

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Hero

SUSAN
STOKER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SUSAN STOKER'A ÖVGÜ

"Susan Stoker'ın yazdığı her şeyi okuyacağım ... çünkü harika olacağını biliyorum!"

-Riley Edwards, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker beni okuma durgunluğumdan çekip çıkarmakta asla başarısız olmuyor. Sıcaklık, aksiyon ve gerilimle, beni içine çeken ve bırakmayan inanılmaz bir hikaye örüyor."

-Jessica Prince, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker'ın kitaplarında en sevdiğim şeylerden biri, kötü adamın hak ettiğini almasını sağlarken mükemmel bir HEA'yı nasıl sunacağını bilmesi!"

-T.M. Frazier, *New York Times* çoksatan yazarı

"Susan Stoker'ın karakterleri sayfada canlanıyor!"

-Elle James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Bir Susan Stoker kitabı elinize aldığınızda, tam olarak ne elde edeceğinizi bilirsiniz ... ateşli bir alfa kahraman ve akıllı, arsız bir kadın kahraman. Doyamıyorum!"

-Jessica Hawkins, *USA Today* çoksatan yazarı

"Arkadaşınız olmasını isteyeceğiniz karakterlerle gerilim dolu bir hikâye anlatımı!"

-Meli Raine, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker kadınların ne istediğini biliyor. Başı dertte olan bir genç kızı kurtarması gereken ateşli bir kahraman... hatta genç kız kendini kurtarabilecek olsa bile."

-CD Reiss, *New York Times* çoksatan yazarı

THE *Hero*

SUSAN STOKER ADLI YAZARIN DIĞER KITAPLARINI KEŞFEDİN

Şans Oyunları Serisi

Koruyucu Kraliyet

Kahraman

The Lumberjack (Ağustos 2024)

Silverstone Serisi

Skylar'a güvenmek

Taylor'a güvenmek

Molly'ye

güvenmek

Cassidy'ye Güvenmek

Dağ Paralı Askerleri Serisi

Allye'yi Savunmak

Chloe'yi Savunmak

Morgan'ı Savunmak

Harlow'u Savunmak

Everly'yi Savunmak

Zara'yı Savunmak

Kuzgun'u Savunmak

Ace Güvenlik Serisi

Grace'i
Sahiplenmek
Alexis'i
Sahiplenmek
Bailey'i
Sahiplenmek
Felicity'i
Sahiplenmek
Sarah'ı
Sahiplenmek

□ e Sığınak

Alaska'yı Hak Eden
Henley'i Hak Eden
Reese'i Hak Eden
Cora'yı Hak Eden
Lara'yı Hak Etmek
Hak Eden Maisy (Ekim 2024)
Deserving Ryleigh (Ocak 2025)

Koruma Mührü: İttifak Serisi

Remi'yi Korumak (Temmuz 2024)
Wren'i Korumak (Kasım 2024)
Josie'yi Korumak (TBA)
Maggie'yi Korumak (TBA)
Addison'ı Korumak (TBA)
Kelli'yi Korumak (TBA)
Bree'yi Korumak (TBA)

SEAL Team Hawaii Serisi

Elodie'yi Bulmak
Lexie'yi Bulmak
Kenna'yı Bulmak
Monica'yı Bulmak

Carly'yi Bulmak
Ashlyn'i Bulmak
Jodelle'i Bulmak

Eagle Point Arama & Kurtarma

Lilly Aranyor Elsie
Aranyor
Bristol Aranyor Caryn
Aranyor Finley Aranyor
Heather aranyor
Khloe Aranyor (Mayıs 2024)

Delta Gücü Kahramanları

Rayne'i Kurtarmak
Aimee'yi Kurtarmak (novella)
Emily'i
kurtarmak
Harley'i
kurtarmak
Emily ile Evlenmek (novella)
Kassie'yi
kurtarmak Bryn'i
kurtarmak
Casey'i Kurtarmak
Sadie'yi Kurtarmak (novella)
Wendy'yi
Kurtarmak
Mary'yi
Kurtarmak
Macie'yi
Kurtarmak
Annie'yi
Kurtarmak

Delta Team İki Serisi

Kalkanlama Gillian
Kalkanlama Kinley
Kalkanlama Aspen
Jayme'i Kalkanlamak (roman)
Ekranlama Riley
Ekranlama Devyn
Ekranlama Ember
Ekranlama Sierra

Onur Rozeti: Teksas Kahramanları Serisi

Mackenzie için Adalet
Mickie için Adalet
Corrie için Adalet
Laine için Adalet (novella)
Elizabeth için Barmak Boone
için Adalet Adeline için
Barmak Sophie için Barmak
Erin için Adalet
Milena için Adalet Blythe
için Barmak Umut için
Adalet Quinn için Barmak
Koren için Barmak
Penelope için Barmak

Koruma Mührü Serisi

Caroline'ı Korumak
Alabama'yı Korumak

Fiona'yı Korumak
Caroline ile Evlenmek (novella)
Yazın Korunması
Cheyenne'in Korunması
Jessyka'yı Korumak
Julie'yi Korumak (novella)
Melodiyi Korumak
Geleceğin Korunması
Kiera'yı Korumak (novella)
Alabama'nın Çocuklarını Korumak (roman)
Dakota'yı Korumak

Koruma Mührü: Miras Serisi

Caite'nin Güvenliği
Brenae'nin Güvenliğini Sağlamak (novella)
Sidney'i güvence
altına almak Piper'ı
güvence altına almak
Zoey'i güvence
altına almak
Avery'nin
güvenliğini
sağlamak
Kalee'nin
güvenliğini
sağlamak
Jane'in Güvenliğini Sağlamak (novella)

Gerçekliğin Ötesinde Serisi

Outback Kalpler
Flaming Kalpler
Frozen Kalpler

Tek Başına Romanlar

Delta Doğasının Yarığına

Düşmek

Cale için bir Prenses

A Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu) *Another*

Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu) *A Third*

Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu) *Lambert's*

Lady

Annie George olarak yazıyor

Üvey Kardeş Bakire (erotik roman)

THE *Hero*

Game of Chance, Book Three

SUSAN
STOKER

Montlake

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2024 Susan Stoker'a aittir
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662509698 (ciltless)

ISBN-13: 9781662509681 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar Photography Kapak görseli:

© Route 117 / Shutterstock

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm Altıncı](#)
[Onaltı Yedinci](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Dokuzuncu Onuncu](#)
[Onbirinci Oniki](#)
[Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onyedinci Sonsöz](#)
[Önizleme: *Oduncu!*](#)
[LUMBERJACK ŞANS OYUNLARI SERİSİ, DÖRDÜNCÜ KİTAP](#)
[Birinci Bölüm](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)
[Susan ile Çevrimiçi Bağlantı Kurun](#)

THE *Hero*

Birinci Bölüm

Marlowe Kennedy, mütevellilerden biri odadaki yüzlerce dikiş makinesinin gürültüsünden duyulacak kadar yüksek sesle adını bağırdığında şaşkınlıkla sarsıldı.

Döndüğünde Yanisa'nın kapının hemen içinden kendisine kaşlarını çatarak baktığını gördü. Hemen hareket etmedi çünkü Marlowe'un isteyeceği son şey başını belaya sokmaktır. Mütevelliler, mahkûm arkadaşları üzerinde biraz güç sahibi olan mahkûmlardır. Bir mütevellinin gardiyanlara tek bir sözüyle bir mahkûm kendini tecritte bulabilirdi. Buradaki kadınların çoğu mütevellilerden korkuyordu ve Marlowe onları suçlayamazdı.

Tayland'daki bu korkunç cezaevinde gardiyanların mahkûmlara oranı yirmiye bin gibi bir şeydi. Mahkûmların ayaklanmasını engelleyen şey korku ya da sadece irade eksikliğiydi. Marlowe da dahil olmak üzere kadınların çoğu ömür boyu hapse mahkûm edilmişti.

Daha bir ay öncesine kadar Marlowe'un Bangkok'tan çok da uzak olmayan bir kazıda çalışan saygın bir arkeolog olması inanılmazdı. Saygı duyulan ve alanında uzman biri olarak kabul edilen biriydi. Ama şimdi ona bir bakın. Tayland hükümetine göre hüküm giymiş bir uyuşturucu satıcısıydı ve sanki bir çöp parçasıymış gibi bir kenara atılmıştı.

Günlerini bir dikiş makinesinin başında ucuz bluzlar dikerek geçiriyor, gecelerini ise en az yüz kadınla birlikte tıktık bir odada, sert beton zeminden korunmak için hiçbir işe yaramayan ince bir şiltenin üzerinde omuz omuza yatarak uyuyarak geçiriyordu.

"Marlowe!" Yanisa bu kez daha sabırsız bir şekilde tekrar bağırdı. Gelmesi için eliyle işaret etti.

Marlowe ayağa kalkarak diğer kadınların arasından ilerledi, onlar da neden kayyum tarafından çağrıldığını hiç merak etmiyor gibiydiler. Ya da belki de yaptıkları işi bırakarak dikkatleri üzerlerine çekmeyeceklerini çok iyi biliyorlardı.

Marlowe Yanisa'ya yaklaştığında kadın uzanıp açık mavi mahkûm gömleğinin önünden tuttu ve onu sarstı. Marlowe'un ilk içgüdüğü kadının elini itmek, onu geriye doğru itmektir ama bunu yaparsa hücreye geri dönecekti. Diğer mahkûmlardan herhangi birinin bir yedimeğine dokunması yasaktı. Ama tabii ki bu her iki taraf için de geçerli değildi. Kayyumlar sorumlu oldukları kadınlara istedikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Sık sık tekmeliyor, yumrukluyor ve bazen gecenin karanlığında diğerlerine cinsel saldırıda bulunuyorlardı.

Bu aşırı kalabalık ve yetersiz finansmanlı hapishanede hayat böyleydi.

Yanisa döndü, Marlowe'un gömleğini hâlâ avucunun içinde tutuyordu ve idari binaya doğru yürümeye başladı.

Marlowe'un içini bir korku kapladı. Hapishane arazisindeki ana binayla ilgili hiçbir şeyi sevmiyordu. Orası gardiyanların takıldığı yerdi. Ve sorgulamaların yapıldığı yerdi. Marlowe büyük tuğla binadaki küçük odalardan birinde gereğinden fazla zaman geçirmişti.

Arkeolojik kazı alanından kadınlar hapishanesine ilk getirildiğinde, eşyaları arasında bulunan yaba haplarının kendisine ait olmadığını açıklayabileceğini düşünmüştü. Kendi tarafını, iş arkadaşı Ian West'in hapları yerleştiren kişi olduğundan nasıl şüphelendiğini açıklama şansı bulacağını düşünmüştü.

Ama böyle bir şey olmamıştı. Yönetim binasındaki bir odada gözetim altında tutulurken saatlerce Tayca bağırılmıştı. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu. O

bir tercüman için yalvardı. Yiyecek ve içecek bir şeyler için. Tuvaleti kullanmak için. Ama kimse onun ne istediğini umursamıyor gibiydi.

Odada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama sonunda İngilizce konuşan bir kadın içeri girdi. Marlowe hayatında anlayabileceği ve kendisini anlayabilecek birini gördüğü için hiç bu kadar rahatlamamıştı.

Kadın uyuşturucu kaçakçılığıyla suçlandığını ve bir tür yeminli ifade imzalaması gerektiğini açıkladı. Tabii ki Tay dilindeydi ve Marlowe okuyamıyordu. İlk başta reddetti ve kadın imzalamazsa oracıkta suçlu bulunup idama mahkûm edileceği konusunda ısrar etti.

Marlowe'un nasıl kurtulacağını bilmediği bir kâbustu bu. Önce okumadan bir şey imzalamanın akıllıca olmadığını biliyordu ama kadın çok sakin ve güven vericiydi. O ana kadar Marlowe aç, bitkin ve dehşete düşmüştü. Uzun sorgulama sırasında erkek gardiyanların ona nasıl baktığını görmüştü. Saldırıya uğrayan kadınların korku hikayelerini duymuştu.

Sonunda kağıtları imzalamıştı.

Sonra bir odaya götürülmüş, kıyafetleri elinden alınmış, tüm mahkumların giydiği açık mavi gömlek ve koyu mavi eteği giymeye zorlanmış ve hücre hapsine alınmıştı.

Yani evet, Yanisa'nın şu anda onu sürüklediği idari binayla ilgili iyi anıları olmadığını söylemeye gerek yok. Marlowe 1.80 boyunda, iri yarı bir kadın değildi ve hapsedildiği süre boyunca verdiği kilolarla daha da zayıflamıştı. Genelde Taylandlı kadınlar ondan çok daha uzun boylu olmazdı ama Yanisa bir istisnaydı, muhtemelen kayyum olmasının bir nedeni de buydu. Yürürken Marlowe'u kolayca arkasına çekti ve Marlowe'un ayakta durmak için yapabileceği tek şey buydu.

Marlowe'un şaşkınlığına rağmen Yanisa onu küçük sorgu odalarından birine götürmek yerine ziyaretçi bölümüne doğru sürükledi.

Kısa bir an için Marlowe'un göğsünde umut çiçekleri açtı. Tony burada mıydı? Kardeşi sonunda tüm bürokrasiyi aşip onu görmeye gelebilmiş miydi?

Rahatlamaktan neredeyse başı dönecekti. Tony onu bu durumdan kurtaracaktı. Ağabeyi her zaman onun koruyucusu olmuştu. Bir ABD senatörü için çalıştığı için bağlantıları vardı. Bu karmaşayı çözebilecek biri varsa, o da oydu.

Yanisa sarsılarak durdu ve Marlowe'u tel örgülerin önüne yerleştirilmiş bir sandalyeye fırlattı. Mahkûmların ziyaretçilerle konuşması için kurulan düzen pek ideal değildi. Marlowe çitin önünde oturuyordu ve yaklaşık bir metre ötede, arkasında ziyaretçilerin oturduğu ikinci bir çit vardı. Birbirlerine dokunmaları kesinlikle mümkün değildi ve bu kadar büyük bir odada, onları görmeye gelenlerle konuşan bir düzine başka kadın varken, kimin ne dediğini duymak neredeyse imkansızdı.

"Beş dakika," dedi Yanisa ona hoyratça, sonra dönüp tepinerek uzaklaştı.

Büyük boşluğun diğer tarafındaki sandalyede kimse oturmuyordu ve Marlowe şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Odanın yan tarafındaki kapı açıldığında, Tony'yi görmeyi umarak hevesle ona doğru baktı.

Ama içeri giren adam Marlowe'un daha önce hiç gördüğü biri değildi. Diğer herkesten çok farklıydı. Uzun boyluydu. Koyu renk saçları vardı, yüzünde korkutucu bir çatıklık vardı ve kusursuz bir şekilde beyaz bir elbise gömleği, mavi kravat ve haki pantolon giymişti. Elinde bir evrak çantası vardı ve ziyaretçi için ayrılmış alana gelir gelmez çantayı yere bıraktı.

Yine de kendini sandalyeye bırakmadı. Çitin arkasından kaşlarını çatarak ona baktı.

Bir süre sonra dudakları kıpırdadı ama Marlowe ne dediğini duyamadı.

"Özür dilerim, ne?" diye neredeyse bağıracaktı.

Adam sesini yükseltmeden önce Marlowe'un küfür olabileceğini düşündüğü bir şeyle dudakları tekrar kıpırdadı. Gürültüden onu ancak duyabiliyordu. Ve İngilizce -Amerikan aksansız İngilizcesi- kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

"Marlowe Kennedy?"

Başıyla onayladı.

"Ben senin avukatınım."

Marlowe gözlerini kırıştırdı. Bu adam daha önce gördüğü hiçbir avukata benzemiyordu. Tam olarak bir uzman sayılmazdı ama tertemiz giysilerine rağmen fazla kaba görünüyordu. Ona bu izlenimi neyin verdiğinden emin değildi. Belki de gözlerindeki öfke ya da beyaz gömleğinin altında görebildiği kaslardı. Ama bir milyon yıl geçse bile bu adamın bir avukat olduğunu düşünmezdi.

"Beni duydun mu?" diye bağırdı çitin arkasından.

Marlowe tekrar başını salladı.

"Seni buradan çıkaracağım. Anladın mı?"

Anlamadı. Pek sayılmaz. Ama yanında birinin olmasının gerçekten iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi.

Üçüncü kez başını salladı.

"Hazır olmalısın," dedi adam ona, karanlık gözleri onunkilere dikilmişti. Ona bir şey söylemeye çalıştığını hissediyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu arada başını aşağıda tut, dikkatleri üzerine çekme. Doğru zaman geldiğinde anlayacaksın."

Marlowe başını eğdi ve boşluğun karşısındaki adamı inceledi. Adam kendini tanıtmamıştı. Hikâyenin onun tarafını sormamıştı. Herhangi bir evrak çıkarmamıştı. Bir avukatın müvekkiliyle ilk kez karşılaştığında yapacağından şüphelendiği hiçbir şeyi yapmamıştı. Tabii ki bu pek de normal bir durum değildi. Sanki özel ve sessiz bir konuşma yapabilecekleri bir konferans masasında buluşuyor değillerdi.

Birdenbire bu adamın adını öğrenmesi gerekti. Onun kendisine yardım edebileceğine ikna olmamıştı.

bu noktada yapabiliirdi. Tayland hükümeti uyuşturucuya karşı kazanamayacakları bir savaş veriyordu ama miktarı ne kadar az olursa olsun, herhangi bir şeyle yakalanan herkesi -özellikle de yabancıları- ibret olsun diye cezalandırmaya fazlasıyla istekliydiler. Hapishanenin bu kadar kalabalık olmasının nedeni de buydu.

Ama iyimser olmamasına rağmen, bu adamın gözlerine baktığında, ona güvenmek için derin bir ihtiyaç hissetti.

Ani bir hareketle Yanisa'yı ya da odadaki diğer mütevellî ve gardiyanları telaşlandırmak istemediğinden yavaşça ayağa kalktı. Önündeki metal parmaklığı öyle sıkı kavradı ki parmakları bembeyaz oldu. "Adın ne senin?" diye bağırdı.

Adam bir süre ona baktıktan sonra, "Kendric. Kendric Evans."

Kendric.

Ona uyuyordu. Marlowe daha önce bu isimde biriyle hiç karşılaşmamıştı. İsmi içinde yankılanırken adamın derin sesi beyinde gürledi. *Kendric. Kendric. Kendric.*

"Nasılsın?" diye sordu.

Marlowe omuz silkti. Şikâyet etmekten daha iyisini biliyordu. Yanisa'nın ya da başka birinin odadaki gürültüden onu duyup duyamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama duyma ihtimallerini de göze almayacaktı.

Kendric kaşlarını çatı. "Sadece biraz daha dayanmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Marlowe evet demek istedi ama gerçek şu ki yapabileceğinden emin değildi. Bu hayatının en kötü deneyimiydi ve sadece birkaç hafta sonra kırılma noktasına yaklaşmıştı bile. Hayatının geri kalanını burada geçirme düşüncesi her şeyi yapabileceği kadar korkutucuydu - her şeyi

-Dışarı çıkmak için. "Seni Tony mi gönderdi?" diye bağırdı, onun sorusuna cevap vermek yerine.

"Evet."

Cevabı hemen geldi ve Marlowe'un damarlarında dolaşan rahatlama başının dönmesine neden oldu. "O mu

Tamam mı? O burada mı?"

"O iyi. Senin için endişeleniyor. Ve hayır, burada değil. Beni o gönderdi," dedi Kendric. Bakışları hafifçe sağına, omzunun üzerinden geçti.

Marlowe onun neye baktığını görmek için başını çevirdi ve Yanisa'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Çiti daha sıkı kavradı. Dikiş odasına geri dönmek istemiyordu. Burada kalıp Kendric'le konuşmak istiyordu. O, kardeşiyle arasındaki bağlantıydı. Özgürlüğe. Ve bunu kaybetmek istemiyordu. Kendric'i gözden kaybettiği takdirde, haftalar değil de yıllar gibi görünen bir süredir içinde yaşadığı umutsuzluk çukuruna geri düşeceğine dair ani bir şüphe duydu.

Kendric sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Bana bak Marlowe," diye bağırdı.

Kadın bakışlarını hemen ona çevirdi.

"Seni buradan çıkaracağım. Hazır olmalısın. Her şey için. Zamanı geldiğinde orada olacağım. Anladın mı? Sadece hareket edecek kadar cesur olmalısın."

Marlowe onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Yanisa onun üst kolunu tuttu ve Tay dilinde bir şeyler söyledi.

Marlowe çitlere tutundu, gitmek istemiyordu. Kendric'ten ayrılmak istemiyordu.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Sorusunun altında Marlowe'un anlamadığı bir şey vardı.

Yanisa parmaklarını çitten çekerken, "Marlowe!" diye tekrar seslendi. "Zamanı geldiğinde Forrest Gump gibi ol . . ."

Başka bir şey daha söyledi ama sözcükler odadaki ziyaretçilerini duyabilmek için bağırarak diğer herkesin gürültüsü arasında kayboldu.

Marlowe'un kafası çok karışmıştı. Kendric bir şey söylemiş olamazdı.

Forrest Gump, yapabilir miydi?

Ama yapmıştı. Marlowe bunu biliyordu.

Yanisa onu ziyaretçi alanından çıkarmadan önce arkasına bakan Marlowe, Kendric'in daha önce olduğu yerde durduğunu gördü. Hareket etmemiştii. Tıpkı onun gibi çitlere tutunmuş, Yanisa onu odadan dışarı çıkarırken ona bakıyordu. Onu son görüşünde adam bir şeyler mırıldandı.

Kapı arkasından çarpıldı ve Marlowe bir kez daha zemin boyunca dikiş odasına doğru çekildi. Yanisa nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu ve Marlowe aslında onun ne dediğini anlamadığı için rahatlamıştı. Atölyeye geri döndüklerinde, Marlowe'un gördüğü şekliyle, Yanisa onu kapıya doğru itti. Bu şiddetli hareketi beklemeyen Marlowe öne doğru uçu ve kapıya sertçe çarptı. yüzünü metale dayadı.

"İşe koyulun!" Yanisa homurdandı.

Marlowe olabildiğince hızlı hareket ederek kapı koluna yapıştı ve kapıyı açmayı başardı. Odanın içindeki hava boğucuydu ve tanıdık vücut kokusu duyularına saldırdı.

Marlowe bir kez daha dikiş makinesinin başına oturup malzemeyi karıştırmaya ve dikişleri düzgün atmaya çalışana kadar, Kendric'in götürülürken ona ne söylediğini fark etmedi.

Koş.

Forrest Gump'a gönderme yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Mantıklı geliyordu ama yine de gelmiyordu. Kaçmak mı? Nereye? Kaçacak bir yer yoktu. Hapishanede çok fazla gardiyan olmasa da, duvarlar yüksek ve dikenli tellerle kaplıydı ve duvarları koruyan adamların tüfeklerindeki kurşunlar olabildiğince gerçektii.

Kendric'in ona anlatmaya çalıştığı şeyi yanlış okumuş olmalıydı. Bunun gerçekten önemli olmadığını düşündü. Kardeşi ona yardım etmek için elinden geleni yapıyordu ve e n i n d e sonunda serbest bırakılacağına inanmak zorundaydı. Biri onu bulacaktı.

kazı alanındaki eşyaları arasında bulunan yaba haplarının kendisine ait olmadığını öğrendi.

Kaşlarını çattı. Kahretsin, Kendric'e Ian West'i araştırmasını söyleme şansı olmamıştı. Hapiste olmasının sebebi oydu. Bundan emindi. Ama adam zeki olsaydı şimdiye kadar Tayland'dan çoktan gitmiş olurdu.

Yan tarafındaki keskin bir ağrı Marlowe'un homurdanmasına neden oldu. Döndüğünde, yanında duran ve bağırarak dikiş makinesini işaret eden başka bir mütevelliyi gördü. Kadın onu tekmelemişti çünkü çalışmak yerine boşluğa bakıyordu.

Başını eğen Marlowe konsantre olmak için elinden geleni yaptı. Kendric'in ne dediğini hatırladı. Dikkatleri üzerine çekmemek için. Kendric'in onu serbest bırakmak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu bozacak hiçbir şey yapmayacaktı. Hele de özgürlüğü tehlikeyken.

Bir süre daha hayatta kalabilirdi. Kendric ve Tony'nin bürokrasiyi aşip onu buradan çıkarmalarının aylar sürmeyeceğini umuyordu.

İkinci Bölüm

Kendric "Bob" Evans kadınlar hapisanesinden iki blok ötedeki odasında oturuyor ve kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyordu. Duvarların üstündeki dikenli telleri görebiliyordu ve çevreyi dolaşan gardiyanların izledikleri rotaları uzun zamandır ezberlemişti.

Hem ABD Ordusu'nda Delta Force ajanı olarak hem de Gregory Willis için denizaşırı ülkelerdeki Amerikalıları kurtarmak için çalıştığı yıllarda, hayatında bazı korkunç şeyler görmüştü.

Ama bugün her şeyin ötesine geçmişti.

Kurtarma görevleri söz konusu olduğunda irtibat kurduğu FBI ajanı Willis ona Marlowe Kennedy hakkında bir dosya göndermişti. Dosyada Marlowe'un resimleri ve yaşam öyküsüyle ilgili oldukça ayrıntılı bilgiler vardı; Bob'un ziyareti sırasında sorduğu kardeşi Tony'yle ilgili bilgiler de buna dahildi.

Gerçek şu ki, Anthony Kennedy kız kardeşini kurtarmak için elinden geleni yapıyordu ama hiç şansı yoktu. Sorun, Tayland hükümetinin ülkelerinde uyuşturucu satmaya cüret eden yabancıları ibret olsun diye cezalandırmak istemesiydi. Sorun salgın boyutlarına ulaşmıştı ve şu ana kadar hükümetin baskıları ve tek bir hapla bile yakalanan herkesi hapse atma kararı akıntıyı durdurmak için pek bir şey yapmamıştı.

Çaresiz kalan Tony, kız kardeşini kurtarmak için sonunda Willis'e ulaşmıştı.

Sonunda Marlowe ile konuşmasına izin verildiğinde, Bob, arkadaşları tarafından bilinen adıyla Bob Evans - popüler Amerikan lokantası Bob Evans'a bir selam - onun fiziksel durumu karşısında şok oldu

Görünüşü. Hapse gireli bir aydan biraz fazla olmuştu ama sanki yıllar geçmiş gibi görünüyordu.

Fotoğraflarında sağlıklı ve canlı görünüyordu. Boyunu biliyordu, bu yüzden Bob onun minyon olduğundan şüpheleniyordu, ama şimdi sanki güçlü bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi görünüyordu. Elmacık kemikleri daha sivriydi, gömleğinin açık yakası sayesinde köprücük kemikleri görünüyordu. Bob onun en az yirmi kilo verdiğini tahmin ediyordu. Saçları donuk ve cansızdı, yanaklarında renk yoktu, giydiği giysiler vücudunda yüzüyordu. Kırılğan görünüyordu.

Bu da hiç iyi değildi.

Willis'in uygulamaya koyduğu plan en iyi ihtimalle riskliydi, en kötü ihtimalle de başarısızlığa mahkûmdu ve Bob bugün Marlowe'la konuşamamış olmaktan nefret ediyordu. *Gerçekten konuşamamaktan.* O aptal Forrest Gump göndermesiyle onu uyarmaya çalıştığı için başını iki yana salladı. Anlamasına imkân yoktu. Ama doğrudan ortaya çıkıp, işler sarpa sardığında kaçması gerektiğini de söyleyemezdi. Uzağa ve hızlıca.

Planın işe yarar birkaç yanı vardı. Az sayıda gardiyan, hapishanenin yaşı, aşırı kalabalık. Ama mütevelliler sorun olabilirdi.

Bob bu kurtarma görevlerini yapmaya başladığından beri ilk kez, ekibinin arkasını kollamak için orada olmasını diledi. Ama Chappy, Cal ve JJ onun burada, hatta ABD dışında olduğundan bile habersizdi. Washington'da hasta teyzesini ziyaret ettiğini sanıyorlardı. Var olmayan hasta bir teyzeyi.

Onlara yalan söylemekten nefret ediyordu ama üçü de Maine'deki hayata sorunsuz bir şekilde alışmıştı. Ağaç işlerini yürütmekten ve sakin, sessiz bir hayat yaşamaktan memnundular.

Çoğu zaman Bob da bundan keyif alıyordu. Ama ara sıra huzursuz oluyordu. Başkalarının tehlikeli durumlardan kurtulmasına yardım etmenin getirdiği adrenalin patlamasına ihtiyaç duyuyordu. Gregory Willis için çalışmayı da bu yüzden kabul etmişti.

Bob son birkaç yıl içinde bir düzine kadar görev tamamlamıştı. Daha önce tek başına çalışırken hiç sorun yaşamamıştı.

bundan daha tehlikeli durumlar. Peki şimdi farklı olan neydi?

Bob içten içe ne olduğunu biliyordu.

Marlowe.

Gözlerindeki bakış onu tedirgin etmişti. Çaresizlik.

Korku. Neredeyse hiç umut yoktu.

Kimden ne o okuyun içindeve Rapor
detaylandırma Kardeşinin ABD hükümetini olaya dahil
etme çabaları, eşyaları arasında bulunan yaba haplarının gerçekten
ona ait olma ihtimalini azaltmıştı. İsimsiz bir ihbar yapılmış ve bu
ihbar Marlowe'un kazı alanından alınıp bir hücreye atılması ve
anahtarının da çöpe atılmasıyla sonuçlanmıştı. Belirleme gül
içindeBob. O değildi. ayrılmak
Onsuz Tayland. Willis'in onları saklandıkları yerden saklandıkları yere
götürmek için ayarladığı yeraltı insan ağıyla bile kolay olmayacaktı.
Bangkok, Kamboçya sınırından çok uzakta değildi. Eğer
başarabilirlerse, Amerika'ya dönmek için iyi bir şansları vardı.

Ama sınıra ulaşmak zor olacaktı.

O kadarını bile düşünmeden önce onu hapishane duvarlarının
arkasından çıkarması gerekiyordu. Bu süreçte kızın yaralanması ya da
kendisinin yakalanıp Bang Kwang Merkez Erkek Hapishanesi olarak
bilinen Bangkok Hilton'a atılması gibi gerçek bir risk vardı. Bu
büyüklükte ve kapsamda bir hapishane firarı daha önce hiç
denenmemişti ve Bob planı ilk duyduğunda kulağa ne kadar çılgınca
gelse de, bugün içeri girdikten sonra aslında başarılı olma şansının az
da olsa olduğunu fark etti.

Yine de, yanlış gidebilecek her şey kafasında dönüp duruyordu
ve Bob acımasızca onları geri itti. Pozitif kalması gerekiyordu.
Duvarlar aşılır aşılmaz kaos patlak verecekti ve tek yapması gereken
Marlowe'u bulup fark edilmeden kaçmaktı.

Homurdandı. Evet, doğru. Tek yapması gereken buydu.
Hapishanede binlerce mahkum vardı. Hepsi aynı kıyafetleri giiyordu,

Marlowe da çoğuyla aynı siyah saçlara ve kısa boya sahipti. Evet, kız Amerikalıydı, bu da planı uygulamaya koyduğunda onu bulmasına yardımcı olacaktı ama yine de zor bir görev olacaktı.

Buna rağmen, başarılı olmak için her türlü niyeti vardı. Birkaç yıl önce savaş esiri olarak tutulduklarında kendisinin ve arkadaşlarının kurtarılacağından emin değildi. O zaman şansları daha da düşüktü ama kurtulmayı başarmışlardı. Şimdi de başarılı olacağına inanmak zorundaydı.

Bob hapishane duvarlarının tepesine bakarken, "Dayan Marlowe," diye fısıldadı. "Sadece biraz daha."

Marlowe havasız odada yatıyor ve gözlerini tavana dikeyordu. Uyku odasının ışıkları hiç kapanmamıştı. İçerisi, başlarının üstündeki kirli pencerelerden içeri güneş ışığı süzülürken gündüz olduğu kadar aydınlıktı.

Etrafında uyuyan kadınların sesleri vardı. Bazıları horluyor, bazıları kötü rüyalar gördüklerinde bağılıyor, bazıları da nefeslerinin altında mırıldanıyordu. Marlowe geldiğı günden beri iyi uyuyamamıştı. Bu imkânsızdı. "Yatak" rahatsızdı, her zaman sıcak ve terliydi ve bu kadar kalabalık olmaktan hoşlanmıyordu. Neredeyse tek kişilik hücrenin karanlığını tercih ediyordu. Neredeyse.

Hayatının geri kalanını burada geçirme düşüncesi hayal bile edilemezdi. Gözyaşları tehdit ediyordu ama gözlerini sımsıkı kapadı ve düşmelerine izin vermedi. Ağlamak onu şu anda olduğundan daha da mutsuz etmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ve zaten yeterince mutsuzdu-

Son derece yüksek bir ses odada yankılanarak düşüncelerini böldü.

Marlowe etrafındaki çoğu kadın gibi doğrudu. Herkes gürültünün ne olabileceğini, nereden geldiğini anlamaya çalışırken kısık bir mırıltı başladı. Kapının yanında yatan mütevellilerden biri ayağa kalktı ve kapıyı açarak dışarı baktı.

Soluk soluğa kaldı ve nefesinin altında Tayca bir şeyler söyledi.

Herkes bir an için olduğu yerde donup kaldı, kayyumun söylediği şeye şaşırdıkları belliydi - ta ki kapının yanındaki mahkûmlardan biri bir şey bağırana kadar.

Marlowe'un ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama birden herkes ayağa fırlayıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Üç mütevellî öfkeyle kadınları geri çekilmeye, kapılardan uzak durmaya ikna etmeye çalışıyordu ama üç mahkûma karşılık yüz mahkûm olduğu için bunun bir anlamı yoktu. Etrafındaki herkes küçük binadan çıkmak için acele ederken Marlowe da kalabalıkla birlikte sürüklendi.

Dışarı çıktığı anda herkesin neden bu kadar acele ettiğini anladı.

Büyük bir kamyon hapishanenin doğu duvarına doğru sürülmüş ve tuğlada büyük bir delik açmıştı.

Enkaz avlunun her tarafına saçılmıştı; tuğlalar, dikenli teller, kamyonun parçaları.

Marlowe durumu kavradığında bile etrafındaki kadınların deliğe doğru -kaçışa, özgürlüğe doğru- koşuştururken ürkütücü bir sessizlik içinde olduklarını fark etti. Kimse sevinç çığlıkları atmıyor, kimse korku içinde bağırıyordu. Kimse bir başkasını da ezmiyordu. Hâlâ deliği kısmen kapatan kamyonun üzerinden ve etrafından hızlı ve etkili bir şekilde tırmanıyorlardı.

Bu düzenli bir hapishane kaçıydı ... eğer böyle bir şey varsa.

Birden Kendric'in daha önce söylediği sözler aklına geldi.

Seni buradan çıkaracağım. Hazır olmalısın. Her şey için. Zamanı geldiğinde, orada olacağım. Anladın mı? Sadece hareket edecek kadar cesur olmalısın.

Bunu o yapmış olabilir mi?

Marlowe başını salladı. Bu mümkün görünmüyordu. Hiçbir avukat böyle bir şey düzenleyerek ruhsatını riske atmazdı. Ama adamın ona söylediği o tek kelimeyi aklından çıkaramıyordu.

Kaç.

Ona Forrest Gump gibi olmasını söylemişti. Hapishane avlusunda kararsızca durmuş, donmuş, duvardaki delikten akan diğer mahkûmlara bakarken kafasında eski film oynuyordu. Filmdeki küçük kızın *Koş Forrest, koş* diye bağırdığını duydu!

Adrenalin Marlowe'un damarlarında dolaştı. Dehşete kapılmıştı. Eğer Tony'nin pazarlıklar ve avukatlar aracılığıyla onu buradan çıkarma şansı varsa, olduğu yerde kalmak daha akıllıca olurdu. Taylandlı yetkililere onu kilit altında tutmak için başka bir neden vermemek.

Ama ya gerçekten de burada sıkışıp kaldıysa? Ya kardeşi başarısız olduğu için hayatının geri kalanını hapishanede geçirmek zorunda kalırsa?

Uzun süre dayanamazdı. Marlowe bunu adını bildiği kadar iyi biliyordu.

Beyni daha kararını veremedi bacakları hareket etmeye başlamıştı.

Gecenin tek sesi mütevelliler ve gardiyanların bağırılarıydı. Marlowe onların hâlâ çeşitli uyku odalarından çıkmakta olan yüzlerce mahkûmu yola getirmeye çalıştıklarını düşündü. Ama kimse dinlemiyordu, sayısız kadın hâlâ sessizce ama hızla duvara doğru koşuyordu.

Özgürlük ellerinin altındaydı ve bundan faydalanıyorlardı.

Marlowe tuğla duvarın enkazında gelişigüzel duran kamyonu ulaştığı anda bir el silah sesi duyuldu.

Etrafındaki kadınlar gibi o da eğildi ama kimse durmadı. İlerlemeye devam ettiler.

Hapishane duvarlarının dışına çıkar çıkmaz Marlowe durup derin bir nefes almak istedi. Nedense hava burada daha temiz görünüyordu, bu çok saçmaydı ama yine de doğru gibi görünüyordu. Karanlıkta bir silah sesi daha onu harekete geçirdi.

Sokakta ayağı bir şeye takıldı ve yüz üstü düşmeden önce kendini zor tuttu. Aşağı bakan Marlowe gördüklerine hayret etti.

Yüzlerce hapishane ayakkabısı sokağı doldurmuştu. Sanki kendisinden önceki kadınlar bu ayakkabıların içinden koşarak çıkmışlardı.

Muhtemelen gerçek de bundan çok uzak değildi. Hepsine Marlowe'un duş ayakkabısı dediği ayakkabılar verilmişti. Herhangi bir desteği olmayan ucuz sandaletler. Onlar olmadan daha hızlı koşabileceğini bildiği için kendi çiftini ayağından çıkarmayı düşündü ama son anda hızla çıkarıp elinde sıkıca tuttu. Ayakkabıları olmadan kaçamazdı, berbat hapishane duş sandaletleri olsalar bile.

Sonra derin bir nefes aldı ve koşmaya başladı.

Marlowe'un nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama o yıkık hapishane duvarının dışına adımını attığı anda geri dönüşü olmadığını anlamıştı. O bir kaçaktı ve yetkililer onu yakalarsa boka batacaktı.

Bir ya da iki blok boyunca diğer kadınların gittiği yöne doğru koştu, sonra beyni devreye girdi ve aniden bir ara sokağa saparak kalabalıktan uzaklaştı. Yetkililerin tek seferde mümkün olduğunca çok sayıda kadını yakalamayı umarak en kalabalık kadın grubunu takip etmesi mantıklı geliyordu.

Yalnız gitmek daha akıllıcadı. Saklanmak. Kolay olacağından değil. Yabancı bir ülkede bir Amerikalıydı. Körlemesine koşarken ayakları kaldırıma çarpıyor, hapishaneyle arasına olabildiğince mesafe koymak için elinden geleni yapıyordu.

Şimdiden zor nefes alıyor ve panik yapmamaya çalışıyordu. Marlowe'un hiçbir planı yoktu. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

ya da ülkeden nasıl çıkabileceğini bilmiyordu. Sadece bu da değil, aynı zamanda hızla yoruluyordu. Hapisteyken formunu korumak için elinden geleni yapmıştı ama günde on saat boyunca lanet bir dikiş makinesinin önünde oturmaya zorlandığında bunu yapmak zordu.

Marlowe nefesini kontrol etmeye çalışırken adımları yavaşladı. Şehrin sokaklarında ara sıra yankılanan silah seslerini hâlâ duyabiliyordu ve ne zaman bir silah sesi duysa irkiliyor, her an bir kurşunun etini parçalamasını bekliyordu.

Başka bir sokağa girmek için köşeyi dönmüştü ki bir el uzanıp üst kolunu yakaladı.

Marlowe içgüdüsel olarak Tony'nin yıllar önce ona öğrettiği kendini savunma tekniklerinden bazılarını kullandı.

Geri çekilmek yerine, kendisini yakalayan kişiye doğru atılarak ikisinin de dengesini bozdu. Dizini olabildiğince sert bir şekilde yukarı kaldırdı ve temas ettiğinde kendisini yakalayan kişinin homurdanmasıyla ödüllendirildi.

Adamın elinden kurtulmayı umarak vücudunu bükte ama adam daha hızlı hareket ederek onu kendine çekti ve sırtını göğsüne yasladı. Kolunu kızın etrafına dolayarak onu vücuduna sabitledi.

Adam ondan biraz daha uzundu. Kız çılgınca kıvrılırken adamın sert kaslarının oynadığını hissedebiliyor, sıkı tutuşundan kurtulmak için elinden geleni yapıyordu.

"Kes şunu, Marlowe! Bunun için zamanımız yok."

Adını onun dudaklarında duyunca dondu kaldı. Ve *İngilizce* duyunca. Arkasını dönüp onun kim olduğunu görmek için elinden geleni yaptıktan sonra, adam onu öyle sıkı tutuyordu ki bir milim bile kıpırdayamıyordu.

Sanki onun ihtiyacını hissetmiş ve içindeki mücadelenin bir kısmının tükendiğini anlamış gibi, onu sıkıca tutmaya devam ederek çevirdi.

Neredeyse hiç ışık yoktu ama Marlowe onu hemen tanıdı.

"Kendric," diye nefes aldı, şoka girmişti.

Adamın dudakları sanki komik bir şey söylemiş gibi kıpırdadı. "Evet," diye onayladı.

Karşısında duran adam, hapishaneye gelen ağırbaşlı ve düğmeli avukata hiç benzemiyordu. Gıcır gıcır beyaz gömleği, kravatı ve ütülü haki pantolonu yerine tepeden tırnağa siyah giymişti. Siyah bir tişört, kargo pantolon, botlar. Ama gözlerindeki kararlılık daha önce gördükleriyle aynıydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Marlowe sadece başını sallayabilirdi. İyi miydi? Pek sayılmazdı. Ama yine de şu an için yapmadığı bir şey yüzünden hapse atılmamıştı. Yakalanma ve mucizevi bir şekilde kaçtığı cehenneme geri gönderilme ihtimali ortalamanın üzerindeydi ama şimdilik iyi olduğunu düşünüyordu.

"Pekâlâ." Kendric onu bıraktı ama dönüp yere doğru eğilmeden önce başparmaklarının güven verici bir okşayışla kollarının üst derisinde gezindiğine yemin edebilirdi. Ayağa kalktığında ayakkabılarını ona uzattı. "Bunları giymelisin. Onları kaybetmediğinden emin olmak akıllıca."

Bu küçük iltifat bile Marlowe'un ağlamak istemesine neden oldu. Biri ona güzel bir şey söylemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama duygularını bastırdı. Güvende değildi, hem de hiç değildi ve kaçmaya devam etmesi gerekiyordu. Hapishaneden olabildiğince uzağa gitmeliydi.

"Gitmelisin," dedi acilen.

"Ne?" Kendric kaşlarını çatarak sordu.

"Gitmelisin," diye tekrarladı. "Bana yardım ederken yakalanmak isteyeceğin son şey olur."

Kendric onu şaşırtarak gerçekten de güldü. "Senin ve diğer tüm kadınların kaçışını kim ayarladı sanıyorsun? Eğer yakalanırsak, kesinlikle

Hapishane. Ama yakalanmaya hiç niyetim yok. O yüzden ayakkabılarını giy Mar ve buradan defolup gidelim."

Adamın kendisine uzattığı terliklere baktı ve aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı. "Onlar ayağımdayken koşamam. Bu yüzden onları taşıyordum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama sadece başını salladı. "İdeal değil ama gidecek çok yolumuz yok."

"Yok mu?" Marlowe aptalca sordu. "Hayır.

Hadi, yola koyulalım."

Marlowe bir süre Kendric'in ona uzattığı ele baktı. Sonra kendi eliyle tuttu. Kendric dönüp ara sokakta ilerlemeden önce onun parmaklarını sıktı.

Kendini alacakaranlık kuşağına girmiş gibi hissediyordu. *Kimdi* bu adam? O kamyonu gerçekten hapishane duvarına mı sürmüştü, yoksa bunu yapması için başka birini mi ayarlamıştı? Adamın *kendisi* için aldığı riskleri aklına sığdıramıyordu. Hapishaneyi ziyaret etmeden önce adamla hiç tanışmamıştı.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak, Marlowe. Güvende olduğumuzda tüm sorularını cevaplayacağım. Şimdilik sadece seni eve götüreceğimi bil."

Eve. İçini çok yoğun bir özlem kapladı. İş tutkusu olmasa bile, çeşitli kazılar için dünyayı dolaşmayı kesinlikle severdi. Yeni insanlarla tanışmayı, yeni kültürleri deneyimlemeyi severdi. Ama şimdi tek istediği Amerika'ya dönmek ve bir daha asla ayrılmamaktı.

Zihni hâlâ aşırı yük altında olan Marlowe hiç şikâyet etmeden Kendric'i takip etti, hayatını geçici olarak da olsa onun ellerine bıraktığı için rahatlamıştı. Adrenalinin etkisi azalıyordu ve aniden bitkin düştü. Uykusuzluk, berbat beslenme, endişe ve korku. Tüm bunlar onu yakalamaya başlamıştı ve hiç şüphesiz biliyordu ki bu adamla karşılaşmasaydı ... başı büyük belada olacaktı.

Bob parmaklarını Marlowe'un parmaklarına dolayarak onları kadınlar hapishanesinden uzaklaştırdı. Hiçbir şekilde tehlikeden uzak değillerdi, ama attıkları her adımda onu eve götürmeye biraz daha yaklaşıyorlardı.

Willis ve onun yeraltı ağıyla -çok iyi para alan bir yeraltı ağıyla- birlikte çalışan *çok sayıda* insandan birinin kamyonu hapishaneyi çevreleyen tuğla duvara sürmesini endişeyle izlemişti. Pusu için mükemmel bir yer seçmişti, hapishanede dış duvarın hemen yanında bir bina olmayan tek yerdi.

Planlandığı gibi, duvar kamyonun saldırısı altında yıkıldı ve sürücü hızla olay yerinden kaçtı. İçerideki kadınların kazadan faydalanması uzun sürmedi. Hapishaneden dışarı akmaya başladılar ve Bob nefesini tutarak Marlowe'un kaçacak kadar cesur olması için dua etti.

Daha önce ziyarete geldiğinde onu uyarmaya çalışmıştı ama ziyaretçiler için ideal bir ortam yoktu. Hiç de özel değildi. Ona neler olacağını anlatmayı çok istemişti ama kimsenin duyması riskini göze alamazdı.

Kaynaklarının söylediğine göre kadınlar aslında geceleri uyudukları odalara kilitlenmiyorlardı. Binalara tikiştirilmişlardı ve sadece mütevelliler tarafından gözetleniyorlardı. Kamyon duvara çarptığında ve alarmlar çaldığında, insanların araştırarak kadar meraklı olacaklarını ummak zorundaydı. Neyse ki bu çılgın strateji işe yaramıştı.

Özgürlük güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

Bob, Marlowe'u kurtarma planının yüzlerce başka kadının da kaçacağı anlamına geldiği için kendini kötü hissetmiyordu bile. Şüphesiz birçoğu da sahte suçlamalarla oradaydı ya da yakalandıkları uyuşturucu miktarı cezalarını gerektirmiyordu. Amerika'nın adalet sistemi hiçbir şekilde mükemmel değildi ama buradaki gibi de değildi.

Hapishanenin dışında, Marlowe'un uyuduğu yere yakın bir yerde gölgeler içinde beklemiş, kadınların can havliyle kaçışlarını izlemişti. Hedefini görebilmek için nefesini tutuyordu. Zayıftı, kısa siyah saçları vardı ve diğer mahkûmların arasına oldukça iyi karışmıştı.

Tam da kızın kaçma şansını kullanmayacağını düşündüğü anda onu fark etmişti.

İlk başta, diğer kadınlarla birlikte kaçmıştı ve ona yetişmeye çalışmadan önce fark edilmemek için bir blok etrafında dönmek zorunda kalmıştı.

Ama kadınların yolunu kestiğinde, kadın artık onlarla birlikte değildi.

Bir noktada soyunmuştu ve Bob kısa bir an için paniğe kapılmıştı. Onu şimdi kaybedemezdi.

Bir mucize eseri, kız köşeyi dönüp sokağın aşağısına doğru koşmak üzereyken bir anlığına onu görmüştü. Sanki takip edilip edilmediğini anlamak istercesine arkasına bakmıştı ve yüzündeki ifade Bob'un beynine kazınmıştı.

Tamamen dehşete düşmüştü.

Onun peşinden koştu ama yine de yetişmesi biraz zaman aldı. Onun dehşetini arttırmak istememişti ama onu yakaladığında tam da bunu yapmıştı. Şaşırtıcı ve tatmin edici bir şekilde kız öylece pes etmedi. Onun tutuşuna karşı savaştı. Sertçe. Adamın kalçasına acımasızca bir diz atmayı başarmıştı. Neyse ki kendisinden daha uzun değildi, yoksa onu taşaklarından çivileyebilirdi. Onu sıkıca kucaklayana kadar konuşamamış ve sakinleştirememişti.

Yüzündeki rahatlama, inançsızlık ve kafa karışıklığını okumak kolaydı ama onu rahatlatmak için fazla zamanı yoktu. Onları oradan çıkaracak planı anlatmaya. Şafak sökmeden önce kaçış planının bir sonraki aşamasına geçmeleri gerekiyordu ki bu da bir saatten biraz daha uzun bir süreydi.

Kızın ayakkabı giymemesinden nefret ediyordu ama şu anda bu konuda bir şey yapamazdı. Çok sessizdi.

Bob da bundan memnundu. Bir milyon sorusu olmalıydı ama dilini tutması ona en azından biraz güvendiği anlamına geliyordu.

Ve bunun gibi kurtarma görevlerinde güven çok önemliydi.

Bob hiç düşünmeden onun elini sıktı, her şeyin yoluna gireceğine dair sözsüz bir güvence vermek istiyordu. Elbette bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu kardeşine geri götürmek için üzerine düşeni yapacak ya da bu uğurda ölecekti.

Hedeflerine ulaşana kadar on dakika daha hızlı yürüdüler. Bob, şehrin en kötü yerlerinden birindeki harap kulübenin etrafında yürürken rahat bir nefes aldı. Çitteki bir delikten geçip evin arkasındaki küçük bir kulübeye girdi. Orada kimin yaşadığını bilmiyordu ve bilmesine de gerek yoktu.

Kulübenin ahşap kapısının ardında onu beklediğini umduğu şeyi görünce gülümsedi. Bir scooter. Bu onların şehirden çıkış ve Kamboçya sınırına doğru olan yolculuklarının bir sonraki adımı için biletleriydi. Motosikletin yanında küçük bir çanta duruyordu.

Bob Marlowe'un elini bıraktı ve artık ona dokunmadığı için içinde oluşan hoşnutsuzluk hissine şaşırdı. O artık bir işti. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

Ama Bob bu sözleri düşünürken bile bunların yalan olduğunu biliyordu.

Marlowe Kennedy sıradan bir iş değildi. Gözlerinin ardındaki karmaşık duyguları, kaçma kararlılığını gizleyemeyen korkuyu görünce... bu kadına hiç alışık olmadığı bir şekilde çekilmişti.

Eğilerek çantayı aldı ve içine baktı, aralarındaki ilişkiyi profesyonel tutmaya kararlıydı. Tatmin olmuş bir şekilde iki parça eşya çıkardı ve Marlowe'a döndü.

"Gömlek ve tozluk. Bunları giy. Yetkililer bu hapisane üniformasını giyen kadınları arıyor olacaklar."

Marlowe başını salladı ve giysilere uzandı. Bob dikkatini tekrar çantaya vererek son parçayı çıkardı. Kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpiştırdı.

Marlowe ucuz, eski püskü bir sutyenden başka bir şey giymeden yanında duruyordu. Hapishane üstünü hiç düşünmeden çıkarmıştı. Gömleğin kol deliklerinin nerede olduğunu bulmaya çalışırken kaşlarını çatı.

Bob gözlerini kaçırmaya çalıştı, gerçekten de öyle yaptı ama bakışlarını önündeki manzaradan alamıyordu. Marlowe'un kaburgaları açıkça görülüyordu. O kadar zayıftı ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Haklıydı; hapiste kaldığı haftalar içinde epey kilo vermişti. Hem de çok fazla.

Ayrıca yan tarafında koyu bir morluk vardı, bu da ya bir şeye çarptığını ... ya da birinin onu taciz ettiğini gösteriyordu.

Adam bu düşünceye daha fazla öfkelenemedi, kadın elbisesini düzeltti ve koyu gri uzun kollu gömleğini başının üzerine çekerek vücudunu adamdan sakladı. Sonra, sanki zerre kadar alçakgönüllülüğü yokmuş gibi, lacivert eteği kalçalarının üzerine itti ve siyah taytına uzandı.

Bob zorlukla yutkundu. Biraz kilo alması gerekmesine rağmen Marlowe muhteşemdi. Kadın sadece beş-dört yaşındaydı ama bacakları sonsuza kadar uzuyor gibiydi.

Başını sallayarak içten içe kendini azarladı. Bu tür uygunsuz düşünceler için ne yeri ne de zamanıydı. Geçtiğimiz ay zavallı kadın için cehennem gibiydi ve o da onu tek parça halinde evine götürmek için oradaydı. Hepsi bu kadardı.

Ama her nasılsa kadının metaneti ilgisini daha da çekmişti. Kurtardığı insanların bunalmış olmasına alışkındı. Gergin. Kızgın. Çaresiz. Marlowe pratik biriydi. Yüzlerce soru sormamıştı. Onu yavaşlatmamıştı. Elbiseleri giymekte tereddüt etmemişti. Adam ne isterse onu yapmıştı.

Mantıksız bir şekilde, bu kabullenişin kendisi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu taciz etmek için bu tehlikeli bölgeye götürebilirdi. Onu öldürebilirdi. Onu doğruca Taylandlı yetkililere götürebilirdi. Bunların hiçbirini asla yapmazdı ama o bunu bilmiyordu.

"Çok fazla güveniyorsun," dedi adam sessizce.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Beni tanıımıyorsun. Yine de az önce benim önümde soyundun."

Bob onun yanaklarının karardığını gördü. Tanrım, tam bir pislik gibi davranıyordu. Ama o özür dilemeden önce Marlowe çenesini kaldırarak Bob'un gözlerinin içine baktı. "Tutuklanmadan önce oldukça bilinçliydim, ama son bir aydır soyunarak arandıktan ve tuvaletler de dahil olmak üzere hiç mahremiyetim olmadıktan sonra sanırım bunu düşünmedim. Hapishane kıyafetleri büyük bir ele vericiydi, bu yüzden hemen değişmem gerektiğini düşündüm. Ayrıca, bana zarar vermek isteseydin, bunu çoktan yapardın. O yüzden şimdilik sana güveniyorum. Gerçekten başka seçeneğim yok."

Son kısmı savunmacı bir şekilde ve güç kullanarak söylemişti. Sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi.

Evet. Tam bir pislikti. Ve kadın haklıydı. Kaybedecek zamanları yoktu. Çantadaki son eşyayı kaldırdı.

"Bu, insanların senin kim olduğunu anlamasını engellemeye yardımcı olur."

Bir an için ona baktı. Bob onun yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi gördü ama sonra bunu gizledi. "Akıllıca." Elini uzatırken söylediği tek şey buydu.

Nedense Bob onun gerçek duygularını kendisinden saklamasından hoşlanmıyordu. Aklından geçenleri söylemesini tercih ederdi. "Peruklardan hoşlanmıyor musun?"

Marlowe omuz silkti. "Normal şartlar altında, saçımı yıkamayalı bir hafta bile olmamışken mi? Tropikal bir ortamda olmadığımız zaman mı? Bir tane giymediğimde

kaçan bir kaçak olduğumu saklamak için mi? Umurumda olmazdı."

Bob bunun üzerine biraz gülümsemekten kendini alamadı. Uzun sarı peruğu ona vermek yerine, "Alabilir miyim?" diye sordu.

Kadın "Evet" demeden önce uzun bir süre ona baktı.

Peruğu başının üzerinden geçirip doğal görünecek şekilde ayarlarken, kısa siyah saçlarının ensesinde görünmemesine dikkat etmesinin samimi bir yanı vardı.

"Bu beni daha fazla öne çıkarmayacak mı?" diye sordu bir süre sonra. "Yani, uzun sarı saçlar buralarda pek göze batmıyor."

"Doğru. Ama yetkililer kısa siyah saçlı bir Amerikalı arıyorsa, belki de durup bizi sorgulamaya zahmet etmezler."

Marlowe ona doğru uzandı ve elini kolunun üzerine koydu. Onun dokunuşuyla Bob'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Marlowe, "Bana yardım ettiğin için başının derde girmesini istemiyorum. Eğer yakalanırsak, kaçarsın."

Bir an önce hissettiğinden daha rahat hissettiren bir duygu olan öfke içinden geçti. "Olmaz."

"Ama-"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Yakalanmayacağız. İkimiz de Amerika'ya geri döneceğiz. Hadi şimdi. Hapishaneyle aramıza biraz mesafe koyalım, olur mu?"

Bisiklete döndü ve bacağını selenin üzerine attı. Marlowe'un arkasında açıkta kalmamasını tercih ederdi ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Umarım herhangi bir barikattan kaçınabilir ve güneş doğmadan önce onları şehir sınırlarının dışına ve bir sonraki duraklarına götürebilirdi.

Döndü ve biraz sabırsızlıkla Marlowe'a baktı. "Arkama geç."

Marlowe scooter'a bakarak kaşlarını hafifçe çattı. Bob onun ne kadar farklı görüldüğüne sevinmeden edemedi. Sarı peruk görünüşünü büyük ölçüde değiştirmişti ama aslında kısa siyah saçlarını tercih ederdi. Başını hafifçe sallayarak elini uzattı.

"Isırmaz, Mar, bin."

"Daha önce hiç motosiklete binmedim," dedi tedirgin bir şekilde.

Adam sessizce kıkırdadı. "Bunun motosikletle uzaktan yakından alakası yok Punky. Sadece otur ve bana tutun."

Sonunda başını salladı ve bir bacağını onun arkasındaki koltuğa doğru salladı. Elleri tişörtünü yanlarından tuttu ve vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordu.

Bob ellerini gömleğinden çekti ve kollarını onun beline doladı. Bu hareket onu daha da yakınlaştırdı ve Bob onun sıcaklığını sırtında hissetti. Kollarından birini okşadı. "Daha sıkı. Benden hoşlanıyormuş gibi davranman gerekecek Punky. Biz sadece küçük bir gece gezintisine çıkmış iki Amerikalı muhabbet kuşuyuz."

Kız onun sözleri karşısında hafifçe sarsıldı ama Bob onun başını salladığını ve sonra da kollarını sıktığını hissetti.

Bob daha fazla zaman kaybetmeden scooter'ı kapıya doğru yürüttü. Ön tekerleği yüzeye sürttü ve dışarı çıktıktan sonra çitlere doğru yöneldi. Sokağa çıkar çıkmaz scooter'ı çalıştırdı, biraz gaz verdi ve onları şehir merkezinden uzaklaştıracak yola doğru yöneldi.

Marlowe'un rahatladığını hissetmeden önce birkaç dakika geçti. Belli ki scooter'a alışmıştı. Peruğundan kopan uzun saç telleri etraflarında uçuşurken, adam cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde mahalleden uzaklaştı.

"Punky?" diye sordu bir süre sonra.

Bob gülümsedi. "Evet."

Kızın nefes nefese kaldığını duydu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Punky Brewster," dedi ona.

"Seksenlerdeki o dizideki çocuk mu?" diye sordu, ses tonunda biraz kuşku vardı. "İzledin mi?"

"Pek uyumam," diye itiraf etti. Arkadaşlarının bile bilmediği bir şey. "Uyuyamadığım zamanlarda televizyonda tekrarlarını izliyorum. Bana onu hatırlatıyorsun. Kavgacı. Kararlı. İşler yolunda gitmediğinde bile iyimser."

"Ben bunların hiçbiri değilim," diye itiraz etti. "Öylesin."

"Değilsin."

Bob yine gülümsedi. "Gerçekten bu konuda tartışıyor muyuz?"

"Bunu sen başlattın."

Bu kez bir kıkırdama duyuldu. "Ben de sana istediğimi söyleyeceğim, işte böyle."

"Tuhafsın," dedi ona bir süre sonra.

Tehlikeli bir operasyonun ortasında olduğuna ve aslında biraz eğlendiğine inanmak zordu. "Evet."

Ona yaslanmış, kulağına doğru konuşuyordu. Bu çok samimi bir pozisyondu ve Bob onu göremediği için pişmanlık duydu. Ona istediği kadar yakın ilgi gösteremiyordu. Yola, caddedeki sayısız çukurdan herhangi birine çarpmamaya konsantre olmak zorundaydı. Her türlü polis hareketine karşı tetikte olmalıydı.

"Seni gerçekten Tony mi gönderdi?" diye sordu, sözlerinden çıkan sıcak hava kulağına ve boğazına değiyordu.

"Dolambaçlı bir yoldan," dedi ona dürüstçe. "Kardeşinle hiç konuşmadım ama benim çalıştığım adamı tanıyor ve bu işi o başlattı."

Kız bir kez daha sinirlenerek ofladı ve Bob yeniden gülümsedi. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor," diye yakındı. "Sen kimsin? Adın gerçekten Kendric mi?"

"Öyle," dedi Bob ona. "Kendric Evans. Arkadaşlarım bana Bob der."

Kadının cevap vermesi birkaç saniye sürdü ve cevap verdiğinde Bob onun cevabına pek de şaşırmadı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bob mu? Restorandaki Bob Evans gibi mi?"

"İkisi de aynı şey." "Bu çok saçma."

"Öyle," diye kabul etti.

"O zaman neden ona cevap veriyorsun?" diye sordu.

Bob açıklamak için ağzını açtı - ta ki birkaç blok ötede görmemeyi umduğu bir şeyi görene kadar. "Barikat," dedi ona. "Sakin ol." Kan dolaşımında adrenalin yükselmişti ama bunu kontrol etmek için elinden geleni yaptı.

"Kendric," diye inledi kadın.

"Beni takip et," dedi ona olabildiğince sakın bir şekilde.

"Neden g e r i dönmüyorsun? Başka bir yoldan mı gidiyorsunuz?" diye sordu ve Bob onun sesindeki paniği duyabiliyordu. "Çünkü bizi çoktan gördüler. Dönersem şüphelenirler.

Ben **hallederim**," diyerek onu rahatlattı. "Dediğim gibi, Beni takip edin."

"Ayakkabılarım," dedi. "Onları tanıyacaklar."

"Ayaklarına bakmayacaklar. Söz veriyorum. Ben ne yaparsam onu yap. Tamam mı? Biz iki Amerikalıyız, birbirimize deliler gibi aşığız ve hayatımızın seyahatine çıkıyoruz."

"Tutuklanırsan suçluluk duygusuyla başa çıkamam," dedi ona.

Bob'un onu rahatlatmak için daha fazla zamanı yoktu. Yolun karşısına park etmiş iki polis arabasına yaklaşıyorlardı.

Derin bir nefes alarak kendini toparladı. Bundan daha kötü durumlardan kurtulmuştu. Marlowe'un rolünü oynayabileceğine dair inancı vardı. Daha da kötüsü olursa, silahını çeker ve polislerden kaçmak için elinden geleni yapardı. Bu bir scooter üzerinde zor olabilirdi ... ama hayatı boyunca payına düşenden daha fazla zorlukla karşılaşmıştı.

Bölüm 10

Marlowe kusacakmış gibi hissetti. O hapishaneye geri dönemezdi. Dönemezdi işte. Kendric'e çok sıkı olduğunu bildiği bir tutuşla sarıldı ama kollarını gevşetmeyi başaramadı. Adam ona güvenmesini söylemişti ve o da elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama sadece polis memurlarının görüntüsü bile sorgusuyla ilgili korkunç anıları canlandırırken bu çok zordu.

Polis memurlarından biri elini kaldırarak durmalarını işaret etti ve Tay dilinde bir şeyler söyledi.

Kendric neredeyse neşeyle, "Kusura bakmayın, ben ABD'den geliyorum ve zerre kadar Tayca bilmiyorum," dedi. "Nişanlım ve ben tatildegiz. Tayland'ı geziyoruz, turistik yerleri görüyoruz."

Marlowe nefesini tuttu.

"Çantalarınız nerede?"

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemişti bile. Ama Kendric hiç tereddüt etmedi.

"Pansiyonumuza döndüm. Gün doğumunu görmek için kekimi dışarı çıkarayım dedim. Tanıştığımız insanlardan biri, şehrin yaklaşık on mil dışında en muhteşem manzaraya sahip özel bir yer olduğunu söyledi."

Memurun bakışları ona kaydı ve Marlowe hiç de öyle olmasa da rahat görünmek için elinden geleni yaptı. Mümkün olduğunca kurnazca gömleğinin eteklerine uzandı ve aşağı çekti, adama biraz göğüs dekoltesi göstermeye çalıştı. Gerçi pek bir şeyi yoktu. Göğüsleri iyi bir günde B beden oluyordu ve verdiği kiloların ona bir faydası olmamıştı,

ama belki, sadece belki, biraz ten göstermenin yardımcı olabileceğini umuyordu.

"Kimlikler?" diye sordu ikinci memur.

Marlowe bir kez daha panikten karnının sıkıştığını hissetti ama Kendric sadece başını salladı ve yana doğru eğilerek arka cebine uzandı. Parmakları Marlowe'un kalçasına değdi ve dönüp ona gülümsedi. "Üzgünüm, bebeğim."

Harekete geçmek için elinden geleni yaptı. Adam cüzdanını ararken elini onun kolunda gezdirdi. "Sorun değil. Bana dokunmandan hoşlandığımı biliyorsun."

Kendric ona göz kırptı ve cüzdanını çıkardı. Kadını şaşırtarak iki ehliyet çıkardı ve bunları memura uzattı. Sonra elini Marlowe'un dizine koydu ve bacağının alt kısmında bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Marlowe ikinci memurun bakışlarının Kendric'in eline yapıştığını fark etti. Diğer adamın ehliyetlerini incelemesi sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Ve Marlowe gerilmeye başlamıştı.

Kendric'in önündeki koltukta dönüp yanağını avuçlaması onu şaşırttı. Sonra parmaklarını ensesine doladı ve onu öptü. Ve bu küçük bir öpücük de değildi. Dudakları Marlow'un dudaklarını kapladı ve dili hemen Marlow'un ağzına girmeyi talep etti.

Sessiz bir solukla Marlowe onun için ağzını açtı.

Adamın dili kızınkine değdiği anda kendini kaybetti. Kelimenin tam anlamıyla bir kaçak olduğunu unutmuştu. Polis memurlarının onu her an mobiletten indirip tekrar hapsedebileceğini. Kendric'i tanımadığını. Yıllardır dişlerini doğru düzgün fırçalamadığını.

Tek yapabildiği, dünyasını sarsan Kendric'e tutunmaktı.

Daha önce de öpülmüştü ama dünyanın yerinden oynadığını hiç hissetmemişti. Başından ayak parmaklarına kadar elektriğin yayıldığını hiç hissetmemişti. Basit bir öpücükle hiç ıslanmamıştı. Ama Kendric'i öpmek sevdiği romantik filmlerdeki her şeydi.

Saat onu öyle göstermişti. Kendini gerçek aşkın öpücüğüyle ilk kez uyanan Uyuyan Güzel gibi hissediyordu.

Kendric geri çekildiğinde gözleri buluştu ve Marlowe ona sadece şaşkınlıkla bakabildi.

Kendric boğazının altından inledi ve tekrar ona doğru eğildi.

Kendric'in onda uyandırdığı muhteşem duyguları daha fazla deneyimlemek isteyen Marlowe onun kalçasını kavradı ve çenesini kaldırırken parmaklarını içine soktu.

"Dikkatli olmalısın," dedi memur, Kendric'le aralarındaki anı bozarak.

Marlowe ağlamak istedi. Bu adama daha çok ihtiyacı vardı. Onu içine çekmek istiyordu. Onunla bütünleşmek istiyordu.

Tek tesellisi Kendric'in kendini toparlamasının uzun sürmesiydi. Gözleri sanki buna daha sonra devam edeceklerini söylercesine onunkilere kilitlenmişti. Sonra, sanki öpüşmeleriyle içi dışına çıkmamış gibi memurlara dönerek, "Ah? Neden?" dedi.

"Bir hapisane kaçıışı oldu. Birçok kişi kaçtı."

"Demek bu yüzden bu barikatı kurdunuz, öyle mi? Mantıklı."

"Tehlikeli suçlular," dedi memur başını sallayarak. Kendric,

"Umarım hepsini yakalarsınız," dedi.

ruhsatları cüzdanına yerleştirdi ve tekrar cebine koymak için öne doğru eğildi.

Memur, "Şüpheli bir şey, şüpheli birini görürseniz yetkililere bildirmelisiniz," diye uyardı.

"Oh, evet, tabii ki bildireceğim. Kurabiyemi güvende tutmalıyım," dedi Kendric, Marlowe'un dizini okşayarak. Sanki bir işaretmiş gibi, iki adamın da gözleri Marlowe'un bacaklarına döndü.

Başka bir araba yaklaşırken arkalarında ışıklar yanıp söndü.

"Geçebilirsiniz," dedi ehliyetlerini inceleyen memur, arabalardan birinin önünden dolanıp diğer taraftaki yola geri dönmelerini işaret ederek.

"Teşekkür ederim. Dikkatli olun. Umarım tüm mahkûmları yakalarsınız," dedi Kendric.

"Yakalayacağız."

Marlowe adamın ses tonundaki kararlılık karşısında ürperdi. Ama yine de gülümsemeyi başardı. Kendric memurlara el sallayıp arabalarının etrafından dolaştı ve kısa süre sonra tekrar yola koyuldular.

Alnını Kendric'in omzuna yasladı ve uzun bir nefes verdi.

"Sakin ol Punky. Başardın. Çok iyiydin," dedi ve bir kez daha Kendric'in belini ölümüne kavrayan ellerini okşadı.

"Bizim için kimliklerin mi vardı?" diye mırıldandı omzuna doğru.

"Evet. Hepsi planın bir parçasıydı."

"Plan," diye homurdandı. "Ne planı?"

"Seni eve götürme planı," dedi adam kolayca.

Birkaç dakika araba sürdüler ve Marlowe öpüşmelerini hatırladı. Hiç tereddüt etmemişti. Yaptığı şey hakkında en ufak bir utangaçlık bile göstermemişti, sanki her zaman yabancıları öpüyormuş gibi. Ve Marlowe, kadınları sık sık kurtardığına göre belki de öpüyordur, diye düşündü. Onu tanı mıyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Orada olanlar için özür dilerim," dedi Marlowe'un düşüncelerini bölerek. "O adam seni kesmekle biraz fazla ilgileniyordu, ben de ona düşünecek başka bir şey vermemiz gerektiğini düşündüm... yani sikini."

Marlowe kızardığını hissetti. "Sorun değil," dedi ona. "Kayıtlara geçsin diye mi?" Kendric söyledi.

Marlowe bekledi ama devam etmeyince, "Öyle mi?" diye sordu.

"Daha fazla zevk aldığım bir öpücük hatırlamıyorum." Sabahın erken saatlerindeki hafif trafikte kendinden emin bir şekilde scooter'ı sürerken dosdoğru önüne bakıyordu. "Uygun değildi ve sanki senden yararlanmışım gibi hissediyorum . . ama pişman değilim."

"Ben de," diye itiraf etti Marlowe. "Öpüşebilirsin Bob." "Bana Kendric demeni daha çok sevdiğimi düşünüyorum. Ken çalışır."

"Güzel. Çünkü sen bir Bob değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun." "Carlise, June ve April seni çok severdi."

Marlowe kaşlarını çattı. "Kimler?"

"Arkadaşlarımla eşleri. April da arkadaşlarımla birlikte yürüttüğümüz işin yönetici asistanı. O ve JJ arasında bir şeyler var ama ikisi de bunu kabul etmek istemiyor."

Kendric onun adını söylemeden önce birkaç dakika sessizlik oldu. "Marlowe?"

"Evet?"

"Bunu orada yaptığım için beni affediyor musun?"

Kadın homurdandı. "Ne yaptığın için? Benim için bir kimlik bulundurduğun için mi? Hapishane ayakkabılarıma bakmasınlar diye polislerin dikkatini dağıttığın için mi? Bana ayak parmaklarımı kıvıran ve hayatımın boka sardığını bir anlığına unutturan bir öpücük verdiğin için mi? Evet, Kendric. Seni affediyorum."

"Ayak parmakların mı kıvrıldı?" diye sordu, sırtışını görebilmesi için başını hafifçe çevirerek.

Marlowe kendisinin de deli gibi gülümsediğini fark etti. "Evet."

"Ben de," diye itiraf etti.

Marlowe bir an için gözlerini kapattı. Onun da bu spontane öpücükten aynı şekilde etkilendiğini kabul etmesi iliklerine kadar işlemişti. Hapse atılmadan önceki kadın haline geri dönebileceğini hissetti.

Birden minnettarlıkla dolup taşarak Kendric'e sıkıca sarıldı.

Elini sıktı ve "Birkaç dakika içinde mola noktamızda olacağız. Kamboçya sınırı çok uzak değil, yaklaşık üç yüz mil kadar. Ama şehir dışında yollar pek iyi değil. Bu scooter'la istediğim kadar hızlı gidemeyiz ve yol boyunca karşılaşabileceğimiz herhangi bir yetkiliye şüpheli görünmek istemiyorum, bu yüzden acele etmeyeceğiz. Turist gibi davranın. Benim

Planımız gün boyunca saklanmak ve hava karardıktan sonra tekrar yola çıkmak. Tamam mı?"

"Bu senin kurtarman. Sen ne dersen, ne zaman dersen, ne zaman dersen o zaman yapacağım."

Boynunu büktü ve dikkatini yola vermeden önce bir saniyeliğine onun bakışlarını yakaladı. "Öyle mi?"

Dikkat çekici bir şekilde kıkırdadı. "Belki de bunu açıklığa kavuşturmalıyım."

"Benimle güvendesin," diye karşılık verdi Kendric, ses tonunda hiç mizah yoktu.

"Biliyorum," dedi Marlowe ona. Ve biliyordu da. Bu adamın yanında kendini çok uzun zamandır olmadığı kadar güvende hissediyordu. Belki de hiç olmadığı kadar. Onda güvende olduğunu haykıran bir şeyler vardı. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama bir şey çok açıktı: Onu kardeşine geri götürmek için ne gerekiyorsa yapacaktı, bu kendi canının yanması anlamına gelse bile.

Ve onunla ne kadar çok zaman geçirirse, bu fikir o kadar iğrenç geliyordu. Onun kendi adına yaralanmasını istemiyordu. Ya da öldürülmesini. Bu düşünce onu ürpertti.

"Soğuk mu?"

İşte bu. Tam orası. Onunla o kadar uyumluydu ki, neredeyse korkutucuydu. "Hayır, sadece tatsız bir düşünce."

"Yakında bunların hepsi kötü bir rüya olacak," diye onu rahatlattı.

"Beni almak için Amerika'ya gelecekler mi?"

sormadan

edemedim.

"Hayır."

Cevabı kısa ve özdü. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Eminim işte. Güven bana Punky."

Gecenin bir yarısı göçmen bürosu, FBI ya da onu Tayland'a geri göndermeye kararlı biri tarafından yatağından kaldırılacağını düşünmek istemeyen Marlowe başını salladı.

Yaklaşık on dakika sonra Kendric yavaşladı ve scooter'ı bir kez daha bir çitin levhaları arasından, sanki güçlü bir fırtına varmış gibi görünen ahşap bir binaya doğru yönlendirdi

uçmaktan kurtardı. Motoru kapattı ve koltuktan indi. Sonra Marlowe'un koluna girip, "Yavaş ol," dedi.

Neden bu kadar endişelendiğini merak eden Marlowe bacağını koltuğun üzerinden sallayıp ayağa kalktı ve hemen ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Bacakları çalışmak istemiyor gibiydi. "Ah!" diye haykırdı.

"Kanın yeniden akmaya başlaması için biraz bekle," dedi Marlowe'a, hâlâ onu sabit tutarak.

"Sanki benimle aynı sürede orada değilmişsin gibi sıçradın," diye yakındı.

Kendric'in dudakları seğirdi. "Ben buna alışkınım. Hadi, bana yaslan da içeri girelim."

"Bekle. Kendric mi?"

"Evet?"

"Benim etrafımda olmak başka birini tehlikeye atar mı?"

Adamın yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Belki de öfke ve şefkatin bir karışımıydı. "Hayır."

"Emin misin?" "Evet."

Yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu. "Benim yüzümden kimsenin başının belaya girmesine katlanamam."

Kendric bir kolunu Marlowe'un beline doladı ve onu kendine çekti. Marlowe şaşkınlıkla ona bakarken ellerini göğsüne dayadı.

"Yolculuğumuz boyunca karşılaşacağımız herkes aldıkları risklerin farkında. Ve inan bana, yardımlarının karşılığını fazlasıyla alıyorlar. Ayrıca, buradaki yetkililerin ne kadar yozlaşmış olabileceğini biliyorlar. Birçoğunun sevdikleri tıpkı sizin gibi hapsedildi. Suçlamalarla mücadele etme şansları yok. Yardım etmekten memnunlar. Hatta hevesliler. Göreceksiniz. Kulağa imkansız geleceğini biliyorum ama rahatla Punky. Seni tutuyorum."

Marlowe gözlerini kapadı ve alnını onun göğsüne yasladı. "Korkuyorum," diye itiraf etti. "Polis memurları kazıya gelip beni uyuşturucu satıcısı olmakla suçladığından beri korkuyorum. Sadece ... Eve gitmek istiyorum." Ev

Son birkaç kelime neredeyse hıçkırık gibiydi ve Marlowe bunların açığa vurduğu zayıflıktan nefret ediyordu.

"Yapacaksın. *Öylesin*," dedi Kendric. Marlowe onun dikkatli bir elini başındaki peruğun üzerinde gezdirdiğini hissedebiliyordu. Eliyle kafa derisi arasındaki malzeme yüzünden dokunuş hafif olsa da, yine de ayak parmaklarına kadar hissetti.

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve ona baktı. "Ben iyiyim. Sadece... çok fazla. Ama şimdi iyiyim."

Kendric bir süre ona baktı. "Oldukça inanılmazsın."

İnançsız bir nefes verdi. "Ben değilim."

"Öylesin," diye ısrar etti. "Hiçbir fikrin yok. Bunu daha önce defalarca yaptım ve inan bana çoğu insandan çok daha iyi dayanıyorsun."

Marlowe, Kendric'in işinin bir parçası olarak kendini bu şekilde tehlikeye attığını düşünmekten hoşlanmıyordu. Sonra kaşlarını çatı. Bazı arkadaşlarıyla birlikte bir işyeri sahibi olduğunu söylememiş miydi? *Bu* onun işi miydi, yoksa hepsi bunu mu yapıyordu? İnsanları kurtarmak mı?

"Yorgunsun. Yemek yemeli, temizlenmeli ve sonra uyumalıyız."

Bunlardan herhangi birini düşününce boğazından kısık bir inilti kaçtı.

Kendric gülümsedi. "Gel hadi. Gidip ev sahibimizle tanışalım ve sana bir çeki düzen verelim."

Başını sallayan Marlowe, Kendric'in bir kolunu omuzlarına dolamasını ve yakındaki köhne görünümlü konuta doğru onun yanında yürümesini severek dönmesine izin verdi.

Bob gözlerini Marlowe'dan birkaç saniyeden fazla ayıramadı. Paylaştıkları öpücüğün anısı beyinde bozuk bir plak gibi dönüp duruyordu. Bunu yapmak istememişti.

Onu bu şekilde öptü, ama ikinci memurun hikâyeleri hakkında şüpheli görüldüğünü gördüğünde, sadece harekete geçti.

Ve o öpücük onu derinden sarsmıştı. Oturuyor olmaları iyi bir şeydi, yoksa dizleri altından kayıp gidecekti. Çünkü o anda anlamıştı.

Bu kadın onundu.

Onun kadınıydı.

Yıllardır mükemmel eşini arıyordu. Ve şans eseri onu dünyanın öbür ucunda bulmuştu.

Onun sorumluluğundaydı. Onu ülkeden güvenli bir şekilde çıkarması için ona güveniyordu. Tek bir hata yaparsa hapse geri dönecek ve muhtemelen hayatının geri kalanını orada geçirecekti.

Bu bir seçenek değildi. Hayatta olmaz.

Çoğu insan ona saçmaladığını söylerdi. Tek bir öpücükten sonra onun kendisinden olduğunu anlamasına imkân yoktu. Hatırlayamayacağı kadar uzun süredir seks yapmadığı için azgın olduğunu ve *bu* yüzden ona bu kadar ilgi duyduğunu söyleyeceklerdi. Ama bu insanlar yanılacaktı.

Bob aralarındaki bağı iliklerine kadar hissediyordu. Onu kadınlar hapishanesinde ziyaret ettiğinde ona karşı duyduğu çekimin farkına varmamıştı ama ona dokunur dokunmaz bu çekim canlanmıştı.

Sonra o öpücük...

Arkadaşları anlayacaktı. Chappy ve Cal de aynı sertlikte ve hızda aşık olmuşlardı ve şimdi ikisi de evliydi ve sonsuza dek mutlu yaşıyorlardı. Mutlu olmayı hak eden biri varsa, o da arkadaşlarıydı.

JJ bile, şu anda yönetici asistanlarına direnmesine rağmen, Bob'a kimsenin onu istediği şeyin peşinden gitmekten vazgeçirmesine izin vermemesini söylerdi. İsteddiği şey Marlowe Kennedy'ydi.

Yine de, inançlarına rağmen, Amerika'ya döndüklerinde daha olası senaryo hakkında hiçbir yanılsaması yoktu. Bir süreliğine kardeşiyle yaşayacaktı, ta ki

tekrar ayağa kalkmıştı. Maine'e geri dönecek ve birlikte geçirdikleri zaman sona erecekti.

Eğer bu gerçekleşirse, onun en büyük pişmanlığı olacaktı. . . ve en gurur duyduğu başarısı olacaktı. Hiçbir zaman onun olmayabilirdi, olmasını istediği gibi olmayabilirdi ama bunu daha sonra düşünmesi gerekecekti. Şimdilik tek amacı onu Tayland'dan çıkarıp sağ salım Amerika'ya geri götürmektir. Ondan sonrasını kim bilebilirdi ki?

İstediği son şey, bir zorunluluk ya da minnettarlık duygusuyla birinin onunla birlikte olmasıydı. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına *ihtiyacı vardı*.

Aralarındaki bağı onun kadar yoğun hissetmesine ihtiyacı vardı. Onu kurtarıcısından başka biri olarak tanımak istemesine ihtiyacı vardı. Şu anda bunun mümkün olup olmadığından emin değildi.

Gelecekle ilgili düşünceleri bir kenara bırakan Bob, şimdi ve burada olanlara odaklandı. Willis'in ağının bir başka üyesinin küçük, yoksul kulübesine buyur edilmişler ve bir arka odaya alınmışlardı. Onları içeri alan adam İngilizce bilmiyordu ama el hareketleriyle yiyecek ve içeceklerle döneceğini anlamalarını sağlamıştı.

Oda küçük ve seyrek döşenmişti. Muhtemelen adamın karısıyla birlikte uyuduğu yerdi. Yerde bir palet vardı ve bir duvarın dibinde küçük, cılız bir şifonyer duruyordu. Zemin, muhtemelen kıymıklarla dolu eski ahşap kalaslardan oluşuyordu. Odada pencere yoktu ve güneş gökyüzünde belirmeye başladığında oda ısınmaya başlamıştı bile. Gün ilerledikçe daha da ısınacaktı ama Bob için bu mükemmeldi.

Güvendeydiler. Buna inanmak zorundaydı. Willis yaptığı işte çok iyiydi ve şimdiye kadarki bağlantıları kusursuz çalışmıştı.

Marlowe etrafına bakınırken tedirginlikle, "Çıkış yolu yok," dedi. "Pencere yok. Ya polisler gelirse?"

"Yapmayacaklar. Ve inan bana, eğer buradan çıkmamız gerekirse, duvara atacağımız güçlü bir tekme bize

Çıkış noktası. Güvendesin, Marlowe. Söz veriyorum, geri dönmeyeceksin."

İç çekti. "Buna inanmaya çalışıyorum ama korkunçtu Kendric. Sadece bilmiyorsun."

"Şaşırabilirsin. Ama bir şeyler yedikten ve biraz dinlendikten sonra her şeyin daha iyi görüneceğini düşünüyorum."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Peki ya ben?"

"Sen de biraz uyuyacak mısın?"

Bob hemen, "Elbette," diye cevap verdi ama gerçek şu ki, bu pek olası değildi. En iyi koşullar altında bile iyi uyuyamazdı. Bu da ideal olmaktan çok uzaktı.

"Güzel. Direksiyonda ya da gidonda uyuyakalmana izin veremem," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Bob'un bu kadında hayranlık duyduğu bir başka şey de buydu. Kendinden emin olmadığı ve korktuğu zamanlarda bile şaka yapabiliyordu.

"Buraya gel," dedi ona elini uzatarak. Kontrol noktasındaki öpücükle ona başka bir seçenek bırakmamıştı ve bunun için hâlâ kendini suçluyordu. Elinden gelse onu bir daha hiçbir şey yapmaya zorlamayacaktı.

Hemen ona doğru adım attı ve elini tutmak yerine, ona sarılana kadar gelmeye devam etti. Ona tam olarak oturmuştu. Küçük bir şeydi ve onun kollarında kendini kırılgan hissediyordu. Ama Bob normal şartlar altında bu kadının çivi gibi sağlam olduğundan şüpheleniyordu ve şu ana kadar başardıklarıyla daha fazla gurur duyamazdı.

Bob onu bırakmaya hazır olmadan çok önce ev sahibi kapıyı açtı. Elinde bir tepsi vardı; tepside iki kâse ve bir tabak dolusu yemek vardı. Bob bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama midesi sabırsızlıkla gurulduyordu.

Adam tepsiyi yere indirirken Marlowe sırttı ve geri çekildi. Adam odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken hiçbir şey söylemedi, bakışlarıyla bile karşılaşmadı.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Marlowe alay etti.

Bob kıkırdadı. "Haydi, nelerimiz varmış bir bakalım, böylece yemek yiyip biraz uyuyabilirsin."

Marlowe Bob'un istediği kadar yemek yemedi. Tabaktaki yiyecekleri ayıkladı ama kâsedeki et suyunun çoğunu içti.

Bob, "Yemeği sevmiyorsun," dedi. Bu bir soru değildi. Marlowe omuz silkti. "Pek sayılmaz. Denedim. Yani, biliyorum Kaloriye ihtiyacım var ama hiçbir zaman deniz ürünleri hayranı olmadım ve buradaki her şey alışık olduğumdan çok farklı."

"Neye alışkınsın?" Bob sordu.

Marlowe ona küçük, mahcup bir gülümseme verdi. "Tavuk nugget, sosisli sandviç, Doritos, patates cipsi, şeker, ramen, SpaghettiOs."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Aman Tanrım, kadın. Bunların hepsi saçmalık."

"Biliyorum," dedi omuz silkerek. "On yaşında bir çocuk gibi yiyorum. Ne diyebilirim ki? Bekârim ve yemek yapamıyorum. O yüzden idare ediyorum."

"Yemek yapmayı seviyorum. Tek kişilik yemek yapmak berbat olsa da," diye itiraf etti.

"İyi bir çift olurduk. Sen yemek yapmayı seviyorsun, ben ise nefret ediyorum," dedi Marlowe. Sonra kızardı ve dudağını ısırıldı. "Yani, bilirsin, eğer birlikte olsaydık. Ama değiliz ki! Yani ... kahretsin."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Bob nazikçe, onu rahat bırakarak. Ama o da aynı şeyi düşünüyordu. Eğer kız onun olsaydı, her gece ona yemek pişirmek onun için bir zevk olurdu. Vücudunun ihtiyacı olan besini aldığından emin olmak için.

"Genellikle kazıya giderken yanımda MRE getiririm. Yerel yiyecekleri desteklemek için. Bir ya da iki paket şekerle birlikte, gerçi onlar da genellikle çok çabuk bitiyor," diye itiraf etti omuz silkerek.

"En sevdiğin ne?" "Ne, şeker mi?"

"Evet."

"İçinde şeker olan her şey," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Yani, bilirsiniz, çikolata değil. Smarties, Spree, SweetTarts, Runts, bu tür şeyler."

Bob gülümsemekten kendini alamadı. "Tatlıya düşkünsün," diye mırıldandı.

"Evet," dedi kadın hiç utanmadan.

Bob en kısa zamanda ona bir paket şeker bulmayı aklına not etti. Ona da aynı şeyi söylemek için ağzını açtı ama o esnedi ve hemen ağzını kapattı.

"Uyu," diye emretti, yerdeki paleti göstererek.

"Orada uyuyamam," dedi kadın başını sallayarak. "Yani, orası onların *yatağı*. Her şeyden önce, bu çok kaba. İkincisi, geçen ayı nerede geçirdiğimi düşünürsek bu kulağa saçma gelecek ama O örtülerin üzerinde ne yapmış olabileceklerini düşünmeden edemiyorum."

Bob homurdandı. "Doğru ya. Buna ne dersin?" Şifonyere doğru yürüdü ve çekmecelerden birini açtı. Bir erkek gömleği çıkardı, sonra duvara gidip yere serdi. Yanına oturdu ve bacağını sıvazladı. İdeal değildi ama Marlowe konuyu açtığına göre, adamın saatler önce karısıyla sevişmiş olabileceği ya da olamayacağı palete uzanma düşüncesi de yapılacaklar listesinde pek üst sıralarda sayılmazdı.

"Muhtemelen o kadar da rahat değil ama ..."

Marlowe yaklaşırken küçük bir gülümsemeyle "Mükemmel," dedi. Yan yatarak başını onun kalçasına yasladı. "Bunun iyi olduğuna emin misin?"

Bob ona, "Sorun yoktan da öte," diye güvence verdi. Ve bir kez daha onu etkilemişti. Yerde yatmak zorunda kaldığı için çok sinirlenebilirdi ama bunu yapmadı. Sahip oldukları için minnettardı. Hapishanede olmasının onun durumunu kolayca kabullenmesiyle çok ilgisi olduğunu düşünüyordu ama aynı zamanda bunun onun doğuştan sahip olduğu bir özellik olduğunu da hissediyordu. "Uyu Punky," dedi ona.

"Sana otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordu uyukulu bir sesle.

"Evet."

"Yalan söylemiyorlarmış," dedi kadın.

Bob yine kıkırdadı ve elini uzatıp kızın saçlarını okşamaktan kendini alamadı. O zaman hâlâ peruk taktığını fark etti. "Yukarı kaldır," dedi ona.

"Ne?" diye sordu kız, kafasını şaşkınlıkla adamın kalçasından kaldırarak.

Adam peruğu hızla kafasından çıkardı ve kız memnuniyetle iç çekti.

"Oh, bu çok iyi hissettiriyor."

Bob elini saçlarında gezdirerek ensesindeki terli telleri hissetti.

"Kendric?" diye sordu.

"Evet?"

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim. Beni güvende tuttuğun için."

"Bir şey değil," dedi Kendric ona, ama horlamaya başladığı için onu duyduğundan emin değildi. O kadar hızlı bayılmıştı ki, sanki günlerdir ya da haftalardır uyumamış gibiydi. İçinden bir ses çok da uzakta olmadığını söylüyordu. Savaş esiriyken de pek uyumamıştı. Her zaman en küçük sesin bile farkındaydı, tekrar işkence görme sırasının kendisine ne zaman geleceğini bekliyor ve merak ediyordu.

Dikkatini yanındaki kadına çeviren Bob, hayatının o dönemini düşünmeyi reddetti. O ve arkadaşları kurtarılmıştı ve şimdi özgürlüğüne kavuşmasını sağlayan kadın ve erkeklere olan borcunu onlara iyilik yaparak ödüyordu. İhtiyacı olanlara yardım ederek.

Ama Marlowe için burada olmak bir iyilik gibi hissettirmiyordu. Kader gibi hissettiriyordu.

Bob başını salladı ve arkasındaki duvara yasladı. Böyle düşünmeyi gerçekten bırakması gerekiyordu. Eve döndüklerinde Marlowe kendi yoluna gidecekti.

Onun olamazdı. Bu kader değildi. Onun ruh eşı değildi.

Ama bunları kendine ne kadar söylerse söylesin, kaderinde tam da şu anda bulunduğu yerde olmak olduğu hissi dinmiyordu.

Marlowe'dan gözlerini uzun süre ayıramayan Bob başını eğdi ve onun saçlarını okşadı. Saç telleri kirliydi, kız kir içindeydi... ama hayatında hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti.

Başı büyük beladaydı. Bu kadın birkaç saat sonra onu küçük parmağına dolamıştı ve hiçbir fikri yoktu.

Eve döndüğünde arkadaşı Tex'i arayacak ve onu takip etmesini isteyecekti. Mümkünse kaçak statüsünü ortadan kaldıracaktı. Gelecekteki arkeolojik kazılara gittiğinde güvende olduğundan emin olacaktı. Belki de eski SEAL'ın gizlice ona bir takip cihazı yerleştirip yerleştiremeyeceğini bile öğrenecekti.

Bob başını sallayarak homurdandı. Bunu Marlowe'a yapmazdı. Ne düşünüyordu ki? Onun haberi olmadan onu takip etmeyi mi? Hayır, bu tür saçmalıkları sadece psikopatlar yapar. Ayrıca, Tex ağzından bir şey kaçırırsa ve Chappy, Cal ya da JJ onun ders dışı kurtarma gezilerini öğrenirse, bunu açıklamak ve güvenlerini tekrar kazanmak için çok uğraşması gerekecekti.

Marlowe'un gitmesine izin vermek zorunda kalacaktı. Bunun hayatında şu ana kadar yaptığı en zor şey olacağına dair bir his vardı... savaş esiri olarak hayatta kalmaktan bile daha zordu. Ama bunu yapacaktı, çünkü Marlowe da özgürlüğü hak ediyordu.

Dördüncü Bölüm

Sonraki iki gece de tıpkı ilk geceleri gibi geçti. Ve Kendric yalan söylememiştir: son derece yavaş seyahat ediyorlardı. Marlowe'un büyük bir kısmı sınıra giden düz yolda olabildiğince hızlı koşmak, bu ülkeden çıkmak istiyordu. Ama radarın altında kalmanın, onları tanıyabilecek biriyle temas kurmaktan kaçınmanın gerekliliğini de anlıyordu.

Böylece geceleri biraz dolambaçlı bir yoldan, arka yollara ve patikalara saparak ilerlediler ve şafaktan önce güvenli evlerde durdular. Daha fazla barikatla karşılaşmamışlardı ve Bangkok'tan uzaklaştıkça Marlowe'un umutları daha da artıyordu.

Yakalanmadan sınıra ulaşabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ama hâlâ Kamboçya'ya girme sorunu vardı. Resmi geçişlerden birinden geçebilecek gibi değillerdi. Kendric'in planının ne olduğundan emin değildi ama bir planı olduğundan emindi.

Onu bulduğundan beri her şeyi o halletmişti. Birine güvenmek onu rahatlatmıştı. Kendric onları yaşadığı cehennemden daha da uzağa götürürken ona tutunmaktan başka bir şey düşünmesine gerek yoktu.

Kontrolü Kendric'e bu kadar çabuk bırakmış olması onu korkutmalıydı ama korkutmuyordu çünkü Kendric ona korunduğunu hissettiriyordu. Marlowe işini sevse de, ziyaret ettiği bazı tehlikeli ülkelere gitmekten hoşlanmıyordu. Kendini güvende hissetmek bazen nadir bir durumdu.

Arkeolog olması bile oldukça komikti. Üniversitedeyken bu işin içine düşmüştü. Birinci sınıftaki oda arkadaşı bu alana ilgi duyuyordu ve Marlowe ne yapmak istediğini bilmediği için arkadaşına yapışmış, aynı derslerin çoğunu almıştı. Arkadaşlık birkaç yıl sonra sona erdi ama o zamana kadar Marlowe derslerinden zevk aldığını fark etti.

Arkeoloji onun tutkusu değildi ama dünyayı görmesini sağlamıştı. Aslında yıllarca tek bir yerde kalmamıştı. *Asıl* yapmak istediği şey düşünüldüğünde bu ironikti. Toplum tarafından her zaman saygı görmeyen bir şey, özellikle de bekâr bir kadın olduğu için.

Anne olmak istiyordu.

Ne bir erkek arkadaşı ne de bir kocası olduğu için, devletin sistemindeki çocukları evlat edinmek istiyordu. Onları sevecek bir ebeveyni olmayanları. Bekâr bir kadın olarak evlat edinmenin son derece zor bir yol olduğunu biliyordu ama özlemini çektiği şey buydu.

Elbette, bir işi olmadan tam olarak bekâr bir ebeveyn olamazdı ve bu, onu gerektiği kadar sevmese de iyi olduğu işi yapmaya devam ettiren şeydi.

Ancak bu deneyimden sonra Marlowe yapmak istediği şeyi yapmaya *her* zamankinden daha kararlıydı. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu ama Tony'nin bunu çözmesine yardımcı olacağından hiç şüphesi yoktu.

Şimdilik dikkati önünde oturan adama dönmüştü. Bangkok'tan uzaklaştıkça Marlowe Kendric için daha çok endişeleniyordu. İlk gün iyi uyuyamadığını itiraf etmişti ama Marlowe onun hiç uyuduğundan emin değildi. En azından kestirmekten başka bir şey yapmıyordu. Yemek yedikten sonra, çoğu zaman onu yastık olarak kullanarak yerleşmesini sağladığında, saatler sonra uyandığında hep aynı pozisyondaydı. Uzanması için ısrar etmek istedi ama

Ne zaman bu konuyu açsa, adam endişelerini geçiştiriyor, iyi olduğu konusunda ısrar ediyor, o uyurken kendisinin de uyuduğunu söylüyordu.

Bugün onu yatağa yatırmaya kararlıydı, şaşırtıcı derecede güzel görünümlü bir evin yakınında yavaşladılar, bakımlı bir bahçeye sahip iki katlı kül bloklu bir yapı. Durdukları diğer yerler haraptı ve yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu ama bu ev oldukça iyi nüfuslu bir şehirdeydi. Bu güvenli eve gelirken son iki günün toplamından daha fazla insan görmüşlerdi ve bu da Marlowe'u çok tedirgin etmişti. Tayland Kraliyet Polisi'nin bir üyesini her gördüklerinde Kendric'in gerildiğini hissedebiliyordu.

"Burada durmamız gerektiğinden emin misin?" diye sordu Kendric scooter'ı evin arkasına doğru sürerken.

"Eminim," dedi adam kendinden emin bir şekilde. "Sınıra yaklaşıyoruz ve Willis geçiş stresinden önce yeniden toparlanmak için daha rahat bir yere ihtiyacımız olduğunu düşündü."

Kendric, Marlowe'a Tayland'ı geçmelerine yardım eden insan ağını kurmaktan sorumlu gizemli bağlantı hakkında çok az şey anlatmıştı ama yolculukları sırasında onu birden fazla kez aramıştı.

Bacağını selenin üzerinden geçirdi, artık bisiklete binmeye daha alışkın olduğu için nasıl dayandığından memnundu. İkinci evde aldıkları sırt çantasını çıkardı. Kendric bir yerde durdukları anda çantayı ondan almakta ısrar etmişti. Kız sırtına yapışmış haldeyken araba sürerken onu tam olarak takamazdı ve Marlowe aslında yolculuklarında bir tür sorumluluğu olmasından hoşlanıyordu.

"Haydi, buranın sahibinin kullanabileceğimiz bir duşu olduğunu duydum."

"Duş mu?" Marlowe heyecanla sordu. Ilık su dolu taslarla idare ediyor, her gece yeniden yola çıkmadan önce biraz temizleniyorlardı. Bir duş almak için sabırsızlanıyordu.

nefret edilen peruğunu çıkarıp saçını fırçalayın. Geri kalanından da bahsetmiyorum bile.

"Evet. Bir duş," dedi sırtarak.

Sanki birkaç gündür değil de yıllardır el ele tutuşuyorlarmış gibi doğal bir şekilde elini uzattı. Bu adamla yeni tanıştığına inanmak zordu. Belki de içinde bulunduğu koşullar yüzündendi ama Marlowe şimdiden onun hayatında olmadığını hayal bile edemiyordu.

Amerika'ya döndüklerinde neler olacağını düşünmeyi reddediyordu. Onun gidişini nasıl izlemek zorunda kalacağını. Onun için sadece bir işti, başka bir şey değil. Adam üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Ama gece boyunca onları götürürken ona her sarılışında, adamın ona ait olduğunu *hissettiğinden* emindi, tıpkı kadının ona ait olduğu gibi.

Bir daha öpüşmemişlerdi ve geçen her gün Marlowe onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmeyi daha çok arzuluyordu. İlk seferinde içinden geçen duyguları hayal ettiğini düşünmeye başlamıştı.

Kendric arka kapıyı çaldı ve kapı hemen açıldı. Kapıdaki kadının yüzünde bir gülümseme vardı ama onları görür görmez gülümsemesi soldu. Bakışları sanki başka birini arıyormuş gibi Marlowe'un omzunun üzerinden geçti, sonra tekrar onlara döndü.

"Marlowe ve Bob mu?" diye sordu aksanlı bir İngilizceyle.

"Biziz," dedi Kendric.

Kadın hâlâ kaşlarını çatarak, "Siz erkek ve kadınsınız," dedi.

"Evet," diye kabul etti.

Kadın içeri girmelerini işaret etmeden önce üçü de orada öylece durmuş, kalpleri durduracak kadar uzun bir süre birbirlerine bakmışlardı. Bir mutfığa girdiler ve kapı kapandıktan sonra kadın tekrar konuşurken ellerini birbirine kenetledi. "İki erkek olduğunuzu sanıyordum. Evli misiniz?"

"Hayır. Fark eder mi?" Kendric sordu.

"Evet. Saklanma alanı küçük. Tek yatak. Kadın ve erkek evlenmedikçe birlikte kalamaz."

Marlowe gerildi. Yolculuklarında her şey oldukça sorunsuz geçmişti. Burada kalamazlarsa ne olacağından emin değildi.

Kendric önce ona, sonra tekrar kadına baktı. "Amerika'da gelenekler farklıdır," dedi. "Buna gerek yok. Biz dostuz. Sadece dinlenmek istiyoruz. Yemek yemek. Temizlenmek. Hepsi bu."

Ama kadın inatla başını salladı. "Hayır. Evli değilseniz birlikte uyumak yasak."

Kendric, "Başka bir odada yerde uyuyabilirim," demeye çalıştı.

Ama kadın kaşlarını çatmaya devam etti. Marlowe kadının yumuşamayacağını hissediyordu.

Ve hiçbir şekilde Kendric'ten ayrılmak istemiyordu. Kelimenin tam anlamıyla hayatını kurtarmıştı. Uyurken ve savunmasızken onun yanında olamayacağı düşüncesinin içinde yarattığı paniği şimdiden hissedebiliyordu.

Kendric iç çekti. "Pekâlâ. Gideceğiz. Bu geceye kadar kalacak başka bir yer bul."

Marlowe'un kalbi sıkıştı. Duş almayı dört gözle bekliyordu. Ve bütün gece scooter'ın üzerinde oturmaktan poposu ağrıyordu. Ve bu plan değişikliğinin programlarına ne yapacağını bilmiyordu. Gündüz saklanacak başka bir yer bulmak ne kadar zor olacaktı.

Ev sahipleri rahatlamış görünmek yerine daha da sıkıntılı görünüyordu. "Kız kardeşim, yan köyde. Bana polisin kaçan mahkûmları aradığını söyledi. Evleri, yolları arıyorlarmış. Ormanda. Eğer giderseniz sizi bulabilirler."

Kendric kaşlarını çattı ve Marlowe'un kafası endişeyle döndü.

Önceki güvenli evdeki ev sahipleri Taylandlı yetkililerin hapisneden kaçan kadınları arama çalışmalarını genişlettiğini, şimdiye kadar çok azının yeniden yakalandığını söylemişti. Haberlerde ve gazetelerde her kadının resmiyle birlikte uzun bir isim listesi vardı.

Sınıra elli milden daha az bir mesafede olmalarına rağmen peruğu takmaya devam etmesinin nedeni de buydu.

Para ödülleri teklif ediliyordu, görüldükleri takdirde neredeyse herkesi onları ihbar etmeye ikna etmeye yetecek kadar. Artık şehirde olmayabilirlerdi ama hâlâ tehlikedeydiler.

Kadın aniden, "Şimdi evlenin," dedi. Marlowe'un gözleri kadının sözleri karşısında irileşti. "Ne?"

"Şimdi evlen. Burada. Sonra yerin altında güvenli bir yerde kalabilirsin. Birlikte. Polis arama yapsa bile sizi bulamaz. Ayarlamaları yapabilirim. Şimdi."

"Bize bir dakika verir misin?" Kendric kadına sordu, elini Marlowe'un koluna koymuş ve onu odanın kenarına çekmişti bile. "Buna gerek yok. Bize sığınacak başka bir yer bulacağım. Güvende olacaksınız. Söz veriyorum."

"Ama polisin bölgeyi aradığını söyledi. Ve biz buraya gelmeden önce bir polis arabası gördün ve fark edilmeyelim diye ormandaki kestirme yolu kullandın. Başka nereye gidebiliriz ki?"

"Bilmiyorum. Ama yaşadığın onca şeyden sonra seni bu kadar sert bir şeye zorlamayı reddediyorum."

Marlowe gözlerini kırptırdı, sonra da histerik bir kıkırdamayı bastırdı. "*Evliliği* haksız yere uyuşturucu satmakla suçlanmakla, yabancı bir hapishaneye atılmakla, hapishaneden *kaçmakla*, sonra da gece boyunca, zifiri karanlık ormanlarda ve gerçek yollardan çok yerdeki çukurlardan oluşan yollarda araba sürmekle kıyasladığına inanamıyorum," diye homurdandı Marlowe.

Kendric'in dudakları seğirdi. "Eh, böyle söyleyince" dedi alaycı bir tavırla.

Marlowe sesini alçalttı ve Kendric'in kahverengi gözlerine ciddiyetle baktı. "*Sen* nerede olursan ol, ister burada ister başka bir güvenli evde, kendimi en güvende hissedeceğim yer orası. Ama yorgunsun Kendric. Lütfen bana yalan söyleme ve yorgun olmadığını söyleme. Ve başka bir güvenli yer bulmak saatler sürebilir.

"Evlenmemiz gerçekten önemli mi? Eğer Amerika'da yasal olarsa, öyle olsun. Eve döndüğümüzde boşanabiliriz. Ya da fesih. Ev sahibimizi mutlu edecekse tabii,

Yetkililerden kaçmamıza yardımcı olur ve ayrılmak ya da bir çalının altında uyumak zorunda kalmayacağımız anlamına gelir ... neden olmasın? Ama eğer bu fikirden gerçekten nefret ediyorsan -ki ediyorsan seni suçlamam- o zaman gidebiliriz. Sana güveniyorum."

Adam uzun bir süre kadının anlam veremediği bir bakışla ona baktı. Sonra nihayet eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Haklısın. Eğer bu birlikte kalabileceğimiz, güvende olabileceğimiz ve çok istediğini bildiğim o duşu alabileceğin anlamına geliyorsa, bunu yaparız. Ama seni bu konuda kandırırsam lanetleneceğim.

...

Marlowe'u şaşırtan Kendric tek dizinin üzerine çöktü. Marlowe'un elini tuttu ve ona bakmadan önce elinin arkasını öptü.

"Marlowe Kennedy . . benimle evlenir misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde gözleri yaşlarla doldu. Bu gerçek değildi, bunu biliyordu ama bir şekilde çok gerçek hissettiriyordu. Ve doğru. Kendric'in gözlerindeki bakış sevgi dolu, sabırlı ve ... kararlıydı.

"Evet."

Ona sırtıttı, sonra ayağa kalktı ve ona sıkıca sarıldı. Dudaklarını Marlowe'un kulağına yaklaştırarak fısıldadı: "Sanırım yüzüğü kaybettim ama en kısa zamanda parmağına takacağıma söz veriyorum."

Marlowe kıkırdadı. "Yanlış yere mi?" diye sordu adam biraz geri çekilince.

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Yüzüğe ihtiyacım yok."

"Bunu ona söylemeyi dene," dedi Kendric, arkasındaki ev sahibini işaret ederek.

Marlowe döndüğünde kadının yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu ve neredeyse heyecandan titrediğini gördü. Kendric'e döndüğünde gülümsemesi yüzünü terk etmişti ve onu hiç görmediği kadar ciddi görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek Punky. Söz veriyorum." "Biliyorum," diye fısıldadı.

Adam kadına döndü ve "Pekâlâ. Eğer ayarlamaları yapabilirsen, evleneceğiz. Burada. Şimdi."

Ev sahibinin yüzü güldü. "Evet! Güzel. Banyo üst katta. Önce sen." Marlowe'u işaret etti. "Sana elbiseyi bulacağım."

"Devam et," dedi Kendric usulca. "Duşta acele etme. Eminim ev sahibimizin bu töreni bir araya getirmek için biraz zamana ihtiyacı vardır."

"Tamam. Kendric?"

"Evet?"

"Eğer gerçekten istemiyorsan-"

"İstiyorum," diye sözünü kesti.

"Tamam. Sadece sormak zorundaydım." Gülümsedi. "Hadi yapalım şunu." "Hadi yapalım," diye yineledi Kendric.

Arkalarındaki kadın bir yandan Tayca konuşmaya devam ederken bir yandan da Marlowe'un elini tuttu.

Kadın onu uzaklaştırırken Kendric'e "Sonra görüşür müyüz?" diye sordu.

"Sonra," diye kabul etti.

Marlowe'un köşeyi dönmeden önce gördüğü son şey, bakışlarının Marlowe'unakilere yapışmış olduğuydu.

Bob, ev sahibinin bir düğün töreni düzenlemek için zamana ihtiyacı olduğu konusunda yanılmıştı. Duştan çıkıp kendisi için tedarik edilen geleneksel altın rengi pantolonu ve kırmızı düğmeli, uzun kollu gömleği giydiğinde ev sahipleri sabırsızlıkla bekliyordu.

Onu merdivenlerden indirip mutfağa götürdü ve bir saatten kısa bir süre önce götürüldüğünden beri Marlowe'u ilk kez burada gördü. Gördüğü manzara karşısında bir an donup kaldı.

Cildi pembeydi ve duştan dolayı parlıyordu. Sarı peruğunu çıkarmıştı ve saçları parlaktı ve hâlâ biraz nemliydi, küçük dallar yüzünü çerçevelemek için kıvrılıyordu.

Ev sahipleri Marlowe'un hafif kıvrımlarına sanki onun için yapılmış gibi oturan krem rengi bir elbise bulmuştu. Uzun bir kuşak omuzlarından birinin üzerinden sarkıyor ve yere değiyordu. Çıplak ayaklıydı ve minik ayak parmaklarının görüntüsü tüm durumu daha da samimi hale getirdi.

"Hey," dedi kararsızca.

"Hey." Bob döndü için onların ev sahibi. "Can Biz var Başlamadan önce biraz konuşabilir miyiz?"

Kadın hâlâ gülümseyerek başını salladı ve geri çekilerek onlara biraz mahremiyet sağladı.

Bob tekrar Marlowe'a döndü. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Marlowe başını salladı. "Sen?"

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi, sorusuna cevap vermeyerek. Gerçeği mi? Birdenbire iyiden de öte olmuştu. Bu garip bir durumdu ama bu kadınla evlenmek zorunda olduğu için en ufak bir üzüntü duymuyordu. Başka biriyle birlikte olsaydı, yapmak üzere oldukları şeyi atlatmanın bir yolunu bulurdu. Ama şimdi, Marlowe'un ona verdiği son kozu kullanmaması için sessizce dua ediyordu.

"Gerçekten çok heyecanlı," diye cevap verdi Marlowe, bakışları Bob'unkine dönmeden önce arka planda gezinen ev sahibine gitti. "Kulağa çılgınca gelecek ama yaşadığım onca şeyden sonra, son bir ayı o hapisanede geçirdikten, bana bağırıldıktan, itilip kakıldıktan, aşağıdan bakıldıktan, yüzüme tükürüldükten, tokatlandıktan, tekmelendikten ve genel olarak bok gibi muamele gördükten sonra . . iyi bir şeye katılıyor olmak neredeyse katartik bir his. Ben sadece ..." Ne hissettiğini açıklamak için doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken sesi kısıldı.

Bob uzandı ve elini Marlowe'un yanağına koydu. Başparmağı çene çizgisine değdi. "Anlıyorum." Gerçekten de anlıyordu. Bu kadın yaşadıklarından sonra biraz iyiliği hak ediyordu. Taylandlı yetkililerin onu göstermeye çalıştığı gibi tehlikeli bir uyuşturucu satıcısı olduğuna asla inanmamıştı. Ve onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar emin oluyordu.

Ev sahipleri onlara yakınlardan bir şey sordu ve Bob onun başlamaya hazır olup olmadıklarını öğrenmek istediğini düşündü. Ama aceleye getirilmeyecekti.

"Harikasın Marlowe," dedi ciddiyetle. Onun yerinde başka bir kadın olsa muhtemelen çıldırırdı. Kalabilmeleri ve evlenmek zorunda kalmamaları için bir şeyler yapmasını talep ederdi. Ama o metanetli ve kararlıydı, şikâyet etmeye hiç niyeti yoktu, hatta bunu yapmak için her türlü hakka sahipken bile. Şimdiye kadar son derece iyi dayandı ve adam onunla daha fazla gurur duyamazdı.

"Ben sadece benim," dedi omuz silkerek.

"Hadi yapalım şunu," dedi adam kararlı bir şekilde. "Sonra bir şeyler yeriz ve biraz uyuruz."

Marlowe sırtıttı. "Resepsiyon ve balayı, ha?" diye alay etti.

Bob kıkırdadı. "Evet, sanırım öyle." Elini isteksizce bıraktı ve Marlowe'un eline uzandı. Kadın hiç tereddüt etmeden parmaklarını onunkilere doladı.

Ev sahiplerine döndüler. "Hazırız," dedi adam ona.

Kadın gülümsedi ve onları takip etmelerini işaret etti. Mutfağın dışındaki küçük bir odaya girdiler ve Bob şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Onlar temizlenip giyinirken kadın meşguldü. Odanın bir ucunda bir sunak vardı ve tören kıyafetleri giymiş bir adam orada durmuş onlara gülümsüyordu.

"Vay canına," dedi Marlowe nefesinin altında. "Bu kadın kaç tane düğün ayarlıyor ki?"

Bob da aynı şeyi merak ediyordu ama nikâh memuruna doğru adım atmakta tereddüt etmedi. Adam hemen Tay dilinde konuşmaya başlarken Marlowe'un elini tuttu. Ne onun ne de Marlowe'un ne söylendiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun bir önemi yoktu. O mahrem alandaki duygu çok önemliydi.

Bob dönüp Marlowe'a baktı. Bakışları buluştu ve gülümsedi. Kız hiç de gergin görünmüyordu. Sakin ve dingin görünüyordu.

Marlowe onun elini sıktı. Bob'un kendisi için hayal ettiği düğün bu değildi. Ne kadar isterse istesin, hiç evlenmeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Ama burada Marlowe'la birlikte durmak çok doğru geliyordu. Sanki olması gereken buydu. İkisi dünyaya karşı.

"Kendric, bu kadını karın olarak kabul ediyor musun, bugünden sonsuza kadar, iyi günde kötü günde, zengin ve fakir, hasta ve sağlıklı olduğunda, sevmek ve korumak, değer vermek ve onurlandırmak, saygı duymak ve beslemek için, bu ve sonraki hayatta?"

Bob bakışlarını nikâh memuruna çevirdi. Dürüst olmak gerekirse, daha önce tek kelime anlamadığı için adamı dinlememişti. Ama şimdi adam İngilizce konuşuyor ve onu kutsal evlilik yeminlerini kabul etmeye teşvik ediyordu. Amerika'daki geleneksel yeminlerden biraz farklıydı ama en az onlar kadar anlamlıydı. "Evet," diye ağzından kaçırdı, Marlowe'un tereddüt ettiğini düşünmesini istemiyordu.

Nikâh memuru Marlowe'a döndü. "Sen, Marlowe, bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun, bugünden sonsuza kadar, iyi günde kötü günde, zengin ve fakir, hasta ve sağlıklı olduğunda, sevmek ve korumak, beslemek ve onurlandırmak, saygı duymak ve beslemek için, bu hayatta ve sonraki hayatta?"

"Evet," dedi kadın usulca.

Nikâh memuru bir kez daha Tay dilinde konuşmaya başladı. Bob'un bakışları Marlowe'unkilerden hiç ayrılmadı. Şimdiden farklı hissediyordu. Ki bu çok saçmaydı. Süslü giysiler ve Budist bir nikâh memuru hayatlarını sonsuza dek birbirine bağlamazdı.

Bu düğün gösteriş içindi. Kolaylık olsun diye, o gün dışarı çıkıp dinlenebilecekleri başka bir yer bulmak zorunda kalmasın diye. Birlikte kalmalarını sağlamak için. Ama Bob içten içe Marlowe'la arasındaki bağın daha da güçlendiğini hissediyordu. Onu sağ salim Tayland'dan çıkarıp eve, kardeşinin yanına götürme kararlılığı daha da güçlendi.

Nikâh memuru boğazını temizledi ve Bob ona baktığında gülümseyerek başını salladı ve "Öpüşebilirsiniz," dedi.

Bob tekrar Marlowe'a döndü. Kız gülümsüyordu. Hiç düşünmeden başını eğdi. Dudakları hafifçe birbirine değdi, bir, iki kez.

Sonra Bob bir kolunu Marlowe'un beline doladı, onu kendine doğru çekti ve o ilk geceden beri yapmayı arzuladığı gibi Marlowe'u öptü.

Ve tıpkı o zamanki gibi, dilleri birbirine değdiği anda Marlowe'un içinde kayboldu.

Geri çekilmek için tüm gücünü harcadı. Ona baktı ve ikisinin de zor nefes aldığını fark etti. Kız onun gömleğini tutmuş ve öpüştükleri sırada malzemeyi yumruklamıştı. Kız da en az onun kadar şok olmuş görünüyordu.

Ev sahipleri yaklaştı, bir dakika içinde bir mil konuşarak onları odanın diğer tarafına çekti, orada yerde iki yastık vardı ve her birinin önünde bir leğen su vardı. Yastıkların üzerine diz çökmelerini işaret etti. Sonra her birinin kendi ellerini nasıl birleştirip leğenlerin üzerinde tutmaları gerektiğini gösterdi.

Bob zihinsel olarak omuz silkerek kadının istediğini yaptı.

Ev sahipleri küçük, uzun bir deniz kabuğu aldı ve yakındaki bir masanın üzerinde duran başka bir su kabına daldırdı. Suyu yavaşça Bob'un ellerinin üzerine dökerken alçak ve eşit bir tonda konuştu. Sonra kabuğu yeniden doldurdu ve aynı işlemi Marlowe'un ellerine de yaptı. Nikâh memuru da gelip aynı şeyi yaptı ve önce Bob'un, sonra da Marlowe'un ellerine su döktü.

Ev sahipleri ellerini kurulamaları için onlara küçük havlular verdi ve onları mutfağa doğru çekmeden önce ayaklarından tutup ayağa kaldırdı.

"Sanırım bu bir çeşit düğün ritüeli miydi?" Kadını takip ederlerken Marlowe usulca sordu.

Bob başını sallayarak, "Eminim öyledir," dedi. Kaçıyor olmalarına, her an fark edilebilecek olmalarına, bir komşu ya da nikâh memurunun kendisi tarafından ihbar edilebilecek olmalarına rağmen Bob mutfaktaki küçük masaya otururken rahatlamıştı. Ne de olsa bu onun düğün günüydü.

Dudakları yukarı kalktı. Dürüst olmak gerekirse, bunlar söylemeyi ya da düşünmeyi hiç beklemediği kelimelerdi.

Oturduktan sonra ev sahibi onlara farklı yiyeceklerle dolu büyük bir tabak sundu. Marlowe'un burnunu kırıştırdığını görmek için tam zamanında ona baktı. Punky'si gerçekten de on yaşında bir çocuk gibi yemek yiyordu.

Bob bu kez iyelik zamiri konusunda iki kez düşünmedi bile. Marlowe artık gerçekten onun olmuştu. Yanlarında duran ve yemelerini bekleyen ev sahibini görmezden gelen Bob eğildi ve Marlowe'un kulağına fısıldadı, "Söz veriyorum, en kısa zamanda sana Oreos, Pop-Tarts ve hatta belki evliliğimizi kutlamak için bir Twinkie alacağım."

Kız kıkırdadı ve neredeyse utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Sorun değil. Yani, bütün bunları bizim için bir araya getirmek için çok zahmete girdi. Şimdiye kadar bu tür yiyeceklere alışmış olmalıydım."

Bob kuru bir sesle, "Alıştım ama hoşuma gitmiyor," dedi.

"Benim için iyi," dedi omuz silkerek, tabağa doğru geri dönerken.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Bob.

Kadın ona tekrar baktı ve bir saniye bile tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

"O zaman sana servis yapayım," dedi adam çatala uzanırken.

Marlowe başıyla onayladı.

Bob tabağı dikkatle karıştırdı, Marlowe'un diğerlerinden daha çok hoşuna gideceğini düşündüğü şeyleri aradı. Deniz ürünlerinden uzak durdu, zaten Marlowe'un özellikle sevmediğini biliyordu. Tavuk olduğunu düşündüğü şeyden bir ısırık aldı ve kendi dudaklarına götürdü. Kesinlikle tavuktu ama Marlowe için fazla baharatlı olduğundan şüphelendi.

Tavuğa benzeyen başka bir parça buldu, tadına baktı, başını salladı ve bir ısırık alıp Marlowe'un ağzına götürdü.

Marlowe çatalını sabit tutmak için bileğini tutarken bakışlarını onunkilerden ayırmadı ve öne doğru eğildi. Ağzını açtı ve Marlowe ona bir parça et yedirdi.

"Tamam mı?" diye sordu.

Kız yutkunduktan sonra başını salladı. "Bu iyi."

Bir süre bu şekilde devam ettiler, Bob tabaktaki et ve sebze parçalarının tadına bakarak onun hoşuna gideceğini düşündüğü bir şeyler buldu. Bu her ikisi için de samimi bir deneyimdi ve ikisi de yemek yerken fazla konuşmadılar.

Ev sahipleri yaklaştı ve tabağın yanına bir kâse koydu. Sanki bir şey için özür diliyor gibiydi, belki de yeni yemeği geç getirdiği için, ama Bob'u gülümseten Marlowe'un şaşkınlık ve zevk dolu nefesi oldu.

"Ramen!" diye haykırdı. "Aman Tanrım, harika görünüyor! Hapishanede bol bol pilav yiyorduk, ben de onunla besleniyordum ama ramen evde yemeyi en sevdiğim şeylerden biri."

Bob kaşlarını çattı. "Paran ancak buna yetmiyordur herhalde?" diye sordu.

Marlowe güldü. "Oh hayır. Yani, ucuz ama aslında tadını seviyorum," dedi biraz mahcup bir ifadeyle.

Bob rahat bir nefes aldı. "Güzel. Al, çatal senin olsun."

Çatalı aldı ve büyük bir hevesle erişte kâsesine daldı. Muhtemelen alışık olduğu gibi ramen değildi. Aslında pad thai'ydi, ülkede popüler olan bir erişte türü, ama Bob Marlowe'un gerçekten hoşuna giden bir şey yemesinden memnundu.

Bir süre sonra başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Onları ben alıyorum. Kusura bakmayın. Al," dedi ve ucuna kocaman bir erişte lokması dolanmış çatalı uzattı. Düşebilecek erişteleri yakalamak için bir elini çatalın altına koydu ve ona gülümsedi.

Bob dayanamadı. Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi, Bob da kızın bileğine uzandı ve yavaşça öne doğru eğilerek kızla göz teması kurdu. Yemeği çataldan kaydırды, çiğnedi, yuttu ve sonra "Lezzetli" dedi.

"Değil mi?" Işıl ışıl parlıyordu. "Şimdiye kadarki en iyi yemek," dedi dikkatini önündeki kâseye verirken ve

Daha fazla toplamak için çatalı döndürdü.

Kadının coşkusu Bob'u bir kez daha fena çarpmıştı. Bu kadının bu kadar mutlu olması için hiçbir neden yoktu. Düzmece suçlamalarla hapse atılmış ve kötü muamele görmüştü, şimdi bir yabancıyla kaçıyordu ve Tanrı aşkına, *evlenmeye* zorlanmıştı. Ama yine de bir kase erişteden zevk alıyordu.

Bob alçakgönüllüydü. Onun yanında olmak bile daha iyi bir insan olma isteği uyandırıyor.

Yiyebildikleri kadar yediklerinde, ev sahipleri artıkları ve tabakları götürmek için hemen oradaydı. Güneş birkaç saat önce doğmuştu ve her ikisi için de biraz dinlenme vakti gelmişti.

Ev sahiplerini ev ofisine benzeyen bir yere kadar takip ettiler ve onun bir halıyı kenara çekerek zemindeki bir kapıyı işaret etmesini izlediler. Bob kare şeklindeki ahşap kapıyı kaldırdı ve kaşlarını çatarak alanı inceledi.

O ve Marlowe son birkaç gündür bazı dar alanlarda uyumuşlardı ... ama kadının neden evlenmeleri gerektiğinde ısrar ettiğini ilk kez anladı.

Zeminin altındaki boşluk kelimenin tam anlamıyla sadece dar bir palet için yeterince büyüktü. İkiz yatak gibi bile görünmüyordu. Hastalıklı bir şekilde, ortalama bir tabuttan bir ayak kadar daha geniş olduğunu düşündü. *Tek* kişi için pek ideal değildi. İki kişi için mi? Sığmaları için birbirlerine sarılmaları gerekirdi.

Kadın tekrar konuşmaya başladı ve geldiklerinde giydikleri kıyafetleri işaret etti. Belli ki temizlenmişlerdi ve şimdi yakındaki bir masanın üzerinde düzgünce katlanmışlardı. Pantomim yaparak onları giydi ve şu anda giydiklerini bir sandalyenin üzerine bıraktı. Sonra yol boyunca topladıkları birkaç malzemenin bulunduğu sırt çantasını aldı ve Marlowe'un sarı peruğuyla birlikte deliğe bıraktı. Bir kez daha gülümsedi ve odadan çıktı.

Tüm bunlar olurken Marlowe hiç kıpırdamamıştı. Gözlerinde Bob'un hoşlanmadığı boş bir bakışla deliğe bakıyordu.

"Marlowe?"

"Yapamam," diye fısıldadı, sesi dehşete kapılmış gibiydi. Erişte yemekten o kadar mutlu olan kadın gitmişti.

Bob telaşla iki adım atarak onun önünde durdu ve yerdeki deliği görmesini engelledi. Çünkü hepsi bu kadardı. Bir oda değildi. Gerçek bir yatağı yoktu. Tam anlamıyla döşeme tahtalarının altında küçük bir boşluktu. Burası ağıdaki en büyük ev olabilirdi ama şimdiye kadar uyudukları en küçük yerdi.

"Bana bak Punky."

Birkaç dakika sürdü ama onu acele ettirmedi. Sonunda çenesini kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu.

Bob ona kalmak zorunda olmadıklarını söylemek istedi. Onlara gidecek başka bir yer bulacağını söylemek istedi. Ama saat çoktan sabah olmuştu ve onu bir yere götürmek için çok tehlikeliydi. Fotoğrafı ülke çapında yayınlanırken olmazdı. Ayrıca, sırf burada kalabilmek için evlenmişlerdi. Onun fedakârlığının boşa gitmesini istemiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Yapamam," diye tekrarladı başını sallayarak. "Delik ... çok küçük. Ben ... hapishaneye ilk getirildiğimde tek kişilik hücreye konmuştum. Çok küçüktü. Ve karanlıktı."

Bob, "Bunu yapabilirsin," diye ısrar etti. Kadın başını şiddetle salladı.

"Marlowe, bu sefer yalnız olmayacaksın. Ben de orada olacağım. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Anladın mı? Seni bırakmayacağım. Güvendesin. İyi günde kötü günde, zengin ve fakir, hasta ve sağlıklı olduğunda, sevmek ve korumak, değer vermek ve onurlandırmak, saygı duymak ve beslemek ... söz verdiğim şey buydu, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı ve Bob bakışlarının odaklandığını gördü. Onu çok endişelendiren o boş bakışı kaybolmuştu. "Yeminlerimizi kelimesi kelimesine hatırlıyor musun?"

"Bir erkek her gün evlenmiyor," dedi ona. "Elbette hatırlıyorum. Sen varsın Punky. O delik pek rahat olmayacak. Sıcak ve sıkışık olacak."

Ben de küçük yerlerden pek hoşlanmam ama bunu yapabiliriz."

"Neden?" diye sordu.

"Neden ne?"

"Neden küçük yerleri sevmiyorsun?"

Bob yüzünü buruşturdu. Savaş esiri olduğu dönem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Neler yaşadığını, arkadaşlarının neler çektiğini düşünmekten hoşlanmazdı. Bunları geride bırakıp yoluna devam etmeyi tercih ediyordu. Ama Marlowe'un bunu atlatmasına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Yerleştiğimizde sana söylerim," diye pazarlık etti.

Bir süre ona baktı, sonra derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam. Üstümüzü değiştirmeliyiz."

Sonra döndü ve son birkaç gündür giydiği gömleğe uzandı. Omzunun üzerinden ona baktı. "Benim için elbiseyi çıkarır mısın? Uzanabileceğimi sanmıyorum."

Bob başıyla onayladı ve elbisenin arkasındaki narin fermuara uzandığında ellerinin kelimenin tam anlamıyla titrediğini fark etti. Tek düşünebildiği, elbiseyi *karısının* üzerinden sıyırmak, onu gerçek bir yatağa yatırmak ve ona ne kadar hayran olduğunu göstermekti. Vücudunun her santimini keşfetmeyi ne kadar çok istiyordu. Ama bu gerçek bir balayı değildi ve dürüst olmak gerekirse, doğru zihniyette değildi

. . . ve onun söz konusu olduğu yerde *asla* olmayabilirdi.

Fermuarı indirmek ve ondan uzaklaşmak için tüm gücünü harcadı. Sirtının pürüzsüz teni onu çağırıyordu ve elbiseyi omuzlarından iterken ellerini vücuduna dolamamak ve göğüslerini avuçlamamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Dönüp kendi siyah kıyafetlerine uzanmadan önce onun hapisanede kendisine verilen çirkin gri sütyene uzandığını gördü. Marlowe usulca, "Ben iyiyim," diyene kadar arkasını dönmedi.

Dilinin ucuna kadar gelip, evet, kızın terbiyeli olmaktan da öte olduğunu söylemek geliyordu. Perukla uğraşıyordu, neredeyse

Bob, "Bırak kalsın," dediğinde taktı.

Kız ona baktı. "Her zaman takmam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Dedim. Ama o delikte o olmadan da yeterince sıcak olacak. Bu gece gitmeye hazırlandığımızda bunu hallederiz."

Yüzünden geçen rahatlama Bob'a sıcaktan kaşınan peruğu takmaktan ne kadar nefret ettiğini anlatıyordu. Ama her zamanki gibi bu konuda bir kez bile şikâyet etmemişti. Başını salladı, sonra deliğe baktı. Derin bir nefes aldı ve her zamanki "yapabilirim" doğasıyla boşluğa adım attı. İçeride durduğunda zemin kalçalarına ancak ulaşıyordu. Kesinlikle dar bir yer olacaktı.

Peruğu sırt çantasına doldurdu, yastık görevi görecek şekilde düzenledi, sonra sırt üstü uzandı, duvara sarıldı ve ona olabildiğince yer açtı.

Artık o içeride olduğuna göre, Bob işleri daha fazla uzatmak istemiyordu. O da içeri girdi, kapağı tuttu ve uzanırken indirdi. Saklandığı yer iyi yalıtılmıştı, çünkü kapıyı kapatır kapatmaz zifiri karanlık oldu.

Bob, Marlowe'un keskin bir nefes aldığını duydu ama üzgün olduğuna dair verdiği tek işaret buydu.

Ev sahibinin içeri girip düğün kıyafetlerini çıkaracağını ve kapının üzerindeki halıyı değiştireceğini düşünen Bob dikkatini Marlowe'u olabildiğince rahat ettirmeye verdi. Ona doğru uzandı ve kendine doğru çekti.

Marlowe hemen ona yapıştı ve yüzünü Bob'un boynunun kıvrımlarına gömdü. Bob, Marlowe yanındayken tam olarak sırt üstü yatamıyordu, bu yüzden ikisini de yan yatırdı. Marlowe onun önünde kıvrıldı ve iki eliyle gömleğine tutundu. Kollarını ona doladı ve kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetti. Çok hızlı nefes alıp veriyordu.

"Rahatla, Marlowe. Sana sahibim. Biz iyiyiz. Güvendeyiz."

Bir ya da iki dakika sürdü ama sonunda onun kendisine karşı gevşemeye başladığını hissetti.

"Neden evlenmemizi istediğini şimdi anlıyorum," dedi küçük bir kıkırdamayla.

Bob bir kahkaha attı. "Öyle değil mi? Gerçi iki erkeğin burada saklanması sorun olmayacağını düşünmesi çok kafa karıştırıcı."

Marlowe'un kıkırdaması Bob'un kulaklarına müzik gibi geldi. "Aman Tanrım. Bunun nasıl işe yarayacağını hayal bile edemiyorum. Yani, ben küçüğüm. Senin boyunda iki adamı burada hayal bile edemiyorum."

Bob da düşünemiyordu. Ama eğer gerekli olsaydı, bunu yapardı ve hiç utanç ya da mahcubiyet hissetmezdi. Hayatta kalmak güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

Birkaç dakika sonra Bob, Marlowe'un uyumadığını fark etti. Gecenin büyük bölümünde yolculuk yaptıktan sonra yorgun olmalıydı ama bu delikte olmanın beyninin kapanmasına izin vermediğini düşündü.

Kaçarken pek konuşma fırsatı bulamamışlardı. Scooter'da olmak ve gün boyunca uyumak arasında, gerçekten derin bir sohbete girmemişlerdi. Ama artık karı koca olduklarına göre, Bob bunun için iyi bir zaman olduğunu düşündü.

İnsanlara nadiren açılırdı, hele kurtarmakla görevli olduğu birine asla. Ama Marlowe farklıydı. Ve sadece onunla evlendiği için değil. Bir kez olsun hikâyesini anlatmak *istemişti*. Yaşadıklarını duymanın onun kendi travmasını atlatmasına yardımcı olabileceğini hissediyordu.

Derin bir nefes aldı. Ardından, "Arkadaşlarım ve ben bir ordu görevi ters gittiğinde esir tutulduk ve işkence gördük" dedi.

Beşinci Bölüm

Marlowe gözlerini açtı ama tek gördüğü karanlıktı. Bu duygudan nefret ediyordu. Ona o tek kişilik hücrede olduğunu hatırlatıyordu. Kendric'in ses tonundaki korkuyu duyunca, onun da bir zamanlar tutsak olduğunu öğrenince, içine dolan tuhaf rahatlama hissi Marlowe'un kendini korkunç bir insan gibi hissetmesine neden oldu.

Onun da kendi yaşadıklarına benzer bir şey yaşamış olmasına nasıl *sevinebilirdi* ki?

Marlowe'un kollarında kendini toparladı ve bir elini boynuna doladı. Hikâyesini bölmedi ama umarım dokunuşuyla onu dinlediğini belli ederdi.

"Görev başından beri berbattı ve hepimiz ters gideceğini hissediyorduk. Öyle de oldu. Elimizden geldiğince savaştık ama sonunda cephanemiz bitti ve ölmektense teslim olmayı seçtik."

Marlowe sessizce soludu. Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdi. Öldürülebileceğini ya da işkence görebileceğini bile bile teslim olmak.

"Sanırım bizi esir alanlar arkadaşlarımla beni aynı hücreye koyduklarında zalimlik ettiklerini düşündüler. Ama bu yapabilecekleri en iyi şeydi. Evet, hücre dışında birimizi döverken hepimiz dinlemek zorunda kaldık ama birlikte, tek başımıza zincirlenmiş olsaydık olacağımızdan yüzde dört yüz daha güçlüydük."

"Yalnız olmak en kötüsü," diye yumuşak bir sesle onayladı Marlowe. "Sanki dünyadaki tek insan senmişsin gibi hissedersin. Sanki herkes seni unutmuş gibi. Sanki insandan daha değersizmişsin gibi."

Kendric'in kolları onun etrafında sıkılaştı ve devam etmeden önce başını salladığını hissetti. "Dürüst olmak gerekirse, Chappy, JJ ve ben Cal'a kıyasla o kadar da kötü durumda değildik. Bizi esir alanlar onun kim olduğunu öğrendikten sonra dikkatlerinin çoğunu onun üzerinde yoğunlaştırdılar. Buna katlanmak kendimize işkence etmekten daha zordu."

Adam duraklayıp başka bir şey söylemeyince Marlowe sordu: "Kimdi o? Neden ona odaklandılar?"

"Liechtenstein kraliyet ailesinin bir üyesi. O pislikler kraliyet ailesinden birini ellerine geçirdikleri için o kadar heyecanlandılar ki, onu kırmak için ellerinden geleni yaptılar. Filmde hayatı için yalvarmasını istediler."

"Filme mi çektiler?" Marlowe dehşete kapılarak sordu.

"Evet. Ve o boku internete gönderdi. Hala Cal'ın dilim dilim doğrandığı videolar var. İğrenç bir şey. En kötüsü de ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamaktı. Ama Cal, Cal olduğu için tek kelime etmedi. Bizi esir alanlara tek bir acı homurtusu bile tattırmadı. Bir seanstan sonra onu tekrar duvara zincirlediklerinde, o kadar kötü kanardı ki, odanın ortasındaki gidere doğru bir kan nehri akardı. Ve tek yapabildiğimiz ona dayanması için yalvarmaktı."

"Hayal bile edemiyorum," dedi Marlowe, sözlerinin ne yazık ki yetersiz olduğunu hissederek.

"Güzel. Senin ya da herhangi birinin o cehennemi yaşamasını asla istemem."

Marlowe, "Hücreye konulduğumda, olan biten her şey yüzünden hâlâ şoktaydım," diye itiraf etti. "Bir an kazı alanındaydım, kendi işime bakıyordum, sonra kelepçelenip bir polis arabasına atıldım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Olanlar hakkında bana ne anlatabilirsin?" Kendric sordu.

Marlowe içini çekti. "Pek bir şey söyleyemem. Yani, şüphelerim var ama Tayca bilmediğim için sorgum sırasında ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sana zarar verdiler mi?" Kendric gergin, çok karanlık bir tonda sordu.

"Hayır. Ama . . . Yapacaklarını düşündüm. Çok bağırdılar. Masaya vurdular. Hatta beni duvara yasladılar. Bu yüzden sonunda o kağıdı imzaladım. Bana imzalatmak için ne gerekiyorsa yapacaklarını düşündüm. Gözaltındaki yabancılar, özellikle de kadınlar ve başlarına gelenlerle ilgili pek çok korku hikayesi okumuştum."

Kendric'in kolları onu neredeyse acı verecek kadar sıktı. Marlowe başparmağını boynunun derisinde ileri geri ovuşturarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ben iyiyim," diye onu yatıştırdı. "Hiçbir şey yapmadılar."

Bir iki dakika sürdü ama sonunda Kendric sordu: "Şüpheleriniz neler? O yaba hapları eşyalarının arasına nasıl girdi?"

"Onları sattığımı düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu, cevabını gerçekten merak ediyordu. Öyle düşünseydi onu suçlamazdı. Diğer herkes onun hakkında en kötüsünü düşünüyordu. O neden düşünmesin ki?

"Hayır."

Hepsi bu kadardı. Sadece hayır.

Onun inancı, içinde daha önce fark edilmemiş bir gerginliğin azalmasına neden oldu.

"Bir adamla çalıştım, adı Ian West. Benden daha gençti ve kazı alanında yeniydi. Yeterince iyi görünüyordu. Biraz fazla hevesliydi. Ve boş zamanlarında içmeyi severdi. Ki bu iyi bir şey. Yani, herkes kendi başına. Her neyse, bildiğiniz gibi burası çok sıcak. Yani, *gerçekten* sıcak. Sıcaklık nemle birleşince zaman zaman dayanılmaz oluyor. Bir gece sıcaktan uyuyamadım. Kazı alanında dolaşıyordum, ki bu benim için alışılmadık bir şey değildi. Ranzamda terlemekten daha iyiydi. Ve Ian'ı o gün üzerinde çalıştığımız hendeklerden birinde gördüm. Özellikle hibe fonları azaldığında veya bir kazı sezonu sona erdiğinde geceleri kazı *yapıyoruz*. Ama biz

Bir sürü projektör var, belli bir saatte duruyoruz ve kimse tek başına çalışmıyor. Asla.

"Bir dakika boyunca onu kazarken izledim, neler olup bittiğini anlamak için yaklaşmak üzereydim ki ışığa bir şey tuttu. Sessizce güldü, ayağa kalktı ve bulduğu şeyi cebine koydu.

"Şok oldum. Bu kazıda yapılacak bir şey değil. Bulduğun bir şeyi al. Keşfettiğimiz her şey çalıştığımız ülkeye aittir. Biz sadece bir şeyleri ortaya çıkaran elleriz, hiçbirisi bizim değil.

"Hızla uzaklaştı, yakınımda durduğumu bile görmedi. Muhtemelen tek bir fener kullanıyordu ve onu da yanında götürdü. Geceleri kazı alanında yürürken yanımda her zaman küçük bir el feneri bulundururum. O çadırına döndükten sonra ben de hendeğe doğru yürüdüm. Ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum, belki çanak çömlek parçaları ya da başka bir şey. Ama içine baktım.

"Sikkeler. *Sikkeleri* çalışıyordu. Siperdeki toprakta hâlâ etiketlenmeyi ve toplanmayı bekleyen yaklaşık iki düzine sikke vardı. Ekibin onları orada öylece bırakmış olması mümkün değil, bu yüzden lan'ın onları günün erken saatlerinde bulduğunu ve kimseye söylemediğini tahmin ediyorum. Neden hepsini almadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Var olduklarını kimse bilmediğine göre, kimse onları özlemezdi. Bu sorunun cevabını asla öğrenemeyebilirim."

Derin bir iç çekti. "Onun bir hırsız olduğuna inanmak istemedim. Gördüklerimi haklı çıkarmak için çok uğraştım ama bu imkânsızdı. Bir şey bulduğumuzda, bir öge çıkarılmadan önce takip etmemiz gereken bir protokol vardır. Resimler çekilir, veriler toplanır, vesaire. Ve eserleri tutarken eldiven kullandığımızı söylemeye gerek yok. Ve paraları *cebine* koydu! Sanki sadece çeyreklikmiş gibi."

Marlowe duygularını kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Daha sonra olanları, ne kadar aptalca davrandığını her düşündüğünde, bu onu öfkeliyor ve utandırıyor.

"Ne yaptın sen?" Kendric sordu. Elinin gömleğinin altından kaydığını, parmaklarının sanki vahşi bir hayvanı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe sırtının alt kısmını okşadığını hissetti. Dokunuşu harika hissettiriyordu. Ve şaşırtıcı bir şekilde öfkesinin azaldığını hissetti.

"Aptalın tekiydim," dedi iç çekerek. "Çadırına gittim ve onunla yüzleştim. Ona paraları aldığını gördüğümü söyledim. Sesi gerçekten paniklemiş gibiydi. Üzgün olduğunu söyledi, çok pişmanmış gibi davrandı. Bana sadece aceleci ve aptalca bir hata yaptığını söyledi. Alan liderine gidip ne yaptığını anlatması, sikkeleri göstermesi ve böylece buluntunun kayıt altına alınması için resmi adımların atılması konusunda ısrar ettim. Bunu sabah yapacağına söz verdi, özür dilemeye devam etti ve benden af diledi.

"Doğruca proje liderimize gidecektim ve gitmeliydim de. Ama uzun bir iş gününün ardından gecenin bir yarısıydı. Onu rahatsız etmek istemedim ve bir aptal gibi, lan'ın her şeyi düzelteceğini söylemesine güvendim.

"Çadırıma geri döndüm, sonunda uyudum ... ve sabah polis oradaydı. Çadırımda uyuşturucu buldular ve beni götürdüler."

"Siz uyuduktan sonra lan'ın hapları eşyalarınıza yerleştirdiğini mi düşünüyorsunuz?" Kendric söyledi.

"Evet. Ve hırsızlığa rağmen Sanırım o kısımdan daha çok nefret ediyorum. Yani kazıda sadece üç Amerikalı vardı ve hepimiz genelde birlikte takılırdık."

"Kimse sizin adınıza konuşmadı mı?" Kendric sordu.

"lan, söz verdiği gibi ben daha uyanmadan proje liderine gitmiş ve *beni* bozuk para çalmaya çalışmakla suçlamıştı. Çadırımda da onlardan bir tane buldular. Ve sadece bir tanesi bile doğru alıcıya yüzbinlerce dolar kazandırabilir. Israrım üzerine lan'ın çadırını da aradılar ve tabii ki hiçbir şey bulamadılar. Ondan sonra herkes bana sırt çevirdi. Proje lideri tek kelime etmeden polisin beni götürmesine izin verdi.

"O kadar şok olmuştum ki zar zor konuşabiliyordum. Kimse harika iş geçmişimi veya itibarımı dikkate almadı. Bunun yerine

bir aceminin sözüne inandım. Ve Ian'ın bana böyle ihanet edeceğine inanamadım."

Kendric omuz silkerek, "İnanabilirim," dedi. "Görünüşe göre o sikkeler çok para ediyor."

"Ama hayatım pahasına mı?" diye sordu. "Maalesef, evet. Ne yapacağını sanıyorsun? paralarla ne yapacaksın?"

"Sat onları," dedi Marlowe. "Muhtemelen çoktan satmıştır. Kazıda sadece bir ay kalması planlanmıştı ve ben tutuklandığımda iki haftadan az zamanı kalmıştı. Bu onun için bir stajdı, yüksek lisans tezinin bir parçasıydı. Onları Amerika'ya kaçırmak oldukça kolay olurdu."

"Bu tür şeyler için büyük bir pazar var mı? Yani, bir alıcı bulmak ne kadar kolay olur?" Kendric sordu.

Marlowe, "Eğer doğru insanları tanıyorsanız, muhtemelen çok zor değildir," diye itiraf etti.

"Peki ya o? Yani doğru insanları tanıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama branşını ve o kazıyı yapabilecek kadar bağlantıları olduğunu düşünürsek, muhtemelen."

Kendric, "Yani hapları o yerleştirdi ve Tayland'ın ülkelerinde uyuşturucu satışını ne kadar sıkı denetlediğini bildiği için yetkililere ihbarda bulundu," diye düşündü.

"Kesin olarak bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey bu. Sık sık akşam ekibine atanırdı ve her zaman ... gibi görünürdü. Doğru kelimeyi bilmiyorum ama

. . . hipnotize olmuş, belki? Yaba temelde kafein ve meth'in bir kombinasyonudur. Hapları almanın onu işte uyanık tuttuğunu düşündüm. Eminim biliyorsunuzdur, yaba hapları çok ucuz ve kolayca bulunabiliyor ve tahminimce yerel halk ona satmaya fazlasıyla istekliyd.

"Ama polis hikayenin benim açımdan olan kısmıyla ilgilenmedi. Ne kadar yalvarsam da beni dinlemediler. Onlara paraları ve Ian'ın nasıl çaldığını anlattım, ama bu gibiydi Ben bile konuşmuyordum. Onlar

Uyuşturucu sattığını söylediğinde Ian'a inanmakta sorun yaşamıyor gibiydi. Korkunçtu," diye yarım yamalak bitirdi.

"Bunu yanına bırakmayacağız," dedi Kendric kararlılıkla.

Marlowe sadece başını salladı. "Artık umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, sadece eve gitmek istiyorum. Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Belki de karanlıktandı. Belki de birbirlerine nasıl sarıldıklarıydı. Belki de onun daha önce, böylesine saygılı ve samimi bir şekilde "evet" dediği zaman gözlerindeki bakışı unutamadığı içindi. Sebep her ne olursa olsun, Marlowe kendini daha önce hiç kimseye, hatta kardeşine bile yüksek sesle söylemediği bir şeyi itiraf ederken buldu.

"Arkeolog olmayı sevmiyorum."

Bu sözleri söylemek bile omuzlarından binlerce kiloluk bir yükün kalktığını hissettirdi.

"Bir nevi içine düştüm, eğitimimde bir ton kredi kaybetmeden bölümümü değiştiremeyecek kadar ilerlemiştim. Tony üniversite masraflarımın karşılanmasına yardım ediyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak ya da daha fazla paraya mal olmak istemedim. Ayrıca başka ne yapmak isteyebileceğimi de bilmiyordum ve tarih bölümünü seviyordum." Omuz silkti.

"Her neyse, mezun olduktan hemen sonra Montana'da bir kazıda ilk işimi aldım ve işler oradan sonra hızla gelişti. Çalışkan biriydim, kendi işime bakıyordum, sorun çıkarmıyordum ve amirlerim beni başka işler için tavsiye etmeye devam etti. Sonunda Mısır, Ürdün, Çin, Türkiye, Kore ve tabii ki Tayland'a gittim. Tony çok gururlu görünüyordu. Dünyayı görebildiğim için beni kıskanıyordu. Ama ben hep evimi özliyordum. Yeni insanlarla tanışmayı, yeni kültürleri deneyimlemeyi seviyorum, ama ... Açıkçası toprağı kazmaktan hiç hoşlanmadım."

Nefesini tuttu, Kendric'in ne diyeceğini görmek için bekledi. Ne düşüneceğini.

Kendric gülmeye başlayınca irkildi.

"Özür dilerim," dedi kıkırdamalar arasında. "Sana gülmüyorum. Ama toprağı kazmaktan hoşlanmayan bir arkeolog fikri? Bu çok komik."

Marlowe gülümsedi. Yüzü adamın boynuna yaslanmıştı ve adam çok güzel kokuyordu. Duşta kullandıkları bitkisel sabun gibi. Ve ... erkek. Delik sıcaktı ve terlemeye başladığını hissedebiliyordu. Tıpkı Kendric gibi. Ve her nasılsa, kullandığı sabunla kendi misk kokusunun birleşimi hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi.

"Biliyorum. Bu çok saçma," diye küçük bir omuz silkmeye kabul etti.

"Peki şimdi ne olacak? Yani, eve döndüğünde?" Kendric sordu.

"I . . . Emin değilim. Yani, hayatınızın geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceğiniz söylendiğinde, gelecek hakkında pek düşünmüyorsunuz. Günü güne yaşamak için tek yapabildiğim buydu."

"Seni eve götüreceğim," dedi Kendric ciddiyetle. "Ne istersen yapabilirsin. İstedğin yerde yaşayabilirsin. İstedğin kişi olabilirsin."

"Maine'e nasıl geldin?" diye sordu. Kendric ona son birkaç gün içinde arkadaşlarıyla birlikte küçük bir kasaba olan Newton'da yaşadıklarını söylemişti.

"Biz esir tutulduğumuzda, Jj ordu ile işinin bittiğine karar verdi. Dışarı çıktıktan sonra nerede yaşayacağımıza ve ne iş yapacağımıza karar vermek için taş kağıt makas oynadık."

"Ciddi misin?" Marlowe sordu.

"Evet. Her şeyden çok acıyı aklımızdan çıkarmak içindi. Ben New York'a oy verecektim ama turumu kaybettim," dedi Kendric.

"Seni böyle büyük bir şehirde göremiyorum," dedi Marlowe. "Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum. Özümde içe dönük biriyimdir ve etrafımda sürekli o kadar insan olması ..." Dramatik bir etki yaratmak için titredi.

Adam kıkırdadı. "Evet, ben de ister miydim emin değilim ama Maine benim için de biraz zor oldu."

"Nasıl yani?"

"Çok ... sıradan. Beni yanlış anlamayın. Arkadaşlarımla çalışmayı ve Appalachian Trail'de yürüyüşe çıkardığımız insanlarla tanışmayı seviyorum. Ama ordudayken çıktığımız görevlerin heyecanını özledim."

Marlowe nedenini tam olarak anlamasa da biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "İşte bu yüzden şimdi benimle buradasın," dedi.

"Evet. FBI'da çalışan bir adamla bağlantı kurdum. bazı hükümet çevreleri. Kurtarma misyonları düzenliyor." "Ve bir şekilde Tony'yi tanıyor."

"Benim tahminim bu."

"Arkadaşların yaptığın şey hakkında ne düşünüyor? Hiç sana katıldılar mı?" Marlowe sordu.

"Bilmiyorlar."

"Bekle, ne? Ne demek bilmiyorlar?"

"Onlara yalan söylüyordum. Onlara hasta bir teyzeyi ziyaret ettiğimi söylüyordum," diye itiraf etti Kendric.

Marlowe bir dirseğinin üzerine çıktı ve karanlıkta boşuna görmeye çalıştı. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Bu... bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey!" diye geveledi. "Kendric! Onlar senin uğruna ölebileceğin adamlar. Birlikte benim hayal bile edemeyeceğim şeyler yaşadınız. Bir ekip olarak ordudan ayrılmaya ve kendi işinizi kurmaya karar verdiniz. Ve onlara söylemedin mi? Neden söylemedin?" Marlowe kabalık ettiğinin farkındaydı ama Kendric'in gerekçesini tam anlamıyla anlayamıyordu.

"Kendimi huzursuz hissettiğim için suçlu hissetmelerini istemiyorum. Daha fazla heyecana ihtiyacım var."

Tanrıya şükür, ona bağırduğu için kızgın görünmüyordu. Marlowe sakinleşmek için elinden geleni yaptı. "Onlar böyle hissetmezlerdi," dedi inançla. "Onları tanımıyorum elbette ama söylediklerine bakılırsa seni destekleyeceklerdir. Şimdi, tahmin ediyorum ki, gezip tozduğunu öğrendiklerinde mutlu olmayacaklar.

Dünyanın dört bir yanında, arkasını kollamalarına izin vermeden hayatını riske atarak."

"Vermeyecekler," diye kabul etti Kendric. "Onlara söylemememin bir başka nedeni de bu."

"Bu sefer ne kadarlığına gideceğinizi söylemişsiniz?" Marlowe sordu.

"İki hafta."

"Dönmezsen ne olacak?"

"Endişelenecekler. Teyzemin izini bulmaya çalışacaklar ve onun var olmadığını öğrendiklerinde çılgına dönecekler. Muhtemelen bilgisayar dehası bir arkadaşımızı arayıp beni bulmasını isteyecekler. Tex onlara nerede olduğumu ve ne yaptığımı söyleyecek. Muhtemelen onları benim bağlantımla temasa geçirecek, o da onlara daha fazla ayrıntı verecek ve muhtemelen onları kardeşinizle buluşturacak. Sonra da ilk uçakla Tayland'a gidip beni bizzat bulmaya çalışacaklar. Eşleri strese girecek ve ben de hayatlarını böldüğüm ve onlar şehir dışındayken Jack's Lumber'ı kapatmak zorunda kaldığım için kendimi suçlu hissedeceğim."

"Vay anasını. Gerçekten mi? Bunların *herhangi* biri abartı mı?"

"Hayır."

"Kendric?"

"Evet?"

"Sen gerçekten bir aptalsın."

Kıkırdadı. "Biliyorum."

"Ciddiyim. İnanılmaz bir arkadaş grubun var. Ne olursa olsun arkasını kollayan insanlar. Onlara yalan söylememeliydin. Hayatında daha fazla heyecana ihtiyacın olsaydı, eminim seni desteklerlerdi. Muhtemelen seni geride tuttukları için suçlu hissedeceklerdir. Eminim yapman gerekeni yapman için seni cesaretlendirirlerdi."

"Haklısın."

Marlowe içini çekti. "Peki ya öğrenirlerse, eve döndüğünde ne olacak? Özür diledikten ve affedilmeleri için yalvardıktan sonra mı? Başka bir görev mi?"

"Emin değilim," dedi.

"Neyden emin değilsin? Seni affedecekler, affedeceklerini biliyorum. Arkadaşlar böyle yapar."

"Affedecekler. Bana cehennemi yaşatacaklar ve hayatımızın geri kalanında bunu duyacağım, ama emin olmadığım şey bu değil. Bunu yapmaya devam etmek istediğimden emin değilim. Kurtarma görevleri."

"Neden?" Marlowe sordu. Bu adam onu büyülemişti. Sanki ona milyonlarca soru sorabilirmiş ve yine de her şeyi öğrenmiş gibi hissetmezmiş gibi hissediyordu.

"Bilmiyorum. Başardıklarımla, yardım ettiğim insanlarla gurur duyuyorum ama Kendimin değiştiğini hissedebiliyorum. Bu görevlerden aldığım adrenalin gittikçe azalıyor. Eskisi kadar heyecan verici gelmiyor. Ve artık gençleşmiyorum."

"Ah lütfen. Kaç yaşındasın sen?" Marlowe sordu.

"Otuz beş."

"Gerçekten mi? Ben de," dedi gülümseyerek.

"Biliyorum. Ve açıklaması zor ama sanırım sonunda sakın bir hayat yaşamamanın cazibesini anlamaya başlıyorum."

"Ne değişti?" diye sordu, gerçekten merak ederek.

"Bu görevde pek çok şey ters gidebilirdi. Bunu seni korkutmak için söylemiyorum, ama burada kollarımda olman ve hâlâ o hapishanede olmaman tam anlamıyla bir mucize. Bu bile başka bir üzücü göreve kalkışmayı yeniden düşünmem için yeterli."

"June ve Cal hamile kalmaya çalışıyorlar. Carlise ve Riggs bir sürü çocuk istiyor. Eğer bir görevdeysem, yeğenlerim doğduğunda Maine'de olmamayı hayal bile edemiyorum. Ve hayır, kan bağım yok ama o çocuklar benim ailem *olacak*. Yani . . . Bu adrenalin patlamasını tatmin etmek için başka yollar bulabileceğimi düşünüyorum. Belki bir zip hattı inşa ederim. Ya da bir kaya tırmanma duvarı. Hayatımı bu kadar riske atmak zorunda kalmadan bana ihtiyacım olan heyecanı verecek bir şey."

"Bence bu harika bir fikir," dedi Marlowe ona.

"Ama bu senin gibi insanların ortada kalacağı anlamına geliyor," dedi temkinli bir şekilde.

"Kendric, sen dünyayı kurtaramazsın. Yani, bunu yapmak için elinden geleni yapacağını biliyorum ama her zaman yardıma ihtiyacı olan insanlar olacak. Ülkelerin başında her zaman aptallar olacak. Her zaman yolsuzluk olacak. Ve her zaman *sizin* gibi bu tür işleri geçimini sağlamak için yapan kadın ve erkekler olacak. Siz üzerinize düşeni yaptınız. Yapmaktan da fazlasını. Aslında, ilk çocuğuma senin adını vereceğim. Umarım önce bir oğlum olur, yoksa kızım Ken diye çağrıldığı için çok sinirlenecek."

Kendric kıkırdadı ve onun nefesinin kafa derisine değdiğini hissetti.

"Hiç kimse kurtarıldıktan sonra bana teşekkür etmek için ulaşmadı," diye itiraf etti usulca.

"Pislikler," diye tükürdü Marlowe.

"Vay canına, sanırım bu senden duyduğum ilk küfür," dedi Kendric.

"Küfür etmemeye çalışıyorum, Tony kadınların küfür etmemesi gerektiğini kafama kazıdı ama sanırım bu durum bunu gerektiriyor. Özür dilerim Kendric. Bu korkunç bir şey. Birinin neden böyle korkunç bir durumu geride bırakmak isteyebileceğini anlıyorum, ama sen olmasaydın, en başta hayatta olmaz ve unutamazlardı. Ve ilk çocuğuma senin adını verme konusunda ciddiye dim. Ayrıca Noel hediyeleri, evlilik yıldönümümüzde çiçekler ve hiç beklemediğin bir anda rastgele teşekkür notları göndermeyi planladım bile. Sadece bir uyarı."

Tekrar güldü. "Teşekkür istediğimi ya da buna ihtiyacım olduğunu ima etmiyordum."

"Öyle olmadığını biliyorum ama cidden, bu çok saçma. İnsanları hangi durumlardan kurtardığını bilmiyorum ama ülkeden çıkamasak ve ben hapse geri atılsam bile, bana yardım etmek için kendini riske attığın için her zaman minnettar olacağım. Ve bundan bahsetmişken ..." Sesi ciddileşti. "Eğer bir şey olursa, sen

yakalanmasına izin veremezsin. Anladın mı beni? Eğer bu senin kurtulabileceğin anlamına geliyorsa, seve seve teslim olurum. Eğer sen de hapse girersen kendimle yaşayamam."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi kararlı bir şekilde. "Kendric, ciddiylim. I-"

"Olmuyor. Olmuyor," diye tekrarladı neredeyse öfkeyle. "Gerçekten ben kaçabileyim diye kendini ele vermene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ben hiçbir zaman öyle biri olmadım, olmayacağım da. Sen benim korumam altındasın, Marlowe. Sen benim *karımsın* ve gerekirse seni son nefesime kadar koruyacağım. Eve döneceksin."

"Gerçekten karı koca olmamız mümkün değil," diye mırıldandı.

"Komik, bugün o nikâh memurunun önünde durduğumu, seni bu hayatın geri kalanında ve ötesinde onurlandıracağıma ve koruyacağıma söz verdiğimi hatırlıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Demek istediğim, bunun Amerika'da tanınıp tanınmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ve her halükarda sizi buna mecbur tutmayacağım."

"Neden?"

Marlowe ne diyeceğini şaşırmıştı. Ne diyordu bu adam? Gerçekten evlenmelerini *istediğini* mi?

İçini saran özlem duygusu şaşırtıcıydı. Bu adamı çok az tanımasına rağmen, onu kendisi için istiyordu. Onun arkadaşlarıyla tanışmak istiyordu. O çocukların doğuşunu görmek. Bir gün inşa edeceğinden emin olduğu teleferikten aşağı uçmasını izlemek.

Kadın cevap vermeyince, "İkimiz de buradan gidiyoruz, Marlowe. Arkadaşlarım hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Bekledikleri zamanda eve dönmezsem beni nasıl takip edeceklerini? Yakalanıp tekrar hapse atılsak bile bizi çıkaracaklar. İkimizi de."

"Ama beni tanımıyorlar bile."

"Fark etmez. Sen *benimlesin*. Bilmeleri gereken tek şey bu."

"Kendric" dedi Marlowe, kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Daha önce ağabeyi dışında hiç kimse onu

Kendric gibi. Ve iyi hissettirdi. Gerçekten iyi.

"Bana kardeşinden bahset. Ailen hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

Konuyu değiştirdiği için rahatlamıştı, çünkü biraz fazla duygusal hissediyordu, Marlowe memnuniyetle ailesinden bahsetti. "Tony benden beş yaş büyük ve her zaman bana göz kulak oldu. Annemle babam o on dokuz, ben on dört yaşındayken öldüler. Otoyolda büyük bir kaza geçirmişlerdi. Beni yanında tutabilmek için devletle savaştı. Yeni normalimize alışırken üniversiteyi birkaç yıl askıya aldık. şimdi evli ve iki çocuğu var. Hâlâ bana patronluk taslamaya çalışıyor ama ben ülkede bile değilken bu çok zor." Otoriter ağabeyini düşünürken gülümsedi.

"Kulağa harika geliyor."

"Öyle. Aşırı korumacı ve endişeli biri ama o olmasaydı bugün nerede olurdum bilmiyorum. Peki ya senin ailen?"

Kendric, "Arkadaşlarım benim ailemdir," dedi. "Ailem iyi değildi. Ne yaptırığımla pek ilgilenmiyorlardı. Bir ocuk bile istemiyorlardı, bunu açıkça belirttiler ama benden kurtulmaları kötü görünürdü. Liseden mezun olduğumda kendi yoluma gittim ve bir daha da arkama bakmadım."

"Onlarla hiç konuşuyor musun?"

"Hayır. Ama benim için üzölme. Eminim onlar hayatlarını mutlu ve özgür bir şekilde yaşıyorlar ve benim de Chappy, Cal ve JJ'den oluşan bir ailem var. Ve şimdi de onların eşleri."

"Bana onlardan bahseder misin?" Marlowe sordu, sonra esnedi.

"Yorgunsun. Uyumalısın," dedi Kendric.

"Lütfen?"

"Tamam." Eli Marlowe'un belini okşamayı bırakmamıştı ve dokunuşu Marlowe'da mırıldanma isteği uyandırdı. "İş yerimiz Jack's Lumber, adını JJ'den alıyor, çünkü ordudan ayrılma fikrini ilk o ortaya attı ve hepimizi hizada tutan kişi de o. Orduda bir liderdi.

ve hala da öyle, artık biz yokuz. April birkaç yıl önce işe aldığımız yönetici asistanımız ve aralarında bir şeyler var ama ikisi de birbirlerinden etkilendiklerini kabul etmiyorlar. Bu ilginç bir dinamik ve hepimiz sonunda pes edip birbirleri için yaratıldıklarını kabul ettiklerinde havai fişeklerin patlamasını bekliyoruz.

"Bir de Carlise ve Chappy var. Carlise bir kar fırtınası sırasında dağdaki kulübesinde mahsur kaldığında tanışmışlar. Onu kaçırıp öldürmeye gelen bir sapıçı varmış ama çığ düşmesi ve terk edilmiş eski bir hazırlık sığınağına saklanması sayesinde kurtulmuş."

"Um ... ne?" Marlowe sordu. "Şaka mı yapıyorsun?" "Hayır. Cal ve June gerçek hayatta bir Külkedisi hikayesi. June'u öldürmesi için kiralık katil tutan kötü bir üvey anne ve üvey kız kardeşe birlikte, prensin onu korumak için koşarak üvey kız kardeşe geri döneceği umuduyla."

"Aman Tanrım! Hepsi iyi mi?"

"Şey, kiralık katil June'u vurmayı başardı ve bir süre her şey yolunda gitti ama o görüldüğünden daha dayanıklı. Atlattı ve şimdi çok iyi."

"Vay canına. Hâlâ Maine'de mi yaşıyorlar?" "Evet, neden?"

"Liechtenstein'da bir sarayda değil mi? Çocukları bir gün kral ya da kraliçe mi olacak?"

Kendric güldü. "Hiç şansları yok. Cal sıralamada yirminci falan ve ülkesini yönetmekle hiçbir ilgisi olsun istemiyor. Ama sanırım, evet, çocukları prens ve prenses olacak."

"Yani senin yeğenlerin olacaklarsa, bu seni de bir çeşit fiili kraliyet ailesi yapar, değil mi?"

Kendric parmaklarını Marlowe'un yan tarafına soktu ve onu gıdıklarken Marlowe'un kıvranmasına ve dokunuşundan kaçmaya çalışmasına neden oldu.

"Yanından bile geçemezsin, kadın!" dedi ona.

"Amca! Amca!" diye bağırdı kahkahaları arasında.

Bir anda durdu ve elini June'un gıdıkladığı tarafına götürdü. "Cal ve June gerçekten de

Birlikte. O hâlâ hastanedeyken evlendiler. Arkadaşımı, onun yaşayıp yaşamayacağından emin olmadığı zamanki kadar yıkılmış görmemiştim. Fırtınalı bir flörtleri vardı ve onun için her şeyi yapardı. Chappy de Carlise için. Düşündüm de, onlar da çok çabuk bir araya geldiler. Sadece birkaç gün içinde. Sanırım bizim yaşadığımız türden bir hayat yaşayınca ... biliyorsun, biliyorsun."

Marlowe bunu düşündü. Sonra hemen *onun kendisi* hakkında ne düşündüğünü merak etti. Ama soramayacak kadar korkaktı. İçini çekti ve tekrar esnemeye başladı.

"Ve şimdi gerçekten dinlenmen gerekiyor," diye ısrar etti Kendric.

"Kulağa harika geliyorlar," dedi uykuyla bir sesle. "Arkadaşların."

"Öyleler."

"Kendric?"

"Evet?"

"Senin için endişeleniyorum."

"Ben mi? Neden?"

"Yeterince uyumuyorsun. Senin de dinlenmeni istiyorum. Ben öcülerini uzak tutacağım. Bugün seni de koruyacağıma söz verdim, biliyorsun." Ne söylediğinin farkında bile değildi. Karanlık, sıcak ve dolu karnı sonunda onu yakalamıştı ve derin bir uykuya dalmanın eşiğindeydi.

"Yapacağım," dedi.

"Söz mü?"

"Evet."

"Tamam. Biliyor musun?" "Ne?"

Sesi eğleniyor gibiydi ama Marlowe'un umurunda değildi. "Hapse atıldığım için memnunum."

"Memnun mu?" diye yineledi, sesi şok olmuş gibiydi.

"Evet. Çünkü öyle olmasaydı şu anda burada olamazdım. Güvende. Seninle evli. İyi geceler, Kendric."

Adamın kollarının onu sardığını ya da alnına kondurduğu öpücüğü hissetmedi çünkü çoktan derin ve iyileştirici bir uykuya dalmıştı.

Altıncı Bölüm

Bob, Marlowe'la birlikte zeminin altındaki "güvenli odada" ne kadar kaldıklarından emin değildi ama uyuduğunu fark edince şaşırdı. Yıllardır ilk kez *gerçekten* uyumuştı. Bir kâbustan uyanmamıştı. Dönüp durmamıştı. Söyleyebildiği kadarıyla, son birkaç saat boyunca hiç hareket etmemişti.

Zaten fazla hareket edemezdi ama Marlowe'u kollarında tutmaktan memnun bir şekilde uyumuştı. Ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. O küçük bir mucizeydi. *Onun* mucizesi... ve Amerika'ya vardıklarında ondan vazgeçmek dayanılmaz olacaktı.

Bu düşünceyi daha sonra, ikisi de eve döndüklerinde düşünmek üzere aklının bir köşesine iterek derin bir nefes aldı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Sıcaktan terliyordu ve Marlowe'un ona yapıştığı yerdeki giysilerinin nemini hissedebiliyordu. Elinin sırtının alt kısmında durduğu yerde teni nemliydi ama güvendeydiler. Önemli olan tek şey buydu.

Tam doğrulup saatin kaç olduğunu anlamak ve Marlowe'u uyandırıp bir sonraki hedeflerine doğru yola çıkmak üzereyken sesler duydu. Zeminin altındaki nokta iyi inşa edilmişti ve yukarıdaki odadan gelen ışığı dışarıda tutuyordu, ancak görünüşe göre tüm sesleri tamamen dışarıda tutmuyordu.

Başlarının hemen üstünden yere bir şey düştü ve Marlowe'un sıçrayarak uyanmasına neden oldu.

Kız adamın kollarında kaskatı kesildi ve Bob onu rahatlatmak için acele etti. Sessiz bir fısıltıyla -çünkü sesleri duyabilseydi

"Her şey yolunda Punky. Güvendeyiz."

Başını salladı ama vücudundaki her kas gergindi. Onun düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu. Muhtemelen onu kurtarmak için kendini nasıl ele verebileceğini planlıyordu. Bu sabah bunu önerdiğinde neredeyse dehşetten ölecekti. Onun böyle bir şey yapmasına izin vermesine imkân yoktu. Önce o ölürdü.

Uğruna hayatından vazgeçmeyi düşündüğü diğer insanlar sadece takım arkadaşlarıydı. Ama Marlowe'un şimdi bu kısa listenin en tepesinde olmasına hiç şaşırmamıştı. Kadına karşı hisleri gün geçtikçe daha da derinleşiyordu.

Bunu kendine itiraf etmek bile zor değildi. Özellikle de onlar uykuya dalmadan önce onun hakkında daha fazla şey öğrendikten sonra. Şu ana kadar bildiği her şeyi beğenmişti. Ve o artık onun karısıydı. Evlilikleri memleketlerinde yasal olabilir de olmayabilir de ama umurunda değildi.

Sesler yükseldikçe Marlowe'un tüm vücudu titredi ve korkusu Bob'u bir bıçak gibi kesti. Onun korkmasından nefret ediyordu ama şu anda ona sıkıca sarılmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Üstlerinde ne konuşulduğunu anlayamıyordu ama Marlowe'un adını birden fazla kez duymuştu. Yukarıda ev sahibiyle birlikte olan her kimse kesinlikle onu arıyordu. Bob kadının onları ele vermemesi için dua etti.

Daha fazla kelime duydu, sonra ayak sesleri uzaklaştı.

On dakika sonra ayak sesleri geri geldi, sonra da üstlerindeki kapak kırılarak açıldı.

Bob içgüdüsel olarak hareket etti, Marlowe'u duvara doğru itti ve belindeki kılıfta sakladığı bıçağı aynı hareketle çıkardı.

Ama onları bekleyen tek kişi yaşlı kadındı. Çılgınca eliyle delikten çıkmalarını işaret etti. Endişeli görünüyordu ve sürekli omzunun üzerinden bakıyordu.

"Gidin!" dedi aceleyle. "Şimdi gidin!"

Willis'in ona ödediği paranın, onları yetkililere ihbar ettiği için alacağı paradan daha fazla olduğunu düşünerek, Bob ayağa kalktı ve Marlowe'a elini uzattı.

Ayaklarının üzerinde sallanırken, "Neler oluyor?" diye sordu.

Bob onu sabitledi ve delikten dışarı tırmandı. Marlowe'un kendi başına çıkmasına fırsat vermeden belinden kavradı ve onu yukarı kaldırıp dışarı çıkardı. "Gidiyoruz," dedi gergin bir sesle.

"Bizi dışarıda mı bekliyorlar?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum. Ama sanmıyorum." Bob'un ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Marlowe'un omuzlarına daha fazla endişe yüklemeyecekti. Kadını ofisten çıkıp evin arka tarafına doğru takip ederken elini sıkıca tuttu. Kadın doğruca kapalı bir pencereye gitti, perdedeki küçük bir aralığın arkasından baktı ve onlara dönüp kapıyı işaret etti.

Marlowe kadına doğru bir adım atıp ona uzun, sert bir sarılma verdiğinde şaşırması gerekirdi ama yine de şaşırdı.

"Teşekkür ederim," dedi kadına.

Kadın geri çekilip bir süre Marlowe'a baktıktan sonra bir parmağını kaldırarak beklemelerini istedi.

Yola çıkmak için sabırsızlanan Bob, Marlowe'u kapıdan aceleyle çıkarmamak için kendini kontrol etmek zorunda kaldı. Ama kadın otuz saniyeden kısa bir süre içinde elinde bir kâğıtla geri döndü. Küçük bir gülümsemeyle Marlowe'a uzattı.

Bob kadının omzunun üzerinden bakınca belgenin Tayca yazıldığını gördü, ama formun ortasında ikisinin de adı -gerçek adları- yazılıydı. Kadın Bob'a bir kalem uzattı. Önce ona, sonra da forma başını salladı. En alttaki bir satırı işaret etti.

"Sanırım bu bizim evlilik belgemiz," diye fısıldadı Marlowe. "İmzalamamızı istiyor."

Bob hiç tereddüt etmedi. Kalemı aldı ve kâğıdı Marlowe'un elinden yavaşça aldı. Kâğıdı kapıya doğru tuttu ve kadının işaret ettiğı satıra kendi adını yazarak imzaladı. Sonra kalemı Marlowe'a uzattı ve kalbi duracakmış gibi bir süre bakışlarını Marlowe'un üzerinde tuttu. Onun yolundan gitmesi için dua etti.

O kağıtta onun adına ihtiyacı vardı. Yaptıkları şeyi yasal kılacaktı. En azından bu ülkede. Ve Marlowe ile dünyanın en az bir ülkesinde resmi olarak birbirlerine bağı olduklarını bilmek, içindeki gelecek endişesini biraz olsun yatıştırdı.

Marlowe kalemı ondan aldı ve onun hareketlerini kopyalayarak kendi imzasını onunkinin altındaki satıra ekledi. "Kendric ve Marlowe Evans," diye fısıldadı, formun altında yazılı olan isimlerini okuyarak.

Kadın başka bir şey söyledi ve onlara gülümsedi, sonra evin önünden gelen bir sesle kaşlarını bir kez daha çatı.

"Gitme vakti geldi," dedi Bob, kâğıdı alıp katladı ve cebine koydu. Keşke çerçeveletebilseydi diye düşündü. Keşke belgeye tek bir kırışık bile koymak zorunda kalmasaydı. Ama buradaki zamanları dolmuştu. Buradan çıkmaları gerekiyordu. Hemen.

Marlowe şikâyet etmeden başını salladı ve kapıya döndü. Bob ev sahibinin elini eğilip öpmek için beş saniyesini ayırdıktan sonra başıyla selam verip kapıyı açtı.

Etrafına baktığında yine karanlık olduğunu gördü, bu büyük bir rahatlamaydı. Onları buraya kadar sadakatle getirmiş olan scooter bekliyordu. Diğer tüm duraklarında olduğu gibi benzinle doldurulmuş olması için dua eden Bob motora tırmandı ve Marlowe'un sarışın peruğunu bir kez daha hızla takmasını izledi. Şimdiye kadar bunu unutmuştu ve unutmadığı için ona minnettardı.

Bangkok'taki kontrol noktasında onları kurtarmıştı ve iyi şans tılsımı olmaya devam edeceğini umuyordu.

Bob arkasına bakmadan scooter'ı bahçeden çıkardı, çalıştırdı ve karanlık sokakta hızla ilerlemeye başladı.

Sınıra yaklaştıkça işler daha da gerginleşiyordu. Yoğun trafikten kaçınmaya çalışarak karanlık arka yollarda ilerlerken ikisi de fazla konuşmadı. Tayland'da sadece bir durakları daha vardı, sınıra bir milden daha az mesafedeki güvenli bir ev. Şimdiye kadar her şey plana göre yürümüştü. Ama Bob gardını indirdiği anda işlerin ters gidebileceğini çoğu insandan daha iyi biliyordu. Bu yüzden yaklaştıkça daha da geriliyordu.

Başka bir küçük köydeki başka bir harabe eve yaklaştıklarında hava hâlâ karanlıktı. Güvenli evlerinin çoğu barakadan biraz daha fazlasıydı ... ama nedense bu eve bakmak bile Bob'un ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Scooter'ı kapattı ama inmeye kalkışmadı. "Kendric?"

Bob, Marlowe'un onun adını söylediğini duymaktan asla bıkmayacaktı. "Bir şey yok. Her şey yolunda," dedi onu rahatlatmak için. Sesi en az onun kadar gergin geliyordu. "Yarın bu saatlerde Kamboçya'da olacağız."

Onun kendisine doğru başını salladığını hissetti. Son birkaç gecenin her saniyesinde olduğu gibi sırtına yapışmış, kollarını ona dolamıştı. Scooter en hızlı ulaşım aracı olmayabilirdi ama onları gitmeleri gereken yere götürüyor, bir arabanın gidemeyeceği kadar küçük yollarda ve patikalarda seyahat edebiliyordu. Ve bu ona Marlowe'u etrafına sarmak için bir bahane veriyordu.

"Hadi gel. Ev sahiplerimizi selamlayalım ve biraz uyuyalım."

Dudakları, Marlowe'un yüzünde beliren kızgınlık ifadesiyle seğirdi.

Marlowe'un dudakları. "Sanki uyuyacaksın da," diye mırıldandı.

Haksız da sayılmazdı. Önceki güne rağmen pek uyumamıştı. Kesinlikle derinlemesine değil. Ve bunun tek nedeni de bir türlü kurtulamadığı kâbuslardı. Marlowe'un güvende olduğundan emin olmak istedi. Kimsenin

onlara sinsice yaklaştı. O hapishaneye geri götürüleceği ve kaçtığı için daha da kötü muamele göreceği düşüncesi -dayanılmazdı. Uykusuzluk, özgürlüğünü garantilemek için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Bob, onu bu inanılmaz duruma düşüren şeyin ne olduğuna dair anlattığı hik yeye inanmıştı. Ian West'i bulup bir daha kimseye kazık atamayacağından emin olmak için aklına bir not almıştı. Sadece kazıdan  almaya değil, aynı zamanda Bob'un tanıdığı en tatlı kadınlardan birine tuzak kurmaya karar verdiği güne pişman olacaktı.

Derin bir nefes alarak, "Atla Punky," dedi.

Punky hemen bir bacağını selenin üzerine attı ve Bob yardım edemedi ama onun arkasında sürdükten sonra ilk kez ayakta durmaya çalıştığı zamanı hatırladı. O zamandan beri bisiklete kesinlikle alışmıştı.

Kendisi de indi, sonra onun eline uzandı. Bu i g d seldi. Doğaldı. Her gün, sürüşleri biter bitmez birbirlerine uzanıyorlardı. Ellerini tutabildikleri kadar uzun süre tuttular. İki de bu konuyu a mamıştı; sadece rutine girmişlerdi.

Bir eliyle scooter'ı iterken diğer eliyle Marlowe'u tutan Bob, son bağlantılarının sahibi olduğu konutun arka kapısına yöneldi.

Kapıyı  almadan önce kapı açıldı ve bir adam kaşlarını çatmış bir halde orada duruyordu. Etrafından bir kadın bakıyordu.

"İçeri," dedi adam huysuzca, kapıyı daha da açarak.

Bob bir an için tereddüt etti. Adamda onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğundan emin değildi, ama tıpkı küçük konutu gördüğü zamanki gibi, içgüdüleri canlandı.

Tam arkasını dönüp Marlowe'a gün boyunca saklanacak başka bir yer bulabileceklerini söyleyecekti ki Marlowe esnedi.

Bir an onu inceledi, karanlıkta bile gözlerinin altındaki derin gölgeleri görebiliyordu. Çok yorgundu. Ve Marlowe'a, bu gece burada kalacaklarını söylerse

devam edecek olsalardı, dudaklarından tek bir şikâyet kelimesinin geçmesine izin vermezdi, bunu ona yapmak istemiyordu. Zaten çok şey yaşamıştı.

"Biraz daha dayan, biraz uyuyabilirsin," dedi, tedirginliğini bir kenara itmeye çalışarak.

"Ben iyiyim," dedi, sanki ona meydan okuyormuş gibi çenesini kaldırarak.

Bob sadece gülümsedi ve adamı içeri kadar takip etmeden önce elini sıktı. Scooter'ı eve yaslayarak bıraktı ve daha sonra hâlâ orada olması için dua etti. Şehirden bu kadar uzakta ve daha iyi maaşlı iş imkânlarından uzakta insanların zor durumda olduğu aşikârdı.

Çift onları soğuk, karanlık bir mutfaktan, alçak bir masa, iki tahta sandalye ve başka hiçbir şey olmayan bir odadan geçirdi ve sonunda evin ön tarafındaki bir yatak odasına götürdü. Yerde bir palet, birkaç yırtık pırtık battaniye, Bob'un giysi olduğunu düşündüğü birkaç kırık sandık ve duvara dayalı birkaç yıpranmış ayakkabı vardı.

Adam onlara başını salladı, sonra döndü ve kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Bob iç çekti. Başka bir sıcak yemek ve duş beklemiyordu - yaşlı kadının evinde her ikisini de almış olmaları bir beklenti değil, bir ikramiyeydi - ama ülkeyi geçmelerine yardım eden insanlara bunu yapmaları için cömertçe ödeme yapıldığını biliyordu. Bir parça pirinç bile çok makbule geçerdi.

Marlowe sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Sorun değil," dedi. "Aç değilim. Sadece yorgunum."

"Birkaç protein barımız kaldı," dedi Bob. "Onlardan birini yiyebilirsiniz."

Başını salladı, sonra yüzünü buruşturarak yatağa baktı.

"Buraya," dedi Bob, onun başkasının yatağında uyumak konusundaki isteksizliğini artık çok iyi biliyordu. Onu duvara doğru yönlendirdi, sırt çantasını omuzlarından indirdi, sonra oturdu ve onu kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Memnuniyetle, tam yanına oturdu, o kadar yakındı ki kalçası onunkine değdi ve omuzları birbirine değdi. Sırt çantasını karıştırdı ve bir protein bar çıkarıp ona uzattı.

"Burada güvende miyiz?" Marlowe bir ısırık aldıktan sonra sordu.

Bob'un ilk eğilimi evet demek oldu. Endişelenmemesi için ona güven vermektir. Ama o aptal değildi. Durdukları diğer yerlerin hiçbirinde bu soruyu sormamıştı. Çiftin selamlaşmasındaki bir şey ona yanlış gelmişti, tıpkı ona olduğu gibi.

"Öyle olmalıyız," demekle yetindi.

Kadın başını sallamadan önce uzun bir süre iri kahverengi gözleriyle ona baktı.

Bob sesini alçaltarak, "Bunu daha önce yapmalıydım ama benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi.

"Herhangi bir şey."

Tanrım, bu kadın. Onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsa, onu kendine o kadar çok saklamak istiyordu. "Bu telefon numarasını ezberlemeni istiyorum. Eğer bir şey olursa, bu numarayı ara. Arkadaşlarıma kim olduğunu ve benimle birlikte olduğunu söyle. Sana yardım edeceklerdir."

"Chappy, Cal ve JJ, değil mi?" dedi usulca.

Onunla tartışmayacağından emin olan Bob başını salladı. "Evet. Chappy'nin gerçek adı Riggs. Riggs Chapman. Cal, Callum Redmon, Liechtenstein prensi ve JJ de Jackson Justice. Hepimiz JJ'in adını taşıyan Jack's Lumber'da çalışıyoruz. Numara 555-824-8733. Son dört rakam *ağaç* kelimesini *heceliyor*-555-824-8733. Bana tekrar et."

Tekrarladı.

"Tekrar," diye ısrar etti Bob.

Hiç tereddüt etmeden numaraları tekrar okudu. "Güzel. Eğer bir şey olursa, bir telefon bul ve ara.

İş saatleri içinde biri cevap verecektir. Muhtemelen April. Ama geceleri ve hafta sonları bile bir servis acil aramaları onun cep telefonuna yönlendirir. Arkadaşlarım size yardım edecek." Bu

Bob için önemli olan, Marlowe'un başına bir şey gelirse başvurabileceği başka biri olduğunu anlamasıydı.

"Aptalca bir şey yapma," dedi ciddiyetle. "Benim için kendini feda etme. Benim kaçmamı sağlarken yakalanırsan buna dayanamam."

Bob hiçbir şey için söz vermeyecekti. Son bir hafta içinde her nasılsa bu kadına fena halde aşık olmuştu. Onun masumiyetine inanıyordu ve hiçbir şey onu sınırdan geçirmesine engel olamayacaktı. Kamboçya'dayken bile Taylandlı yetkililerin peşine düşmeyeceğinin garantisi yoktu ama Willis'in bağlantıları sayesinde, iki hükümet onları durdurmak için birlikte çalışmadan önce ülkeden çıkabileceklerinden emindi.

Adam cevap vermeyince Marlowe içini çekti. "Peki. Sadece aptalca bir şey yapmadığından emin olmam gerekecek."

Bob buna gülümsemekten kendini alamadı.

"Al," dedi, yarısı yenmiş protein barını uzatarak. "Ben yeterince yedim. Sen bunu bitir. Ben biraz kestireceğim. Ama Kendric?"

"Evet, Punky?"

"Belki biraz erken çıkabiliriz? Dışarıda hava hâlâ aydınlıkken çıksak fark eder mi? Artık çok yaklaştık, Tayland'dan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Evet. Kadın da kesinlikle onun kadar tedirgindi. Tek yapmaları gereken ev sahiplerinin onları satmamasını ummaktı. "Evet, sanırım bunu yapabiliriz."

"Güzel." Elini kaldırdı ve başını kaşıdı. "Bu peruktan nefret ediyorum," diye mırıldandı ama çıkarmak için hareket etmedi. "Çok önemli olduğunu biliyorum ama yine de nefret ediyorum. Saçımı kısa tutmamın bir nedeni var."

Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Kız hemen sokuldu, bir kolunu onun göğsüne doladı ve diğerini arkasına itip sıkıca tuttu.

Adam başını çevirdi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Uyu, Marlowe."

Başını salladı ve iç çekti. "Bugün uyudun," demeden önce bir iki dakika geçti.

Bob kaşlarını çatı. "Ne?"

"Kadının evinde. Uyumuşsun. Uyandığımda dışarıdaydın. Gerçekten dışarıdaydın. Bir an endişelendim ama sonra neyin farklı olduğunu anladım. Çok sıkı uyuyordun. Buna gerçekten ihtiyacın vardı."

"Sensin," diye fısıldadı.

Başını kaldırdı ve kocaman gözlerle ona baktı. "Ben mi?"

"Evet. Sanki bilinçaltım seninle güvende olduğumu, ben uyurken beni koruyacağını biliyordu."

"Yapacağım," dedi hararetle. "Sen uyurken sana dokunmaya çalışacak herkese meydan okuyorum."

Bob sırtı. Kız çok sevimliydi. Elini kızın başına koydu ve yavaşça göğsüne doğru indirdi. "Aşağı, kızım. Böyle iyiyiz. Gözlerini kapat ve biraz uyu. Bu öğleden sonra geç saatlerde yola çıkacağız ve umarım hava karardığında sınırı geçmiş oluruz."

"Eve dönebileceğime inanmaktan korkuyorum," diye fısıldadı ona karşı.

"Döneceksin. Söz veriyorum."

Marlowe ona sıkıca sarıldı ve göğsüne sokuldu. Birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı.

Bob'un kalbi ona sarılırken kabardı. Kurtarmak için gönderildiği insanlara karşı her zaman korumacı hissetmişti ama hiçbiri şu anda damarlarında dolaşan duygularla kıyaslanamazdı.

Marlowe başına gelenleri hak etmemişti. Aynı şey muhtemelen onunla birlikte hapsedilen diğer kadınlar için de geçerliydi. Uyuşturucu kullanımını destekleyen biri değildi ama birkaç ons esrar ya da birkaç yaba hapi için ömür boyu hapis cezasına çarptırılmak da doğru değildi.

Marlowe'u güvenli bir yere götürecekti ve tek umudu hâlâ serbest olan diğer masum mahkûmların saklanabilmesiydi. için

Birinin yardımını olsun ya da olmasın polisten kaçmaya devam edeceklerdi. Hayatlarına yeniden başlayabileceklerdi.

Bir süre sonra Bob sarsılarak uyandı. Saatine baktığında, aslında bir süredir uyukladığını görünce şaşırды. Artık öğleden sonraydı ve bugün daha erken bir saatte yola çıkabileceklerine söz vermiş olmasına rağmen, yolculuklarına güvenle devam edebilmeleri için hâlâ birkaç saat vardı.

Yerdeki sert tahta kalasların üzerine uzanana kadar eğildi, sırt çantasını başının altına aldı ve Marlowe'u kollarının arasına aldı, onun kendisini yastık olarak kullanmasına izin vermekten çok memnundu.

Tavana bakıyor, kaçışlarının en zor kısmını kafasında gözden geçiriyordu -sınırı fark edilmeden geçmek- o sırada midasını sıkıştıran bir ses duydu.

Ev sahipleri diğer odada tartışıyorlardı. Sessiz olmaya çalışıyorlardı ama bir konuda hararetli bir anlaşmazlık yaşadıkları belliydi.

Dinlerken Bob'un ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Geçtikleri diğer pek çok yer gibi çok fakir bir bölgedeydiler. Willis'in ağına güvenmek istiyordu ve bir tartışmanın kendisi ve Marlowe açısından bir şey ifade etmesi gerekmiyordu. Ama Willis onlara ne kadar ödeme yapmış olursa olsun, ev sahiplerinin ödül parası için onları ihbar etmelerinin ne kadar cazip olacağını da anlıyordu.

Bob aynı zamanda içgüdülerine güvenecek kadar uzun süre Özel Kuvvetler'de askerlik yapmıştı. Ve içgüduları ona bu evden defolup gitmesini söylüyordu. *Hem de hemen.*

Ayağa kalktı ve Marlowe'u sarsmaya başladı. "Punky, uyan. Gitmemiz gerek," diye fısıldadı.

Kızın hakkını yemeyelim, nedenini sormadı. Daha fazla uyumaktan şikâyet etmedi ya da yerde uyumaktan kaynaklanan ağrı ve sızıları için sızlanmadı. Sessizce ayağa kalktı, sırt çantasını taktı ve yön için ona baktı.

Evin başka bir yerinde sesler kesilmişti. Bob sessizce kapıya doğru yürüdü ve bir aralık açarak dışarı baktı. Kimseyi göremeyince Marlowe'a yaklaşmasını işaret etti. Marlowe hemen onun yanına geldi.

"Ön kapıdan çıkacağız," diye fısıldadı. "Sanırım mobiletimiz çoktan gitmiştir. Son kısmı yürüyerek gitmemiz gerekecek." Duş ayakkabılarına pişmanlıkla baktı.

"Sorun değil. Biz hallederiz," diye fısıldadı.

Kahretsin, bu kadına bayılıyordu. İşler zorlaştığında, o yılmıyordu. İnanılmaz bir şekilde daha da güçleniyordu. "Haydi," dedi elini uzatarak. "Biz sadece yürüyüşe çıkmış iki turistiz. Buraya uymadığımız için zaten dikkatleri üzerimize daha fazla çekmek istemeyiz."

"Sence bizi polise ihbar etmiş olabilirler mi?" Marlowe fısıldadı.

Bob dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Elinde hiçbir kanıt yoktu ama bu eve geldikleri andan itibaren içgüdüleri ona bir şeylerin ters gittiğini söylemişti. Eğer yetkililere haber verdilerse, neden bu kadar beklediklerinden emin değildi. Eve vardıklarında polis onu ve Marlowe'u bekliyor olabilirdi. Kulak misafiri olduğu tartışmaya dayanarak, ev sahiplerinden birinin onlara ihanet etmeye o kadar da hevesli olmadığını tahmin edebiliyordu.

Sebep her ne olursa olsun, bunun daha önce gerçekleşmemiş olmasına şaşırmıştı. Çifte ödemenin cazibesi bazı insanların karşı koyamayacağı kadar fazlaydı. Ve ev sahiplerinin çoğunun içinde yaşadığı yoksulluğa bakınca, onları suçlayamazdı.

Evin ön tarafında olduğu için şükrederek yatak odasından temkinli bir şekilde çıktı ve ön kapıya doğru birkaç adım attı. Kapıyı arkalarından olabildiğince sessizce kapatan Bob

Marlowe'u hızla sokağın aşağısına götürdü, tetikte bekliyordu. Birkaç blok sonra iki köhne evin arasından geçtiler, sonra da uzun bir sokaktan geçtiler.

Birden bir polis arabasının siren seslerini duydu.

Ses etraflarında yankılanıyor gibiydi, sonra Bob arabanın yerini belirledi - az önce geldikleri yönde. Yine, polisin gerçekten onlar için geldiğine dair bir kanıt yoktu ama Bob için bu, içgüdülerinin muhtemelen doğru olduğunu teyit ediyordu. Çift yetkililere haber vermişti.

Bob küçük kasabada hızlı adımlarla yürümeye devam ederken, "Sakin ol Punky," diye mırıldandı.

"Peruğu çıkarayım mı?" Marlowe sordu. "Yani, beni peruksuz görmediler, o yüzden muhtemelen polise beni uzun sarı saçlı olarak tarif edeceklerdir."

Kahretsin, bunu düşünmesi gerekirdi. Bob başını salladı. "Evet, ver onu bana," dedi ve onunkini tutmayan elini uzattı.

Peruğu hızla kafasından çıkardı ve uzattı.

Bob sırtmasına engel olamadı. "Eminim iyi hissettirmiştir."

"Hayır, *harika* hissettirdi," diye karşılık verdi Bob'un gülümsemesine karşılık vererek.

Önünden geçtikleri bir sonraki çöp kutusuna, Bob onu günlerce güvende tutan rahatsız edici peruğu attı. Marlowe bir elini başının üzerinde gezdirerek kısa siyah saçlarının dik durmasını sağladı. Şakaklarındaki ve ensesindeki saçlar terden ıslanmıştı ama yine de çok uzun zamandır bu kadın kadar güzel birini görmemişti.

"Bana bakmayı kes," diye mırıldandı bilinçli bir hışımla.

"Elimde değil. Işıl ışılslın."

Gözlerini devirdi. "Çok tatlı konuşuyorsun. Bunu daha önce bilseydim, evet demezdim."

"Evet, ederdin. Karşı konulmaz biriyim," diye alay etti Bob. Hâlâ ne kadar büyük bir tehlike içinde olduklarının farkındaydı.

onları polisin muhtemelen ikisini de gözaltına almayı beklediği evden uzaklaştırmaya devam etti. Ama Marlowe'u sakın tutmak şu anda her zamankinden daha önemliydi. Panik hatalara neden olurdu. Ve tek bir yanlış adımı bile göze alamazlardı. Hele de sınıra bu kadar yaklaşmışken.

"Ve egon çok büyük," dedi gülümseyerek, şaka yaptığını bilmesini sağlayarak. "Ama sanırım biraz egoist olmak için nedenlerin var. Demek istediğim, beni hapisten kaçırdın, o barikatı aşmamızı sağladın ve bizi buraya kadar getirdin."

"Sen yardım ettin," diye ısrar etti. "Senin soğukkanlılığın ve yerlerde, yerlerin *altında* uyumaya ve radarın *altında* kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olman olmasaydı - o rahatsız peruğu takmak ve benim gibi bir serseriyle evlenmek gibi - şu anda olduğumuz kadar iyi durumda olamazdık."

"Durumumuz iyi mi?" diye ciddi ciddi sordu. "Yani, sınıra yakın olduğumuzu söylediğini biliyorum, ama ya suçluların iadesi politikası varsa ve bizi diğer tarafta bekliyorlarsa? Ya da Tayland polisi bizi takip edip beni yakalarsa?"

"Sorun çıkarma," diye uyardı Bob. "İşleri ilerledikçe çözeceğiz. Tıpkı şimdiye kadar yaptığımız gibi."

"Tamam."

"Tamam," diye kabul etti.

Mümkün olduğunca ara sokaklara ve evlerin arasına girerek kasabanın içinde yürüdüler. Siren sesleri duymaya devam ediyorlardı ve Bob polisin şimdi onları aradığını tahmin ediyordu. Güneşin batmasına saatler vardı, bu da sınıra fark edilmeden ulaşmalarını çok daha zorlaştıracaktı. Bob ayrıca polisin Kamboçya'ya geçmeye çalışacaklarının farkında olduğundan ve bu nedenle sınır çitine paralel uzanan yolun iyi bir şekilde devriye gezdiğinden şüpheleniyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, kasabanın sınırının ötesinde, her biri arasında bolca boşluk olan, izole edilmiş, köhne görünümlü barakalardan oluşan bir alana ulaştılar. Bob çevredeki ormana en yakın olanın arkasında durdu ve Marlowe'u yanına çömelmesi için çekti.

"Bundan sonraki kısım biraz zor olacak," dedi.

Marlowe başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yaklaşık iki yüz metre ormanlık alan, sonra kırsal bir yol, ardından sınırdan önce elli metre kadar daha çalılık ve ağaçlık alan var. Bana verilen bilgiye göre, sınır boyunca uzanan ve tepesinde dikenli teller olan bir tel örgü var. Elbette çitin yakınında korunacak ağaç yok, bu yüzden oraya vardığımızda mümkün olduğunca hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Marlowe'un anlattığı durumu hazır bir şekilde kabullenmesinden bir kez daha etkilenmişti.

"Çite ulaştığınızda tırmanmaya başlayın ve ne olursa olsun arkanıza bakmayın. Anladın mı? Zirveye ulaştığında çok dikkatli ol. Polisi bir kenara bırakırsak, burada endişelenmemiz gereken en önemli şey, eğer bir yerinizi keserseniz enfeksiyon kapmanız."

"Enfeksiyon ve tırmanırken sırtımızdan vurulmamak mı?" Marlowe kuru bir sesle sordu.

"Seni canlı olarak geri istiyorlar," dedi Bob açıkça. "Seni ibret olsun diye cezalandırmak isteyeceklerdir. Yabancıların uyuşturucuya karşı sıfır tolerans politikalarından haberdar olduklarından emin olun. Tek yapman gereken şu çiti aşmak ve sonra da deli gibi kaçmak. Sınırdan yaklaşık bir mil içeride bir çiftlik var. Hedefiniz orası. Sahipleri bizi bekliyor."

Bob konuşmayı bıraktığında kaşlarını çatarak, "Hedefimiz," dedi.

"Ne?"

"*Amacımız* bu. Seni bırakmayacağım Kendric. Benden bunu isteme. Bunu yapmayacağım. Taylandlı yetkililer beni ibret olsun diye cezalandırmak isterlerse, seni yardım ve yataklıktan tutuklamakta tereddüt etmezler. Muhtemelen iyi bir önlem için üzerine uyuşturucu yerleştirirler. Bunu ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız. Sevmek ve korumak için, iyi ya da kötü... hatırladın mı?"

Marlowe'dan çok iyi bir asker olurdu. Bob onun yanında olmasından gurur duyuyordu. "Amacımız," diye tekrarladı usulca.

"Ben ciddiylim." Marlowe kaşlarını çattı. "Sen olmadan başaramam. Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilemem. Buraya kadar gelebilmemin tek nedeni sensin. Seni bırakmayacağım."

Bob onun omuzlarını kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Başaracaksın. Hiç şüphem yok. Zekisin. Ve inatçısın. Ve beceriklisin. Ama sana söz veriyorum, ikimizi de o sınırdan geçirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Ben hazırım. Çocuk oyuncuğu, değil mi?"

"Doğru," diye yineledi Bob. Öne doğru eğilip onu dudaklarından hafifçe öpmekten kendini alamadı.

Bob geri çekilmeye başladığında Marlowe onun gömleğini tuttu. "Seni istiyorum" diye ağzından kaçırmadan önce bir süre ona baktı.

Bob şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama damarlarında heyecan dolaşıyordu. "Ben de seni istiyorum," diye itiraf etti.

"Güzel. O zaman ikimiz de sınırı geçince duş alır, yumuşak bir yatak bulur ve saatlerce uyumadan önce sevişiriz."

"Kulağa cennet gibi geliyor," dedi

Bob. "Evet."

Bob derin bir nefes almadan önce uzun bir süre daha birbirlerine bakarak çömelmiş halde kaldılar. "Ne kadar çabuk gidersek, o yatağı o kadar çabuk bulabiliriz," diye fısıldadı.

"Hadi yapalım şunu." Kadın onun elini sıktı.

Ayağa kalktılar ve Bob mırıldandı: "Tarladan ağaçlara doğru hızlıca yürüyün. Koşmak yok, bu kulübelerde biri varsa dikkatimizi çeker. Ağaçların arasına girdiğimizde, bir sonraki yola doğru ilerleyeceğiz, ortalık sakinleşene kadar bekleyeceğiz, sonra da sınıra doğru kaçacağız."

Marlowe biraz soluk soluğa, "Anladım," dedi.

Bob onun adrenalininin bir kademe daha yükseldiğini hayal etti. Siren sesleri durdukları yerden çok uzakta değildi ve ya şimdi ya hiçti.

Başka bir şey söylemeden kulübenin arkasındaki dar araziye çıktı, Marlowe'un elini tuttu ve yıllardır yapmadığı kadar çok dua etti. Bu sefer kaybedecek daha çok şeyi vardı. Marlowe'un yaralanması ya da tekrar gözaltına alınması düşüncesi bile hayatında yaşadığı her şey kadar korkutucuydu. Savaş esiri olmak da dahil.

Ama onu Kamboçya'ya götürecekti ya da denerken ölecekti.

Yedinci Bölüm

Marlowe'un tüyleri diken diken olmuştu. Ve bunun tek sebebi kollarını sürekli fırçaladığı tropik böcekler değildi. Avlanma hissi hiç de rahat bir his değildi ve Kendric'le birlikte yetkililerden sadece bir adım önde olduklarından hiç şüphesi yoktu.

Bildiği kadarıyla kimsenin dikkatini çekmeden ormana girmeyi başarmışlardı ama ağaçların arasından geçmek ikisinin de beklediğinden çok daha zordu. Sık bitki örtüsü ve dikenli çalılar acımasızdı. Ayakkabılarını en az iki kez emmeye çalışan ıslak, bataklık zemin cepleri vardı. Kendric düş ayakkabılarını çamurdan çıkarırken zaman kaybetmişlerdi. Marlowe onları bırakmak istemişti ama Kendric ayaklarını koruyacak bir şey olmadan dikenlerin ve yeşilliklerin arasında yürümesinin mümkün olmadığını söyleyerek reddetmişti.

Marlowe onun haklı olduğunu biliyordu ama onları yavaşlatmaktan da nefret ediyordu. Sınıra yaklaştıkça daha da uzaklaşıyorlardı. Kader bu kadar yaklaşmalarına izin verip şimdi yakalanmalarına neden olacak kadar zalim olamazdı, değil mi?

Sonunda ormanın ötesindeki yolun kenarına vardılar, ağaçların ortasında tek şeritli bir asfalt şerit. Kendric ona sol taraflarında, yolun yaklaşık sekiz mil kadar aşağısında Kamboçya'ya giden birçok resmi kontrol noktasından birinin olduğunu söylemişti. Önlerinde elli metre boyunca daha fazla ağaç, daha fazla dikenli çalı, ayakkabılarını emen çamur çukurları vardı

. . . ve dikenli tellerle kaplı bir çit.

"Hazır mısın?" Kendric alçak ve acil bir ses tonuyla sordu.

Marlowe hazır olmasa da başıyla onayladı. Umutsuzca Tayland'dan çıkmak istiyordu ama nedense birdenbire bunu başaramayacaklarını hissetti. Bir gün daha ağaçların arasında saklanmak istiyordu. Durmaksızın çalan o lanet sirenler sessizliğe bürünene kadar beklemek istiyordu.

Kendric ayağa kalkıp elini uzatırken neşeli bir ses tonuyla, "İşte gidiyoruz," dedi. Marlowe elini tuttu ve Kendric onu ayağa kaldırdı.

Yolun yarısını bile geçmemişlerdi ki sol taraflarından bir bağırış duyular.

"Kahretsin! Hadi, hadi, hadi!" Kendric onu ağaçlara doğru iterken emretti.

Beş saniye. Yolun karşısına görünmeden geçmeleri için gereken tek şey buydu. Ama elbette, gezici bir devriyenin tam da yanlış zamanda ortaya çıkması gerekiyordu.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atan Marlowe koşmaya başladı. Ayakkabıları uçtu ama fark etmedi bile. Tek amaçları çite ulaşmak, sonra da yukarı çıkıp üzerinden geçmekti.

Kendric onun arkasında kaldı, koşarlarken eli ona dokunuyordu. Çok daha hızlı gidebileceğinden hiç şüphesi yoktu ama Kendric onun yanından ayrılmayı reddetti. Onun arkasındaydı ve söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey onu önden gitmeye zorlayamazdı. Bunu kendi adını bildiğinden daha iyi biliyordu.

İçinde kararlılık kabardı. Bu adamın yakalanması için hiçbir şey yapmayacaktı. Ona özgürlüğünü borçluydu. Hayatını.

Onu seviyordu.

Bu düşünce çok çirkin, hatta korkutucu olmalıydı, ama bunun yerine onu merkeze aldı. Onu sadece birkaç gündür tanımasına rağmen şimdiden seviyordu ve sahip oldukları her şeyi şimdi yakalanmak için yapmış olmalarına imkân yoktu.

Dudaklarını birbirine bastırarak, arkasındaki ağaçlara çarpan birinin sesini duymamak için elinden geleni yaptı

ve Tay dilinde bir şeyler bağıırıyordu.

"İşte orada," diye nefes nefese kaldı Kendric.

Marlowe yukarı bakınca çiti gördü. Devasa ve ürkütücü görünüyordu. Tepedeki dikenli tel kıvrımları onu irkiltti; neredeyse kendi boyu kadardı. Bunu nasıl aşacaklardı ki?

Çitlere sertçe vurdu ve ağırlığının altında gerildiğini hissedince şaşırdı.

"Yukarı, Marlowe. Tırmanmaya başla!" Kendric söyledi.

Emrini dinlemek yerine, bir şey onun aşağı bakmasına neden oldu. Çite çarptığında, olması gerektiğini düşündüğünden daha fazla sallanmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve toprakla yaprakları kazarak tel örgüden uzaklaştırmaya başladı.

"Marlowe! Ne yapıyorsun? Bunun üstesinden gelmeliyiz. Şimdi!"

Ama o dikenli telin üzerinden asla geçemeyeceğini biliyordu. Ayakkabısız olmazdı. Onun boyunda değil. Çılgınca daha hızlı kazdı.

Arkasında bir ses duydu ve omzunun üzerinden bakınca ağaçların arasından iki adamın onlara doğru geldiğini gördü.

Zamanları dolmuştu.

Kendric tereddüt bile etmedi: adamlara saldırdı ve onlarla kafa kafaya çarpıştı.

Ürkütücü bir dövüştü. Kimse bir şey söylemedi. Üç adam birbirlerini bastırmak için ellerinden geleni yaparken Marlowe'un duyduğu tek şey homurdanmalar ve inlemelerdi.

Çitin dibini kurtarmaya devam etmekle

-yaklaşıyordu, bunu hissedebiliyordu- ve Kendric'e yardım ederek sonunda ayağa kalktı. Sırt çantasını silkerek, savaşmasına yardım etmek için kullanabileceği bir şeyler aradı.

"Git Mar!" diye bağırdı adamlarla boğuşurken. "Kahretsin, *git*!"

Etrafını araştırmaya devam etti. O *değildi*

Onsuz gidiyorlardı.

İki adam bir çeşit güvenlik görevlisiydi. Görebildiği kadarıyla ikisinin de silahı yoktu, bu büyük bir rahatlamaydı. Özgürlüğe bu kadar yakinken kendisinin ya da Kendric'in vurulması isteyeceği son şeydi.

Tam kendini tamamen çılgına dönmüş hissederken, sonunda büyük bir ağaç dalı gördü. Ona doğru koşarken, zihnini yapması gereken şey dışında her şeyden arındırdı.

Dövüşe geri döndüğünde Kendric adamlardan birini etkisiz hale getirmişti, adam yerde yatmış inliyordu. Ama diğeriyle olan mücadelesini kaybediyor gibi görünüyordu.

Güvenlik görevlisi bir bıçak çekmişti ve onlar dövüşürken Kendric'i dilim dilim doğramak için elinden geleni yapıyordu. Marlowe cesaret edebildiği kadar yaklaşmış, saldırmak için bir fırsat kolluyordu.

Kendric adamın bıçaklı kolunu tuttuğunda fırsatı yakaladı ve kısa bir çıkmaza girmiş gibi göründüler, her biri diğerrinin elini zorlamaya çalışıyordu.

Subayın arkasından hızla yaklaşan Marlowe, dalı olabildiğince sert bir şekilde savurdu. Adamdan daha küçüktü ama bu işi bitirmeye her zamankinden daha kararlıydı.

Dal adamın kafasının yan tarafına çarptı ve temas ettiği anda yüzlerce parçaya ayrıldı.

Adam bir an için kıpırdamadan durdu, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Sonra bir yığın halinde yere yığıldı.

Marlowe da aynı derecede şok olmuş bir halde bakakaldı. Kahretsin! Onu öldürmüş müydü? Planı bu değildi. Uyuşturucu bulundurduğu için hapse atılması yeterince kötüydü; birini öldürmek ona kesinlikle ölüm cezası getirecekti.

"Haydi," dedi Kendric, elinden tutup onu çitlere doğru döndürerek.

Sersemliğini üzerinden atan Marlowe bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü. "Yardım et Kendric!" diye bağırdı. "Altından geçmek üstünden geçmekten daha kolay olacak!"

Kendric bir an tereddüt etti ama sonra dizlerinin üzerinde onun yanındaydı ve çıplak elleriyle elinden geldiğince kazmaya başladı. Onun yardımıyla çitin altında küçük bir boşluk oluşması uzun sürmedi.

"Hadi!" Kendric onu yere iterek bağırdı. Sırt çantasını, topraktan söktükleri çitin bir kısmını tutacak şekilde sıkıştırdı. Marlowe'a dar gelecekti ve Kendric'in sığabileceğinden de emin değildi. Ama Kendric ona itiraz etme şansı vermedi. Baldırlarından tuttu ve onu ileri doğru itti.

Karnı üzerinde süründü ve kıvrandı ve Kendric'in yardımıyla aniden diğer tarafa geçti.

Yeri öpmek ya da Kamboçya'da olduğu için sevinmek için duraklamayan Marlowe ona doğru döndü. "Senin sıran."

Önce ona, sonra çitin tepesine, sonra da arkasında kıpırdanmaya başlayan iki adama baktı. Bir an ağaç dalıyla adamı öldürmediği için sevindi ama sonra paniğe kapıldı.

"Kendric! Haydi!"

"Sığmayacağım," dedi Kendric başını hafifçe sallayarak.

"Evet, sığacaksın!" Marlowe şimdi gerçekten panikleyerek bağırdı. "Denemek zorundasın!"

Adam karnına doğru indiğinde söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatlamıştı.

"Ellerini bana ver!" diye emretti. "Ben çekeceğim."

Onu görmezden geldi ve çitin altından geçmek için elinden geleni yaptı.

Haklıydı. Sığmayacaktı.

"Hayır, hayır, hayır!" Marlowe onun başının yanında dizlerinin üzerine çöküp bir kez daha kazmaya başlarken nefesinin altından söyleniyordu. Çılgınca çukuru derinleştirmeye çalışırken arkasındaki toprağı savurdu. Çalışırken fark edilmeden gözlerinden yaşlar döküldü.

Kendric'in bayılttığı güvenlik görevlisi şimdi ayağa kalkmış, tökezleyerek ona doğru geliyordu.

Marlowe hıçkırarak Kendric'in gömleğini yakaladı ve elinden geldiğince sert bir şekilde çekti. Ama tek yapabildiği gömleği Kendric'in koltuk altlarına kadar çekip onu boğmak oldu.

Kendisini geriye doğru çekmek için bacaklarından tutmaya çalışan adama tekme atarken homurdandı.

Öfke, dehşet ve hayal kırıklığı içinde çığlık atan Marlowe, kollarını Kendric'in koltuk altlarına sardı ve onu tutmak, sınırın Kamboçya tarafına çekmek için tüm gücünü kullandı.

Bir an güvenlik görevlisiyle halat çekme yarışı yaparken, bir an sonra Kendric'in yarısı kucağındayken kış üstü toprağa düştü.

Bir an için o da güvenlik görevlisi de donup kaldı. Birbirlerine bakıyorlardı. Sonra adam Marlowe'un sadece küfür olduğunu tahmin edebileceği bir dizi kelime söyledi.

Aşağı baktı ve Kendric'in sırt üstü yuvarlandığını gördü. Orada hareketsiz yatıyordu, yüzünü buruşturmuştu.

"Kendric?" diye sordu, elini omzuna koyarak.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açıp onun bakışlarıyla buluştuğunda, orada gördüğü duyguları okuyamadı.

"Başardın," diye fısıldadı.

Marlowe nedense inkâr edercesine başını salladı. "Hayır, sen yaptın," diye ısrar etti. "Bunun altından kalkamazdım.

Hayatta olmaz. Ben sığmadım. Bunu başaramamalıydım ama senin vazgeçmeyi reddetmenle ... işte buradayım." Doğrulup tişörtünü gövdesini örtecek şekilde aşağı çekti ve onu kendine doğru çekti.

Marlowe ona sokuldu, toprakta oturuyor olmalarını umursamadı. Güvenlik görevlilerinin ikisi de şu anda onlara bağırıyor, çitin diğer tarafına geri dönmezlerse onları her türlü korkunç şeyle tehdit ediyorlardı.

Marlowe ve Kendric onları görmezden geldi. Yüzünü onun boynuna gömdü ve beline sarıldı. Adam onu o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse canı yanacaktı. Ama kız şikâyet etmeyecekti. Aslında, onu bir daha asla bırakmak istemedi.

Orada uzun süre oturmadılar. Güvenlik görevlilerinin destek çağırması kaçınılmazdı ve kısa süre sonra etraf daha fazla polisle dolacaktı. Muhtemelen bazıları silahlı olacaktı. Ve Marlowe çitlerin arasından vurulma riskini göze almak istemiyordu.

Ayağa kalktılar ve sınırdan uzaklaşmak için ilk adımlarını attılar, kollarını birbirlerine doladılar, diğer adamlar da arkalarından bağııyordu.

"Sırt çantası!" dedi kadın, arkalarına bakarak.

"Önemli değil," dedi Kendric. "Yeni giysiler ve yiyecek bulabiliriz. Ona ihtiyacımız yok."

Marlowe başını salladı ve Tayland'a sırtını döndü. Bir daha asla geri dönemezdi, bunu biliyordu ama geri dönmek *isteyecek* gibi de değildi. Aslında tek istediği eve dönmek ve bir daha asla Amerika'dan ayrılmamaktı. Yeterince seyahat etmişti.

Birlikte tökezleyerek ilerlediler, onun ayakkabısı yoktu ve Kendric bıçak kavgasında aldığı yaralardan ve yediği yumruklardan dolayı acı çekiyordu. Ağaçların arasına girdiler ve o lanet çiti görememek büyük bir rahatlamaydı. Tayland'ı sonsuza dek geride bırakıyorlardı.

Güvenlik görevlilerinin bağırıışlarını hâlâ duyabiliyorlardı ama bir adımlarını diğerinin önüne atmaya devam ettiler.

Ağaçların arasından çıktıklarında Kendric, "Kahretsin," dedi.

Marlowe önlerindeki kanala baktı. Yaklaşık on metre genişliğindeydi, ki bu çok da kötü sayılmazdı, ama her iki taraftaki kıyıları dikti ve görebildiği kadarıyla etrafından dolaşmanın bir yolu yoktu.

"Oradan geçmek zorundayız," dedi Kendric. "Bak, işte orada." Uzaktaki bir noktayı işaret etti.

"Şu evi görüyor musun? Gideceğimiz yer orası. Bir çiftlik. Bir sonraki durağımız."

"Ama Kendric ... su ... iğrenç," dedi Marlowe. Öyleydi de. Su acı ve koyu yeşil renkteydi. Yüzeyde sinekler ve diğer böcekler vızıldıyordu ve Marlowe suda sallanan dışkıları da görebildiğine yemin etti.

"Evet," diye kabul etti. "Ama çiftliğe vardığımızda temizleyebiliriz."

Marlowe itiraz etmek istedi. O suyun yakınına bile yaklaşmaması için ısrar etmek istedi. Ama eve dönmek istiyorsa, yapması gerekeni yapmak zorundaydı.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı.

"İşte benim cesur Punky'm," dedi Kendric. Elini uzattı ve parmaklarının tersini kızın yanağında gezdirdi.

Bu Marlowe'u neredeyse yıkıyordu. Bir yığın halinde yere düşüp ağlamak istedi. Hiç de cesur değildi. Kendric'in çitin altından geçemeyeceğini düşündüğünde zaten ağladığı için yüzü muhtemelen kızarmış ve gözleri şişmişti, kasları ağrıyordu, adrenalin yüklemesi yüzünden titriyordu ve ayakkabısız yürümekten ayakları ağrıyordu. Ama istediği son şey ona yük olmaktı. Devam edecekti çünkü başka seçeneği yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam eğilip onu kucağına aldı ve bir kolunu dizlerinin altına, diğerini de sırtına koyarak göğsüne yasladı.

"Kendric! Ne yapıyorsun?"

"O suyun içinde ikimizin de iğrençleşmesinin bir anlamı yok. Seni ben taşıyacağım."

"Yürüyebilirim," diye itiraz etti Marlowe, boynundaki tutuşunu sıkılaştırırken bile.

"Biliyorum. Lütfen bunu yapmama izin ver," dedi yumuşak bir sesle.

Bir süre onu inceledi, tartışmak istiyordu. Ama adamın ifadesindeki bir şey başını sallamasına neden oldu.

"Bekle biraz. Bu taraftaki kıyıdan aşağı inerken destek için bir elime ihtiyacım olacak," diye uyardı.

Marlowe tekrar başını salladı ve adam kıyıdan aşağı kayarken ona sıkıca tutundu. Kendric kanala girerken hafif bir sıçrama sesi duydu ama Kendric'in boyu ve suyun nispeten sığ derinliği -dizlerinin birkaç santim üzerinde duruyordu- sayesinde su seviyesinin oldukça üzerinde kaldı.

İğrenç kokulu suyun içinde ilerlemeye başladı. Etrafına baktığında, yukarıdan gördüğü şeyin dışkı *olduğunu* gördü. Kendric çok daha dik olan diğer taraftaki kıyıya doğru ilerlerken yanlarından taze bir inek gübresi yığını süzülüyordu. Marlowe kucağındayken tırmanamayacağı belliydi.

Marlowe tam kendini pis suda ayağa kalkmaya hazırlarken Kendric onu yukarı doğru kaldırarak şaşırttı ve Marlowe eğimli kıyıya elleri ve dizleri üzerinde tehlikeli bir şekilde indi. Adamın eli kışına gitti ve onu sabit tuttu. "Tırman Punky. Ben aşağıdan destek alıp iteceğim."

Bunun işe yarayacağından emin değildi ama tereddüt etmeden birkaç metre yukarıdaki düz zemine doğru sürünmeye başladı. Sonunda, özellikle de Kendric'in onu son bir kez sertçe itmesiyle tepeye ulaşması uzun sürmedi. Yukarı doğru uçtu ve yüzüstü toprağa çakılmamak için kendini zor tuttu.

Marlowe tam zamanında dönüp Kendric'in kendini yukarı kaldırmaya çalıştığını gördü - ta ki toprak ağırlığının altında parçalanıp geriye, pis suyun içine düşene kadar.

Ayağa fırladı ve yüzünü buruşturarak burnunu kırıştırdı. Sırılsıklamdı ama tek kelime etmedi. Sadece bir metre kadar sola, kıyının bozulmamış bir bölümüne doğru ilerledi ve saniyeler içinde Marlowe'un yanına geldi.

Marlowe ona sarılmak istedi. Ona teşekkür etmek. Ne kadar korktuğunu söylemek için. Onunla ne kadar gurur duyduğunu. Ne kadar

Kamboçya'dan nasıl çıkacakları konusunda endişeliydi ama Punky elini kaldırdı.

"Hayır, bana dokunma Punky. O su iğrençti. Hortumla temizlenmeliyiz. Temizlenmeliyiz. Sonra sana öyle sıkı sarılacağım ki, seni klostrofobik yaptığımdan şikâyet edeceksin."

"Hiç şansın yok," dedi ona küçük bir gülümsemeyle. "Yürüyüş yapmak ister misin? Yüz derece sıcaklığın ve bizi canlı canlı yemek isteyen böceklerin arasından, sahiplerinin bizi sıcak bir şekilde karşılayabileceği ya da karşılamayabileceği o çiftliğe?"

Kıkırdadı, sonra ciddileşti.

"Ne?" diye sordu kadın, adam bir şey söylemeyince.

Adam başını salladı. "Sen. Ben de kendi payıma düşen kadınlara görünüşleri yüzünden hayranlık duydum. Ya da beni güldürdükleri için. Ya da başkalarını dize getirecek durumlarda cesur oldukları için. Ama sen. ..hepsini utandırdın, Punky. Şimdiye kadar her şeyi gerekli olduğu için yaptığımızı biliyorum ama hayatımda hiç kimseyle bu kadar gurur duymamıştım. Yanımda, adımı paylaşabileceğim biri olduğu için senden daha mutluyum."

"Kendric," diye fısıldadı Marlowe, bunalmış bir halde.

"Doğru. Ne yeri ne de zamanı, çünkü her tarafım Kamboçya inek boku ve kim bilir daha nelerle kaplı, sana sarılamam ya da seni öpemem. Ama daha önceki konuşmamızı unuttuğumu sanma. Bu geceki planlarımız hakkında."

"Ben de unutmadım."

"Güzel. Gel hadi. Şu işi bitirelim."

Adam elini uzattı ve Marlowe hiç tereddüt etmeden kendi elini uzattı. Adamın derisinde yapışkan bir tabaka vardı ama Marlowe bunu görmezden geldi. Adamın güçlü ve sıcak eli onun dayanağıydı. Onun yanındayken her şeyi yapabilirdi. Her şeyin üstesinden gelebilirdi. Onlar bir takımdı. Hayatında hiç kimse için böyle hissetmemişti. Şimdi her gün bu adamın kollarında uyanmamayı hayal bile edemiyordu. Onun kıkırdamasını duymamayı. Gülümsemesini görmemeyi. Elini tutmamayı.

Önümüzdeki birkaç günün neler getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yolculuklarının en kötü dönemini atlatmış olmaları için dua etti. Bundan sonra her şey yolunda gidecek ve yakında bir uçakla Amerika Birleşik Devletleri'ne döneceklerdi. Kendric'in bağlantısı onları buraya kadar getirmişti - son birkaç haini saymazsak. İşlerin planlandığı gibi yürümeye devam edeceğine güvenmek zorundaydı.

Sekizinci Bölüm

O gecenin ilerleyen saatlerinde Bob hayal kırıklığı içinde içini çekti. Çiftliğin sahibi onları bekliyordu ama sınırı yasadışı geçmelerinin kapısına kadar getirmiş olduğu ilgiden memnun değildi. Kamboçyalı yetkililer Bob ve Marlowe'dan kısa bir süre önce gelmiş, adamın Tayland'dan gelen iki Amerikalı kaçağı arazisinde görüp görmediğini sormuşlardı. Adam görmediğini söylemiş ve kısa bir aramadan sonra yollarına devam etmişlerdi.

Bu, Bob ve Marlowe'un ertesi gün yolculuklarına devam etmeden önce akşam için saklanmaları gerektiği anlamına geliyordu. Durumlarının önceki günlerden farklı olmaması dışında... şimdi daha tehlikeli görünüyordu. Bir yerde uzun süre kalmak daha da riskliydi. Ayrıca Bob'un rahat etmesi için sınıra hâlâ çok yakındılar ama dinlenmeleri ve yeniden toplanmaları gerekiyordu.

Marlowe'un ayakkabıya ihtiyacı vardı ve dövüşten dolayı canı yanıyordu. Bıçaklı güvenlik görevlisi birkaç kez temas etmişti ve kollarında ilgilenilmesi gereken yarım düzine derin yara vardı. Sırtı da zonkluyordu. Bob bu ağrıya neyin sebep olduğunu çok iyi biliyordu.

Şu lanet çit.

Marlowe çitleri toprağın altından çıkarmış ve çok fazla sorun yaşamadan altından geçmişti ama Bob o kadar şanslı değildi. Çitin altında kıvranmaya çalışırken paslı eski metal derisine batmış ve derisini oymuştu. Bob hasarı görmeden bile bunun iyi olmadığını biliyordu - özellikle de o iğrenç kanala düştükten sonra.

Ama yaraları konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Marlowe'un güvende olduğundan emin olmasını engelleyemezlerdi. Willis Phnom Penh Uluslararası Havaalanı'ndan uçmalarını ayarlamıştı. Ülkedeki en büyük havaalanıydı ve Willis'in onları güvenlikten hızlıca geçirip Tokyo'ya götürecekti ve oradan da ABD'nin Doğu Yakası'na dönecekleri uçağa binmelerini sağlayacak bağlantılarının olduğu yerden çok uzakta değildi.

Şu anda çiftçinin ahırında, sahibinin muhtemelen tarlalarını sürmek için kullandığı öküzleri tutan diğer iki ahırın arasındaki boş bir ahırdaydılar. Sıcak bir duş yerine ahırın yan tarafında bir hortum vardı ama en azından su, daha önce içine düştüğü çamurdan daha temizdi.

Kesiklerinin o kanala maruz kalmasından sonra enfeksiyon kapmasının ciddi bir risk olduğunu bildiği için hortumla iyice temizlemek için elinden geleni yapmıştı. Marlowe da kendini yıkadıktan sonra çiftçi onlara paylaşımları için bir kâse kızarmış pilav, bir çarşaf ve iki havlu verdi, sonra da hızla ahırdan çıktı. Çok sıcak bir karşılama değildi ama hayattaydılar ve birlikteydiler, bu yüzden Bob minnettardı.

Nemli iklimde mümkün olduğunca kuruması için gömleğini ve pantolonunu ahırın kenarına asmıştı ve Marlowe da aynısını yapmıştı. Marlowe kendini temizlemek için hortumu kullandıktan sonra nihayet ahırın girişinde görüldüğünde gökyüzünde hâlâ bolca ışık vardı. Onu görünce Bob'un tek yapabildiği oturmaya devam etmek oldu.

Çarşafı kalın bir saman yatağının üzerine serdi ve havlusunu kucağına örttü. Sırtını duvara vermemeye dikkat etti çünkü Marlowe'un yırtık pırtık oyuklar yüzünden çıldırmasını istemezdi. Söyleyebildiği kadarıyla yaralardan hâlâ hafifçe kan sızıyordu ve muhtemelen birkaç dikiş atılması gerekiyordu ama bunun beklemesi gerekecekti.

Şimdilik Marlowe'a sarılmak, ona duygularının ne kadar derin olduğunu göstermek istiyordu. .. bunu söyleyemese bile

Kelimelerle. Aynı şeyi hissetmiyorsa onu tutmayı ya da ona karşı kendini zorunlu hissettirmeyi reddetti.

"Ben ... bu biraz tuhaf," diye ağzından kaçırdı, Bob'un önünde kararsızca dururken. Havluyu vücuduna sarmıştı ama Bob hâlâ bacaklarını ve kalçalarını görebiliyordu. Sertçe yutkundu ve elini uzattı.

Kız hemen yanına geldiğinde memnun olmaktan başka bir şey yapamadı. Oturmasına yardım etti, sonra da pirinç dolu kâseye uzandı. Bir kaşık alıp kızın dudaklarına götürdü.

"Bunu yapabilirim."

"Ve aynı zamanda o havluyu ölümüne tutabilir misin?" diye sordu küçük bir sırıtışla.

Kadın gözlerini devirdi, omuz silkti, sonra öne eğildi ve ağzını açtı.

Kaşığı dudaklarının arasından geçirdi ve dili dışarı çıkıp dudaklarında kalan yağın bir kısmını yalarken gözlerini onlardan alamadı.

"İyi mi?" diye sordu.

"Gerçekten mi? Evet. Çok lezzetli."

"Adrenalin patlamasından sonra hep açlıktan ölürüm" dedi ve bir kaşık daha alıp ona uzattı. Hepsini bitirene kadar pilavı paylaştılar ve Bob kâseyi kenara koydu.

Ahırdaki hayvanlar sessiz sesler çıkararak etrafta dolanıyorlardı. Sakin olmaları Bob'un kendini nispeten güvende hissetmesini sağladı. Sırtının ağrımaya aldırmadan ve havluyu kasıklarının üzerinden çıkarmamaya dikkat ederek arkasına yaslandı ve kolunu uzattı. "Buraya gel, Punky."

Sanki bunu sadece son birkaç gündür değil de hayatının her günü yapıyormuş gibi onun kollarına doğru ilerledi. Başı adamın omzuna yaslandı ve vücudunu daha rahat uzanacak şekilde ayarladığında, etrafındaki havlu kaydı ve adamın çıplak tenini kendi teninde hissetmesine izin verdi. Adam ürperdi.

Marlowe başını kaldırdı. "İyi misin?" "Aslında evet. Harikayım," dedi ona.

Uzun bir süre bu şekilde yattılar, etraflarındaki hayvanların seslerini dinlediler, bir haftadır olmadıkları kadar rahatlamış hissediyorlardı. Bob evde olmadıklarını biliyordu -ABD topraklarına ayak basana kadar tamamen rahatlamayacaktı- ama günlerdir olduklarından çok daha yakındılar.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. Kolu Bob'un karnının üzerindeydi, parmakları dalgınca yan tarafını okşuyordu ve Bob samanların üzerinde uzanmasına rağmen ödünç aldığı çarşafın üzerinde şaşırtıcı derecede rahattı. Hava hâlâ sıcak ve nemliydi ama Marlowe'un neredeyse tepesinde olması ... doğru hissettiriyordu.

"Gerçekten mi? Bundan ne kadar keyif alıyorum."

"Evet," diye onayladı. Bir süre sonra ekledi, "Sanki seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu garip mi? Demek istediğim, muhtemelen içinde bulunduğumuz yoğun durumdan kaynaklandığını biliyorum, kaçmak ve saklanmak, ama hiç kimseyle seninle olduğum kadar rahat hissetmemiştim. Sana herhangi bir şekilde baskı yapmaya ya da benzer bir şey söyletmeye çalışmıyorum, sadece bilmeni istedim."

Adamın hissettiklerini neredeyse mükemmel bir şekilde özetlemişti. "Ciddi olmadığım bir şeyi asla söylemem," dedi ona. "Sırf kibarlık olsun diye insanlarla aynı fikirde olmam ve hiçbir zaman siyaseten doğru olmakla suçlanmadım. April eve döndüğümde telefonlara ya da e-postalara cevap vermeme izin vermiyor, çünkü insanlar pislik gibi davrandığında kibar davranacak sabrım olmadığını biliyor. O yüzden şu anda burada seninle olmaktan başka *bir yerde* olmak istemediğimi söylediğimde bana güven. Kamboçya'da. Bu kokuşmuş durakta. Kollarımda sen varken."

Marlowe'un kolu ona sarılırken sıkılaştı. Başını kaldırdı ve Marlowe onun güzel kahverengi gözlerine baktı. "Kendric?"

Gülümsedi. Bunu yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bir soru sormadan ya da ona bir şey söylemeden önce adını söylemek. "Öyle mi?"

"Geçen ay biraz kilo verdim. Yani göğüslerim hakkında yazılacak bir şey yok. Ve benim

Kendimi tamamen temiz hissetmek için yaklaşık on sıcak duş almam gerekecek... ama yine de seni istiyorum."

Bu kadın onu öldürmüştü. Küçük parmağında çoğu insanın tüm vücudunda olduğundan daha fazla cesaret vardı. Kolunu kadının beline doladı ve kadın altında sırt üstü yatana kadar yuvarlandı. Kendi havlusu kaymıştı ve ikisi de tamamen çıplaktı. Adamın siki çoktan kızın kalçasına dayanmıştı.

Hareket ettikçe sırtı sızlıyordu ama bunu görmezden geldi. şu anda tüm dikkati Marlowe'un üzerindeydi.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Punky. Geçen hafta, hatta geçen ay boyunca inanılmaz derecede iyi dayandın. Ve göğüslerinin dünyadaki en iyi göğüsler olduğunu söylemeliyim, çünkü onlar *senin*." Biraz daha eğildi ve bir elini yavaşça vücudunda gezdirdi. Boynundan omzuna, göğsünden aşağıya - sertleşmiş ve neredeyse ağzı için yalvaran meme ucuna kısaca dokunarak - karnının üzerinden geçti ve dış uyluğuna dokunarak bitirdi.

"Vücuduna gelince? Sanki burada olmak için yaratılmışsın gibi bana uyuyorsun. Bu yüzden mükemmel."

"Kendric," diye fısıldadı, açıkça bunalmıştı.

"Ordudan ayrıldığımdan beri birkaç kadınla birlikte oldum ama hiçbirini nefes almak istediğimden daha fazla istemedim. Onlarla yattım çünkü huzursuzdum. Biraz sinirsel enerji yakmak için paraşütle atlamaya gitmek kadar mutlu olabilirdim - bu da neden sadece inmek için çok fazla zaman ve konsantrasyon harcadığımı açıklıyor. Ama seninle? Seni o kadar çok istiyorum ki Marlowe, kendimi kontrol etmek ve şu an burada patlamamak için elimden gelen tek şey bu."

"O zaman al beni. Ben seninim," dedi ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirerek.

Öyleydi. Yani onun. Pantolonunun cebinde bunu belirten bir evlilik cüzdanı vardı.

Formun altındaki isimleri beyninde yanıp sönüyordu. Kendric ve Marlowe Evans. Kendric'le evleneceğini hiç düşünmemişti.

evlenmek istiyordu ama şimdi bu fikri saplantı haline getirmişti. O onun olduğu gibi, kız da onundu.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi ve hayal kırıklığına uğramış bir öfkeyle gözlerini kapadı.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Seni koruyamıyorum," diye ağzından kaçırdı.

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Kendric, bir haftadır beni gayet iyi koruyorsun."

Çok tatlıydı. "Hayır, Punky. Hiç prezervatifim yok. Seni hamile kalmaktan koruyamam."

"Oh. Um ... tamam, bu garip ama ... biz yetişkiniz, değil mi? Bunu konuşabiliriz. Bir süredir adet görmüyorum. Sanırım stres yüzünden ya da fazla yemek yemediğim ve kilo verdiğim için. Şu anda istesem bile hamile kalamayacağımı düşünüyorum. Yani sorun yok."

Sorun değildi. Bob, ihtiyacı olan besinleri alamadığı için vücudunun normal fonksiyonlarını durdurması düşüncesinden nefret ediyordu. "Bekleyebiliriz," dedi, kelimeler neredeyse fiziksel olarak acı verse de. Bu kadını riske atabilecek hiçbir şey yapmayacaktı.

"Çocuk istiyorum," diye ağzından kaçırdı. "Yani, onları *hep* istemişimdir. *Gerçekten* yapmak istediğim şey bu, evde oturan bir anne olmak. Bu popüler bir görüş değil ve elbette kendimi desteklemek için çalışmak zorundaydım. Ama anne olmak gerçekten istediğim tek iş. Çocuklarımin büyümesini izlemek istiyorum. Okula gittiklerinde yanlarında olmak ve öğleden sonraları onları evde karşılamak istiyorum. Yemek yapmayı ve belki dikiş dikmeyi öğrenmek istiyorum ve dürüst olmak gerekirse ev işlerini umursamıyorum bile.

"Demek istediğim şu ki, eğer -ki bu çok büyük bir ihtimal- seninle birlikte olduğum için hamile kalırsam, ben Bu konuda üzülmem. Otuz beş yaşındayım. Daha da gençleşmiyorum. Ve senden hiçbir şey istemezdim. Para, destek ya da vermek istemediğin herhangi bir şey için seni rahatsız etmezdim."

Bob, "Eğer benim çocuğum olsaydı, onun hayatının bir parçası olmak isterdim," diye uyardı. "O pislik baba olmazdım."

çocuklarına ya da annelerine destek olmadı."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Birdenbire kıkırdadı. "Şu halimize bak, bir gün evlenip ertesi gün aile planları yapıyoruz," dedi.

Kadın kıkırdadı. "Bu çok saçma."

"Öyle mi?" diye sordu hiç düşünmeden. Nedense bu durumla ilgili hiçbir şey saçma gelmiyordu.

Marlowe sonunda, "Hayır, doğru hissettiriyor," diye fısıldadı.

Ve işte yine başladı. Hayal edebileceğinden çok daha cesurdu.

"Benimle seviş, Kendric. Lütfen. Ne olacaksa olsun. Yarın Kamboçyalı yetkililer beni bulup Tayland'a geri götürebilir. Kuduz bir sivrisinek tarafından ısırılabiliriz. Vahşi bir öküz tarafından parçalanabiliriz. Bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer seni en azından bir kez içimde hissetme şansım olmazsa, hayatımın sonuna kadar pişman olacağım."

Haklıydı. Bu anı yaşamışlardı ve "Evet" dediğinden beri neredeyse her dakika onunla sevişmeyi düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse daha önce de. O öpücükten beri.

O onun karısıydı, o da kocası. Hayatında yaptığı her şey sanki bu ana yol açmış gibi hissediyordu. Kadın onun ödülüydü.

Bob'un başı başka bir şey düşünmeden eğildi. Önce onu nazikçe öptü. Ona söz söylemeden onu güvende tutacağını söyledi. Ona bir şey olmamasını sağlayacağını. Ona özenle davranacağını söyledi.

Ama görünüşe göre Marlowe'un istediği özen değildi. Hemen adamın saçlarını avuçladı, başını eğdi ve dilini adamın ağzına soktu. Dilleri düello etti ve okşadı ve Bob çok ihtiyacı olan oksijeni almak için başını geri çekerken nefes nefese kaldığını hissetti.

Kızın eli vücudundan aşağıya doğru kıvrıldı ve parmaklarını onun sikinin etrafına sardı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Bob, kadın sert ve kendinden emin vuruşlarla ona dokunurken. Adam onun bileğini kavradı ve elini çekti. "Bir daha böyle yaparsan sevişme diye bir şey kalmaz, çünkü işim biter," diye uyardı.

"Gençsin," dedi kadın gülümseyerek. "Kendini toparlarsın."

Ama Bob onun bedeninin derinliklerinden başka bir yere boşalmak istemiyordu. Onu, erkeklerin yüzyıllardır kadınlarını sahiplendikleri şekilde sahiplenmeye ihtiyacı vardı. Eski usul, biraz mağara adamıvari ve çokça da dikkatsizdi ama umurunda değildi. Şu anda, bu ahırda, yaşadıkları onca şeyden sonra, kadının vermek istediği her şeyi alacaktı. Bu kadına kendisininmiş gibi sahip çıkacaktı.

Eğildi -sırtındaki yaralar itiraz edince irkildi- ve ağzını kadının meme uçlarından birinin etrafına sıkıştırdı. Yalan söylememişti; küçüktü. Ama meme uçları son derece hassastı. Adam onu emerken sırtını kamburlaştırdı ve küçük bir çığlık attı. Onu göğsüne bastırırken bir eli saçlarına gitti.

Bob yaladı ve emdi. Yaptığı şeyden hoşlansa da daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir eli vücudundan aşağıya doğru kıvrıldı ve parmakları kalçalarının arasındaki buklelerin arasından geçti. Tekrar inledi ve bacaklarını onun için açarak en özel bölgelerine erişmesine izin verdi.

Şimdiden sırılıslam olmuştu ve Bob'un kalp atışları hızlandı. Onu istiyordu. Onunla minnet duygusuyla birlikte değildi. Onu gerçekten istiyordu, en az onun kendisini istediği kadar.

Bob acele etmek istemiyordu. Tepeden tırnağa onun vücuduna tapmak istiyordu. Ama aletin başka fikirleri vardı. Ucundan bir fişkırmaya oldu. Sınırdıydı. Bu kadını en ilkel şekilde kendine ait kılmak istiyordu.

Kadının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve iç bacaklarını kavrayarak onu daha da açtı. Sonra sikinin tabanını yumrukladı ve öne doğru eğildi. Bakışları kızın amına kilitlenmişti.

"Evet," diye yarı inledi, yarı yalvardı Marlowe onun altından. Elleri onun kalçalarına gitti ve tırnaklarını geçirdi.

Birden tereddüt etse bile.

Bob içgüdüsel olarak onunla sevişmenin hayatını değiştireceğini biliyordu. Onu asla bırakamayacaktı. "O" adamlardan biri olacaktı. İyi olduklarından emin olmak için kadınlarını günde on dört kez arayan ve mesaj atan saçma duygusallardan. Sebepsiz yere ona çiçek alan bir adam. Çok fazla para harcadığında başını sallayıp gülümseyen.

Bastığı yere tapan bir adam. Ve umurunda değildi.

Onu çoktan küçük parmağına dolamıştı ve bunun farkında bile değildi.

"Kendric?" diye fısıldadı biraz huzursuzca.

Kahretsin, onun tereddütü kendini sorgulamasına neden olmuştu. Elini uzattı ve tekrar sikine götürdü. Kadın parmaklarını onun etrafına doladığında iç çekti. Onun dokunuşu iyi hissettirdi. Çok iyi.

"Sen yap. Beni içine sok," dedi alçak bir hırıltıyla. "Benim için bir süre oldu," diye itiraf etti biraz utangaçça. "Yavaş gideceğim," dedi hemen.

Kadının başını salladığını, sonra da dudağını ısırıldığını gördü.

Bob yıldızları gördü. Gerçek *yıldızlar*. Cennet bekliyordu. Bunu deneyimlemek için tek ihtiyacı olan sert bir hamleydi. Ama ölse bile yavaştan alacaktı.

Marlowe sıkıydı. Ve ıslak olmasına rağmen, vücudu onun kolayca içeri girmesine izin vermiyordu.

Tüm kontrolünü kaybetmişti ama Bob onu incitecek ya da bu ilk deneyimlerini hayat değiştirici ve zevkli bir hale getirecek herhangi bir şey yapmayı reddetti.

Bir eliyle kendini destekledi ve diğer elini klitorisini bulmak için kullandı. Parmağının hassas sinir demetine ilk dokunuşunda kadın onun altında sarsıldı, ama vücudu Bob'un sikinin başının biraz daha içine girmesine yetecek kadar gevşedi.

"Oh!" diye haykırdı.

"Bu iyi hissettirdi mi Punky?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu ama onun boğuk sözlerini daha fazla duymak istiyordu.

"Evet! Çok iyi. Daha fazla Kendric."

İstediği her şeyi alacaktı. Bob klitorisini okşamaya devam etti, arada bir aşağı uzanıyor ve yolunu kolaylaştırmak için kendi doğal kayganlığını kullanıyordu.

Çok geçmeden kalçaları ona doğru sallanıyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Her hareketinde daha da içeri kaymayı başarıyordu. Bob onun hareket ettiğinin farkında olup olmadığını bile bilmiyordu.

Çok geçmeden kalçaları aşağı yukarı sallanmaya başladı ve Bob'u alttan almaya başladı.

Bu, Bob'un şimdiye kadar deneyimlediği en şehvetli ve erotik şeylerden biriydi. Elini klitorisinin üzerinde tutmak ve okşamaya devam etmek için elinden geleni yaparken kendini hala onun üzerinde tuttu. Kadının gözleri kapandı ve başını geriye atarak aldığı zevke odaklandı.

Bob buna bayılıyordu. Onun etrafında patlaması için sabırsızlanıyordu.

Onun zevk almasını izlerken, beyinde bir şey kaydedildi. Marlowe'un saçında saman sapları vardı. Onları çarşafın üzerinden yuvarlamıştı ve Marlowe samanların üzerinde yatıyordu. Muhtemelen günün erken saatlerinde bir hayvanın üzerinde durduğu samanın aynısıydı. Bu kabul edilemezdi.

Bob onu çekmeden ellerini kalçalarına kenetledi ve tekrar yuvarladı. Eğer biri kaba samanların üzerinde yatacaksa, bu o olmalıydı.

Marlowe sarsıldı ve yeni pozisyonundan ona baktı. Bacakları adamın kalçalarının etrafında açılmıştı ve adamın siki yarısına kadar içindeydi.

"Al beni, Marlowe Evans," dedi huysuzca, belini sıkıca tutarak. "İstediğin kadar sert ve derin." Bir elini bir kez daha bacaklarının arasına götürdü ve bu pozisyonda klitorisine daha iyi erişebildiğini fark etti. Ona bir şey vermemek

Eğer alışık değilse, üstte olma konusunda garip hissetme şansı, onu sert ve hızlı bir şekilde okşadı.

Kız onun üzerinde dondu ve sırtını dikleştirdi. Göğüs uçları göğsünde sertleşmişti ve saniyeler içinde nefes nefese kalmıştı. "Kendric," diye bağırdı sonunda kalçalarını hareket ettirirken, parmaklarını istediği yerde tutmaya çalışıyordu.

Gözlerini sikine dikmişti. Tam olarak içinde değildi ve onu kendisine doğru çarpmayı çok istiyordu. Ama bu onu incitebilirdi. Bu yüzden dişlerini sıkı ve sevişmeleri üzerinde tam kontrol sahibi olmasına izin verdi.

Başını aşağı eğdi ve birleştikleri yere baktı, sonra nefesi kesildi. "Daha sonuna kadar bile girmedin," diye geveledi, onun aklından geçenleri okuyarak.

Adam gülümsedi. "Ben büyüğüm," dedi hiç ego yapmadan. "Sadece senin için rahat olanı al."

Marlowe onun gözlerinin içine bakıp "Hepsini istiyorum" diyerek aklını başından aldı. Marlowe onun üzerinde kıpırdandı, ileri geri sallandı ve bir sonraki bildiği şey, tüm vücut ağırlığının onun üzerinde olduğu, kasık kıllarının birbirine geçtiği ... ve onu tamamen içine aldığıydı.

İkisi de inledi ve Bob sikinin onun vücudunun içinde seğirdiğini hissetti. Kadın kendini *harika* hissediyordu. Islak, sıkı ve o kadar sıcaktı ki Bob'u resmen haşlıyordu. Ve asla ayrılmak istemiyordu.

Parmakları klitorisinin üzerinde hareket etti ve aniden onun sikinin üzerine boşalmasını hissetmeye ihtiyacı vardı. Kaslarının onun etrafında spazm geçirdiğini hissetmesi gerekiyordu. Bu onun hayattaki amacı haline geldi.

Hem dışa hem de içe doğru sarsıldı ve Bob'un taşakları vücudunun derinliklerine doğru uzun bir fışkıрма daha bıraktı.

"Lanet olsun, Kendric! Çok iyi hissediyorsun. Çok doluyum!"

"Benim için gel, Marlowe. Sikimin her yerine boşal. Hissetmeme izin ver. Seni yakaladım, serbest bırak bebeğim."

Ne söylediğini gerçekten bilmiyordu, sadece ona güven vermek istiyordu. Düşerken onu yakalayacaktı. Onun klitorisini daha sert okşadı. Kalçaları daha hızlı dalgalanmaya başladı,

Ama bir santim bile onun sikinden çıkmadı. Onu alabildiği kadar içine sokmaya devam etti.

Taşakları yukarı çekilmiş, yüklerini bırakmaya hazırlanıyordu. Dişlerini gıcırdatan Bob bir ipliğe tutunmuştu. Kadın kendini çok iyi hissediyordu. Duyguları, aşk da dahil olmak üzere kadınına karşı hissettiği her şeyle dolup taşıyordu.

Kadın giderek kenara yaklaşırken, Bob şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. Tırnakları göğsünün çıplak derisine batıyordu. Daha önce aldığı bıçak kesiklerinin acısını hissetmedi. Sırtındaki yaraları tahriş eden kaba samanı hissetmedi. Tek hissedebildiği ve görebildiği Marlowe'du.

Birden vücudundaki tüm kaslar gerildi ve kendini onun üstünde sabit tuttu. Eşikteydi. Tek ihtiyacı olan bir dürtmeydi ve uçacaktı.

Bob klitorisini parmaklarının arasına sıkıştırdı ve kadının boğuk bir çığlığıyla ödüllendirildi; sonra kadın uçarken siki mengeneye sıkışmış gibi hissetti.

Marlowe nefes alamıyordu. Göremiyordu. Düşünemiyordu. Şimdiye kadar yaşadığı en yoğun orgazmı yaşarken tek yapabildiği hissetmektir. Kendinden ne kadar geçtiğini bilmiyordu ama sonunda gözlerini açıp altındaki sevdiği adama baktığında gülümsüyordu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Teşekkür ederim," dedi Kendric saygıyla.

Ona teşekkür etmesi gerekirdi. "Sen . . . ? Özür dilerim, bilmem gerekirdi ama yıldızların arasında süzülmele çok meşguldüm ve etrafımda olup biten hiçbir şeyi fark etmedim

. . ya da benim içimde," diye ekledi küçük bir omuz silkmeyele.

Gülümsemesi genişledi. "Hayır. Senin zevkini izlemek ve hissetmekle meşguldüm."

Marlowe yanaklarının kızardığını hissetti.

"Boşalmak için benden ne istiyorsun?" diye sordu cesurca. Erkeğini tatmin etmeye kararlı bir kadındı. İlk kez seks yapmayı deneyen on altı yaşında bir çocuk değil.

"Fazla bir şey değil. O kadar sınırdayım ki komik bile değil," dedi biraz mahcup bir şekilde.

Marlowe denemeler yaparak iç kaslarını sıkılaştırdı, onu vücudunun derinliklerinde sıkıca kavradı ve parmaklarının kalçalarını kavraması ve dudaklarından kaçan bir inilti ile ödüllendirildi.

Yavaşça bir parça kalktı, sonra kendini bir kez daha indirdi.

"Evet, aynen böyle. Yavaş ve istikrarlı," dedi ona, neredeyse nefes nefese.

Marlowe gülümseyerek, görünüşe göre onun üzerinde sahip olduğu gücü severek, bir kez daha onun üzerinden kalktı. Durdu, havada asılı kaldı, vücudundan sızdığını hissettiği ıslaklık karşısında şaşırdı.

"Kahretsin, bu inanılmaz bir his!" Kendric'in nefesi kesildi. Bir elini aralarına soktu ve aletin vücudunun dışında kalan kısmını okşadı, bunu yaparken hassas alt dudaklarına süründü.

"Sırılsıklam olduk," dedi gereksiz yere. "Seni taşaklarımda hissediyorum. Bu inanılmaz bir şey. Daha fazlasını istiyorum. Hareket et, Marlowe. Senin için acı verici olmadığı sürece."

Acımadı. Hem de hiç. Evet, adam büyüktü ve onu tamamen içine alabilmesi biraz zaman almıştı ama şimdi? Orgazmdan dolayı kayganlaşmış ve rahatlamıştı ve adamın ona verebileceği her şeyi istiyordu.

Daha önce yalan söylememişti. Çocuk istiyordu. Bu gece sevişmenin bir çocuk doğuracağını düşünmüyordu, vücudunda olup biten diğer her şeyle *birlikte* değil, ama hamile kalırsa, bebeklerini içindeki tüm enerjiyle sevecekti.

Hareket etmeye başladı. Yukarı ve aşağı. İç kaslarını sıkarken onu onu istiyordu.

onun sahip olduğu deneyimi.

"Marlowe ... evet! Çok iyi hissediyorsun. Tahmin bile edemezsin."

Adamın sesinin kontrolden çıkmış gibi çıkmasına, her düşüncesini gevelemesine bayılıyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyan, onun tamamen teslim olmasını isteyen Marlowe daha hızlı hareket etmeye başladı. Çok geçmeden, Marlowe ona sertçe binerken tenlerinin birbirine çarpma sesi ahırda yankılandı.

Tam uyluk kasları efordan titremeye başlamıştı ki Kendric ellerini Marlowe'un kalçalarına kenetledi ve onu üstüne çekti. O kadar içindeydi ki neredeyse canı yanacaktı. İnledi, boşalırken kalçaları sarsılıyordu.

Bu Marlowe'un şimdiye kadar yaptığı en samimi şeydi. İçini doldururken Kendric'in yüzündeki ifade neredeyse bir acı ifadesiydi. Adamın gözleri açılıp eli hareket ettiğinde Marlowe hâlâ onun yüzüne bakıyordu. Kabaca klitorisini bir kez daha çimdiklemeye başladı ve kadın şaşkınlıkla sarsıldı.

"Bir tane daha," diye talep etti. "Seni tekrar içimde hissetmeliyim."

Dokunuşu neredeyse eziciydi ama iyi anlamda. Kadın bir anlığına rahatlamak için kıvranmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. "Kendric," diye inledi zevk içinde daha önce olduğundan çok daha hızlı yükselirken.

"İşte böyle. Sık beni, aynen böyle. Kaslarının sikimin üzerinde çırpındığını hissedebiliyorum. İnanılmaz hissediyorsun. Eğer senin içinde yaşayabilseydim, yaşardım. Seni tohumlarımla doldurmayı ne kadar seviyorsam, bunu daha da çok seviyorum. Zevkini içeriden hissetmek. Bu inanılmaz, Marlowe."

Sözleri sıcak tropik bir şelale gibi üzerine döküldü. Kendisini ona karşı, sikinin üzerinde dalgalanmaktan alıkoyamıyordu, çünkü adam onu gittikçe kenara yaklaşıtıyordu. Bir cinsel karşılaşma sırasında birden fazla orgazm yaşayan türden bir kadın değildi. Hatta çoğu zaman hiç orgazm bile olmamıştı. Ama ikinci kez hızla sınıra yaklaşıyordu ve bu seferki ilkinden bile daha yoğun hissediyordu.

"Sen *benimsin*, Marlowe. Adımı aldın. Şimdi de sikimi alıyorsun. O senin. Her şeyim senin. Yap şunu, Punky. Bırak beni. Seni yakalayacağım."

Kadının pratik yanı, adamın bunları seksin sancıları içinde oldukları için söylediğini düşünüyordu. Gerçekten *iyi* bir seksti ama endorfinin etkisi geçtikten sonra gerçeklik devreye girecek ve muhtemelen söylediği şeylerden utanacaktı. Ama şimdilik onun sözlerinin ruhuna yerleşmesine izin verdi.

Adam onu uçurumun kenarına iterken küçük bir çığlık boğazını terk etti. Adamın pençesinde titreyip sarsıldı ve onun altında inlediğini duydu.

Tekrar nefes alabildiğinde kendini kemiksiz hissetti. Kendric onu göğsünün üzerine indirdi, hâlâ vücudunun derinliklerine gömülüydü. Vücutlarının arasından sızan ortak sularını hissedebiliyordu ve ıslak bir yerde uyumak zorunda kalmadığı için mutlu olduğunu düşündü. Adam onu göğsüne yasladı ve iri elleriyle sırtını okşadı.

Yeniden konuşabilecekmiş gibi hissettiğinde "Vay anasını," diye mırıldandı.

Adam onun altında kıkırdadı ve Marlowe onun kahkahasını hissettiğinde sadece gülümseyebildi çünkü onun üzerine örtülmüştü.

"Bu inanılmazdı. Ciddiyim. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim."

Marlowe başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Yattığım kadınlara özen gösteririm ama boşalırken hiç birinin içinde olmadım."

Marlowe erkeğinin başka kadınlarla seks yapmaktan bahsetmesini garipsemesi gerektiğini düşündü ama adam ona daha önce hiç yaşamadığı bir deneyim yaşattığını söylediği için ve hâlâ içine gömülü olduğu kişi o olduğu için endişelenmedi.

"Bunu tekrar isteyeceğim," diye uyardı. "Muhtemelen her boşaldığında. Bu bir sorun olacak mı?"

Gülme sırası ondaydı. "Cidden bunu mu sordun?" dedi yanağını tekrar onun göğsüne indirirken.

"Bunun tuhaf olduğunu düşünüp düşünmediğinden emin değildim," diye savundu.

"Beni ne zaman boşaltmak istersen, hemen devam et," diye alay etti. Adamın sikinin içinde seğirdiğini hissetti ve yüzünde oluşan sırtımayı engelleyemedi. Hareket etmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu. Sadece altına uzandı, sırtını, kollarını, saçlarını okşarken onu yastık olarak kullanmasına izin verdi.

"Kendric?"

"Evet?"

Sevişmelerinin ortasındayken adamın ona Marlowe Evans diye hitap etmesini özlememişti. Gerçekten onun karısı olmayı dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu ama içinde bulundukları durumun normal olmadığının da farkındaydı. İnanılmaz derecede yoğun ve bazı çiftlerin asla yapamayacağı şekilde birbirlerine güveniyorlardı. Gerçek dünyalarına döndüklerinde onu hiçbir şeye bağlayamazdı.

"Gerçekten eve dönebileceğimizi düşünüyor musun?"

"Evet." Cevabı ani ve neredeyse zorlayıcıydı. "Seni eve götüreceğim, Marlowe."

İç çekti. Şu anda neredeyse eve gitmek *istemesi* garip miydi? Muhtemelen. Gittiklerinde Kendric'le aralarındaki ilişkinin değişeceğini biliyordu.

"Havaalanına gitmek üç ya da dört gün sürer," dedi Kendric ona. "Oraya vardığımızda, bağlantımı bulacağım ve Tayland'da ve senin durumunda neler olduğunu gördükten sonra, gerekli görürse sahte isimlerle pasaport almamızı ayarlayacak. Bir haftadan kısa bir süre içinde evde olacağız."

"Bu iyi," dedi, cevabı kendi kulaklarına biraz zayıf geliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, onun duygularına tamamen hakimdi.

"Ben sadece ... Eve gitmek istiyorum, beni yanlış anlama. Ama ..." Sözleri kesildi.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diyerek onu rahatlattı.

"Etrafımda olmana alıştım," dedi, sözlerinin o kadar ciddi hissettirmemesi için tonunu hafifletmeye çalışarak.

Ama Kendric gülmedi. Şaka yapmadı. Onun yerine, "Bana bak Marlowe," dedi.

Derin bir nefes alarak yüzünü görebilmek için başını kaldırdı.

"Döndüğümüzde seni görmek istiyorum. Nasıl olur bilmiyorum, çünkü ben Maine'e temelli yerleşmeye hazırım ve sen de nerede olacaksan orada olacaksın. Ama irtibatımızı kaybetmemizi istemiyorum."

Kalbi hızlandı. Tam olarak ne diyordu? Ona açıkça soramayacak kadar korkaktı. "Ben de bunu istiyorum."

"Güzel," dedi rahatlamış bir sesle. "Arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum. Seni çok sevecekler. Muhtemelen seni Newton'a taşınmaya ikna etmeye çalışacaklar. Eğer dikkatli olmazsan, biz daha eve varamadan April senin için bir daire kiralamış olacak."

Marlowe başını tekrar Kendric'in göğsüne yasladı ve parmaklarıyla teninde küçük daireler çizdi. Newton'da yaşamayı sorun edeceğini sanmıyordu. Çocuk yetiştirmek için güvenli bir kasaba gibi görünüyordu. Bir ömür boyu yetecek kadar macera yaşamıştı. "Kardeşim de seni çok sevecek," dedi ona.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Kendric.

Beklenmedik bir şekilde Marlowe'un gözleri yaşardı. Bunu istiyordu. Kendric'in kollarında uzanmak, konuşmak, paylaşmak. Ama hiçbir şeyin bu kadar kolay olmadığını bilecek kadar akıllıydı.

Görevlerinden bahsetmediği için üzülen arkadaşlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Her ne kadar yuva kurmaya hazır olduğunu söylese de, bunun tam olarak doğru olduğundan emin değildi. Maine'e geri dönecek ve kaçınılmaz olarak bir kez sıkılacaktı.

Tekrar. Başkalarını kurtarıırken yaşadığı adrenalin patlamasıyla nasıl rekabet edebilirdi? Edemezdi.

Onun kim bilir nereye gitmesi ve kendini tehlikeye atması düşüncesini hazmedemezdi. Görevlerinin ne kadar tehlikeli olabileceğini ilk elden tecrübe etmişken olmazdı. Yine de ondan durmasını istemek Kendric'e haksızlık olurdu. O neyse oydu ve Kendric onu asla geride tutmak istemezdi.

İşin gerçeği, onunla birlikte olmak sıkıcı olurdu. Bundan sonra yavaş ve kolay bir hayat istiyordu ve bu adam yavaş ve kolayla asla iyi geçinemezdi. O başkalarına yardım etmek için doğmuştu. Sınırlarda yaşamak için.

"Ağlıyor musun? Canını mı yaktım? Kahretsin!" diye bağırdı ve onun altından kalkmaya çalıştı.

Ama Marlowe onu kendine çekti ve başını salladı. "Hayır! Beni asla incitmezsin. Sadece duygusal hissediyorum. Biliyorsun, her şey beni yakalıyor." Bu küçük yalandan nefret ediyordu ama tamamen gerçek dışı da değildi.

Adam bir kez daha onun altında gevşedi ve elleri tekrar sırtını okşamaya başladı. "İyisin Punky. Güvendesin. Sabah yola çıkacağız. Tayland'dan çıktıktan sonra en azından gündüz seyahat etmenin daha güvenli olduğunu düşünüyorum. Sana ayakkabı ve temiz giysiler alırsın, havaalanına vardığımızda da bağlantımı bulup bizi buradan çıkarmasını sağlarım."

Kadın başını salladı ve gözlerini bir kez daha kapattı. Adam hâlâ vücudunun derinliklerine gömülüydü ve Marlowe kendini hiç o anki kadar güvende hissetmemişti. Bir ahırda olmalarına ve hâlâ gerçek bir duş ve sabun özlemi çekmesine rağmen, uzun zamandır hissetmediği kadar memnundu.

"Gidip bizi temizlemeliyim," diye mırıldandı. Ama

Marlowe onu daha sıkı kavradı. "Hayır. Sorun değil."

Kıkırdadı. "Birinin ıslak yerde uyumak istemeyeceğini görebiliyorum, ha?"

Sözleri sanki birlikte bir gelecekleri varmış gibi görünüyordu. Daha çok sevişecekleri ve kimin yatacağına karar verecekleri geceler.

nerede. "Prezervatifsiz seks berbat bir şey," dedi bir süre sonra.

"Ne kadar olduğunu fark etmemiştim," dedi, hâlâ onun altında tamamen rahatlamıştı.

Marlowe başını bir kez daha kaldırdı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten. Daha önce baba olmaya hazır değildim."

Sözleri etraflarına ağır bir şekilde yayılmıştı. Bu ifadenin ne anlama geldiğinden emin değildi. Daha önce hazır değildi ama *şimdi* hazır mıydı? İçini çekti. "Dağınıklık umurumda değil," dedi bir dakika sonra. "Yani, bacaklarımın arasından sızan menini hissederek etrafta dolaşmaktan hoşlanacağımdan emin değilim, ama bu? Sen hâlâ içimdeyken burada uzanmak? Bu çok samimi."

"Evet," diye kabul etti.

Onun tekrar sertleştiğini hissetti ve göğsüne doğru sıırttı.

"Marlowe?"

"Evet?" diye cevap verdi, adam onu doldururken içinde bir kez daha heyecan ve uyarılmanın arttığını hissediyordu.

"Ağrın var mı?"

"Hayır."

"Seni tekrar istiyorum," dedi açıkça.

"Üstte olabilirsin," dedi ona biraz utangaç bir şekilde bir kez daha üzerine otururken.

Ama adam başını salladı. "Hayır. Teninin samana değmesini istemiyorum."

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden?"

"Çünkü kaşındırıyor. Ve kirli."

"Bu senin için sorun değil de benim için mi?"

"Evet."

"Bu hiç adil değil," diye itiraz etti.

Kendric sadece omuz silkti. "Umurumda değil. Sevmek ve korumak, değer vermek ve onurlandırmak, saygı duymak ve beslemek. Ben buna söz verdim ve yeminlerimi ciddiye alırım."

Marlowe'un kalbi eridi.

"Ayrıca, üstte olmayı sevdiğini biliyorum. Ve ben de seni orada seviyorum. Al beni, kadın. Seni tekrar doldurmak istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Gerçekten patronluk taslıyorsun."

"Bu iyi bunu öğreniyorsun şimdi . Hareket et, kadın. Lütfen."

O da öyle yaptı.

Saatler sonra Marlowe Kendric'in kollarında yavaşça uyandı. Etraflarındaki hayvanlar kıpırdanıyordu, bu yüzden çiftliğin sahibinin yakında ortaya çıkacağını hissediyordu. Kalkmaları, giyinmeleri ve güneşe, havaalanına doğru yola çıkmaları gerekiyordu.

Ama kendini hareket ettiremiyordu. Hâlâ Kendric'in üzerinde yatıyordu, gerçi son sevişmelerinden sonra çarşafın yarısını üzerlerine örtmeyi başarmışlardı. İkisi de tekrar gelmiş ve en az bir saat boyunca hayatları hakkında konuşmuşlardı. Hobileri, sevdikleri ve sevmedikleri şeyler ve Kendric ona arkadaşları ve ordudayken katıldığı bazı görevler hakkında daha fazla hikâye anlatmıştı.

Ayrıca Maine'de yaşadığı kasaba olan Newton hakkında da daha fazla şey anlatmıştı. Granny's Burgers'ı duyunca ağzı sulandı. Prens olan arkadaşından çok etkilenmişti ve Liechtenstein'a gidip kral ve kraliçeyle tanışmak ve Cal ve June'un bir noktada yapacağı gibi bir tür resmi, çok halka açık düğün töreni yapmak zorunda kalacağı düşüncesiyle zihinsel olarak ürperdi.

Kendi töreninin de mükemmel olduğunu düşünmeden edemiyordu. Sadece o ve Kendric. Ev sahibinin onları kutsamak için ellerine su döktüğü, Kendric'in "Evet" dediği anları çok iyi hatırlıyordu. Düğün gecelerini yerdeki o küçük alana tıkmış olarak geçirmiş olsalar da, o güne kadar yaşadığı en güzel deneyimlerden biriydi.

O anda Kendric'e tıpkı düğün gecelerinde olduğu gibi sımsıkı yapışmıştı ama bu kez ikisi de çıplaktı ve defalarca orgazm olmuşlardı. Marlowe kendini yumuşak hissediyordu.

Ama Kendric onun altında şiddetle sarsılınca hemen alarma geçti.

"Cal! Cal nerede?"

"Şşşt, sorun yok," diye yatıştırdı Marlowe.

"Chappy! Sen iyi misin? Lütfen dayanın!" "Güvendeler," dedi ona, elini aşağıya doğru indirerek.

onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kendric ona iyi uyuyamadığını, kâbuslar gördüğünü söylemişti ama şimdiye kadar yolculukları boyunca nadiren uyuduğu için bu konu hakkında fazla düşünmemişti. Görünüşe göre beyninin REM uykusuna geçmesi için gardını yeterince düşürmüştü ve şimdi bahsettiğı kâbuslardan birini görüyordu. Onun için kalbi kırılmıştı.

"Marlowe! Koş! Git, git, git!"

Gözlerini kırptırdı. Rüyasında *onu* mu görüyordu? Kaçmasına yardım etmenin kötü rüyalar için yeni bir malzeme sağladığını bilmek onu daha da kırdı.

"Çek ellerini onun üzerinden! Hayır! Hayır! Marlowe! Seni dışarı çıkaracağım! Söz veriyorum! Sakın pes etme! Seni bulacağım!"

"Buradayım, güvendeyim," diye tekrar denedi Marlowe ama Kendric onu duymuyordu.

Ayağı kalktı ve Marlowe sanki orada değilmiş gibi onu göğsünden kolayca indirdi. "Geliyorum! Hayır, bırak onu! Marlowe! Ona dokunmayın, sizi piçler! Hayır!"

Son kelime daha çok bir feryattı ve Marlowe şimdi onu uyandırmak için çaresizdi. Kafasının içinde olanları durdurmak için. Onun kucağına tırmandı, üzerine oturdu ve ellerini yanaklarına koydu. "Kendric! Uyan! Ben buradayım. Kimse bana dokunmuyor. Güvendeyiz ve Kamboçya'dayız. Lütfen uyan!"

Bir an için bunun işe yaramadığını, adamın hâlâ rüyasında gördüğü dehşetin içinde sıkışıp kaldığını düşündü-

Ama sonra gözlerini kırptırdı ve bakışları onunkileri buldu.

"İşte bu kadar. Sen iyisin. İkimiz de iyiyiz. Benim için uyan. Ben buradayım."

"Marlowe?" diye mırıldandı. "Evet, benim."

"Kahretsin," diye nefes aldı, burnu onun boynuna gömülene kadar başını eğdi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Rüyan hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Cevabı anında ve sert oldu. "Tamam. Ama sen iyisin. İkimiz de iyiyiz."

Aniden arkasına yaslandı ve Marlowe şaşkın bir ciyıklama sesi çıkardı. Adam gözlerini kapatıp sertçe nefes alırken, belli ki kâbusun etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Marlowe onu okşamaya devam etti, iyi olduğuna, kendisinin de iyi olduğuna ve bunun sadece kötü bir rüya olduğuna dair güvence verdi.

Sonunda sessizce mırıldandı, "Rüya görmekten nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum." "Bu yüzden fazla uyumana izin vermiyorsun, değil mi?"

diye sordu.

Kendric başını salladı. "Esir olduğumdan beri kâbuslar görüyorum. Psikologlarla, terapistlerle ve hatta birkaç uyku uzmanıyla konuştum. Hepsi aynı şeyi söylüyor. Eninde sonunda kaybolacaklarını. Ama yıllar geçti ve hâlâ kurtarıldıktan hemen sonraki kadar canlılar."

"Çünkü çok önemsiyorsun," dedi kararlı bir şekilde. "Önemsemeseydin arkadaşların için bu kadar endişelenmezdin."

"Rüyalar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece çılgına döndüğümü, arkadaşlarıma ulaşmaya çalıştığımı ve ulaşamadığımı hatırlıyorum," diye itiraf etti. Gözleri açıldı ve ona baktı. "Yine de onlardan hiç şimdi çıktığım kadar hızlı çıkmamıştım. Genellikle tekrar kendim gibi hissetmem saatlerimi alır. Ama sen buradayken . . . bana dokunmak . . . yardımcı oluyor."

Ona en azından biraz yardım edebildiğini bilmek iyi hissettiriyordu. "Güzel."

Kendric içini çekmeden önce birkaç dakika öylece yattılar. "Kalkmamız gerek. Çiftçinin kışını görmesini istemiyorum."

Marlowe kıkırdadı. "Ben de onun seninkini görmesini istemiyorum," diye karşılık verdi.

"Benim popomla ilgileneceğini sanmıyorum," dedi Kendric sırtıtarak.

"Asla bilemezsin. Çok güzel bir popom var," diye itiraz etti Marlowe.

"Nereden biliyorsun? Dün gece görmedin. Sikime hayranlıkla bakmakla ve üzerine oturmakla meşguldün."

Marlowe kızardığını hissetti. "Her neyse."

Güldü. Yüksek sesle. "Tanrım, çok tatlısın. Havluları al ve hortumla temizle. Ben çarşafı idare ederim ve yola koyuluruz. Çiftçiyle senin için ayakkabılar hakkında konuşacağım ve bulduğumuz ilk dükkanda durup sana kıyafet alacağız."

"Bana karşı çok iyisin," diye ağzından kaçırdı.

"Öyle bir şey yok," diye karşılık verdi. Sonra onu aşağı çekti ve nazıkçe öptü. "Dün gece için teşekkür ederim. Bana sonsuza dek değer vereceğim bir hediye verdin."

"Ben sana hiçbir şey vermedim," diye itiraz etti Marlowe.

"Sen bana *kendini* verdin," dedi. Onu kollarına alıp ayağa kaldırdı ve bir gece önce kenara itilmiş olan havluları ona uzattı. "Çiftçi gelmeden git hadi."

Başını salladı ve havlulardan birini vücuduna sardıktan sonra kabinden çıkmak için döndü. Bir kez arkasına baktı ve Kendric'in bakışlarının hâlâ ona yapışmış olduğunu gördü. Giyinmek için hareket etmemiştir. Ahırdaki çıtaların arasından sızan yumuşak şafak ışığında, o da Kendric'in formuna hayran kaldı. Çok kaslıydı, Maine'deki evinde kesmekten bahsettiği ağaçlar kadar güçlü görünüyordu. Geceyi onunla geçirdiğine inanmak zordu. Onu istediğine. Ama ereksiyonunun büyümesinden, onunla kesinlikle acımak için birlikte olmadığı belliydi.

Ona küçük bir gülümseme verdi ve ahırdan çıkarak dışarıdaki musluğa yöneldi. Her ne kadar Kendric'le yatağa geri dönmek istese de, kendini pis hissediyordu ve gerçekten gitmeleri gerekiyordu. Sınıra bu kadar yakın olmak onu tedirgin ediyordu. Sanki her an biri içeri dalacak ve onu hapishaneye geri götürecekmiş gibi. Güneye, havaalanına doğru ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyi hissedecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Dört gün sonra, Bob başının büyük belada olduğunu biliyordu. Yaraları zamanla daha iyi hale gelmemişti. Hatta yaraları enfeksiyon kapmıştı ve sırtına yapılan her türlü dokunuş tüm vücuduna yayılan acı dalgalarına neden oluyordu. Yemek yemiyordu, çünkü hiçbir şeyi sindiremiyordu ve gün geçtikçe daha da zayıflıyordu.

İlk başta acısını Marlowe'dan saklamaya çalışmıştı ama Marlowe aptal değildi. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı. Ancak iki gün önce, yürürken tökezledikten sonra Marlowe kolunu ona doladığında ve sonra ondan uzaklaşıp ağzından çıkan acı dolu iniltiye engel olamadığında sorunun ne olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Gömleğini kaldırıp yaralarına bakmak için ısrar etmişti ve dehşet içinde soluk alıp vermesi Bob'a bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Bir doktor bulmak istemişti ama Bob reddetmişti. Onu eve götürmesi gerekiyordu. Daha önce de enfeksiyon geçirmiş, dayak yemiş, işkence görmüş ve her ikisinden de sağ salim çıkmıştı. Amerika'ya dönene kadar idare edebilirdi.

Ama son on iki saat içinde Bob eve dönemeyeceğini biliyordu.

Her adım işkence gibiydi. Her hareketinde sanki denizaşırı ülkelerdeki o hücreye geri dönüyormuş ve onu esir alanlar bıçaklarını derisinin derinliklerine saplıyormuş gibi hissediyordu.

Onu ve Marlowe'u havaalanına yakın bir dükkânın arkasındaki küçük odaya götürmeyi başarmıştı.

Willis onları ayarlamıştı. Sonra yere düştü.

. . . ve bir daha ayağa kalkamamıştı.

Marlowe son birkaç gündür inanılmaz derecede güçlüydü, onu cesaretlendiriyor, bulabildiği şeylerle sırtındaki yaraları temizlemek için elinden geleni yapıyordu ama vücudunu saran enfeksiyon kazanmıştı.

"Kendric?" diye bağırdı çılgınca, Kendric yüzüstü yerde yatarken.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, dişlerinin arasından yalan söylediğini biliyordu. "Sadece bir saat kadar uyumam gerek. Sonra Willis'i arayacağım ve gideceğiz."

"Pekâlâ. Sen uyu. Ben burada olacağım," dedi ona.

Bob'un bayılmadan önce hatırladığı son şey buydu.

Marlowe odada volta atıyordu. Oda küçüktü, sadece duvardan duvara beş adım atabileceği kadar büyüktü. Kendric'in acı çektiğini biliyordu ama işlerin tam olarak ne kadar kötüye gittiğinin farkında değildi. Acısını iyi saklamıştı. İki gün önce yaralarını görmüş olmasına rağmen, o zamandan beri yaralarını temizlemesine izin vermemişti. Kendinden geçtiğinde ve kadın hasarın ne kadar kötü olduğunu görmek için gömleğini kaldırdığında, neredeyse kendisi de bayılacaktı.

Etindeki oyuklar benekli bir yeşile bürünmüş, kenarları kızarmış ve irin akıtıyordu. Ve berbat kokuyorlardı. Cildi dokunulamayacak kadar sıcaktı ve enfeksiyon yüzünden şişmişti. Derhal tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ama ikisinden biri ya da ikisi birden tutuklanmadan bunu nasıl sağlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Adımlarını hızlandırırken paniğe kapıldı. Eve ne kadar yakın olduğunu düşünmüyordu; tek düşünebildiği yerde yatan sevdiği adamdı. Onları havaalanına kadar o götürmüştü ve şimdi ciddi ciddi merak ediyordu.

ölecekti. Nefes alış veriş hızlı ve sığdı ve onu kaybedeceğinden ölesiye korkuyordu.

İrtibat kişisi Willis'e nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendric yolculukları boyunca durmuş, ankesörlü telefonları kullanmış ve dükkan sahiplerine kişisel telefonlarını kullanmaları için para ödemişti ama adamın numarasını paylaşmamıştı. Cüzdanını çıkarmıştı ve paralarının bittiğini biliyordu. Pasaportlarını ve uçuşlarını ayarlamak için Willis'e nasıl ulaşmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Şu anda yerde yatmaktan başka bir şey yapabilecek durumda değildi.

Marlowe başparmağının tırnağını çiğnedi ve son dört günü düşündü. Çitin altından tırmanırken nasıl yaralandığını, sonra onu o pis kokulu kanaldan nasıl geçirdiğini. Kız kuru kalmıştı ama dışkı dolu su belli ki yaralarına işlemişti. Ahıra girdiklerinde, mümkün olduğunca az dokunsun diye çıplak samanların üzerine sırt üstü uzanmıştı. O zaman da muhtemelen yaralara daha fazla mikrop bulaşmıştı.

Güneye doğru yol aldıkça iltihaplanmışlardı ve o bu konuda tek kelime etmemişti. Muhtemelen onun endişelenmesini istemediği içindi. Bu çok işe yaramıştı. Şimdi endişeliydi. Hatta taş kesilmişti.

Ve bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama ne yapmalıydı? Parası yoktu, kimliği yoktu. Dil bilmiyordu. O lanet olası bir kaçaktı.

Arada sırada Kendric inliyor ya da mırıldanıyordu ama onun dışında tamamen kendinden geçmişti. Korkunçtu ve Marlowe onun için yardım bulması gerektiğini biliyordu. Telefonunu kullanması için biriyle takas edebileceği değerli hiçbir şeyi yoktu. Sahip olduğu tek şey sırtındaki kıyafetlerdi. Gerçek anlamda.

Kendric yine inledi ve kadın volta atmayı bırakıp onu inceledi.

Aklında bir plan şekillendi. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

Yerde onun yanına diz çöktü ve koluna uzandı. Adamın kolundaki, Tayland ve Kamboçya'dan geçerken kullandıkları süslü saati hızla çözdü. GPS'i ve pusulası vardı... ve Kendric'in bir telefonu kullanmak için takas etmek üzere bu saati aldığı için ona çok kızmayacağını umuyordu.

İçinin bulandığını hisseden, Kendric için endişelenen ve tek başına dışarı çıkacağı için gergin olan Marlowe derin bir nefes aldı. Bunu yapmak zorundaydı. Ona gerçekten yardım edebilecek tek kişi oydu. Antibiyotik ve sıvı almazsa sepsisten ölmesi çok muhtemeldi.

"Çok yakında döneceğim," dedi Kendric'e.

Kendric hareket etmedi.

"Bizi buraya kadar getirdin, yolun geri kalanında da ben seni eve götüreceğim. İyi olacaksın, duydun mu Kendric?"

Yine cevap vermedi. Marlowe birkaç gün öncesini düşünmeden edemedi, o zamanlar çok güçlü ve hayattan daha büyük görünüyordu. Onunla seviştiği zamanı. Yıllar sonra ilk kez güzel hissetmesini sağlamıştı.

Kurtarma operasyonunun onun ölümüyle sonuçlanmaması için her şeyi yapardı.

Kararlılığı güçlenen Marlowe eğildi ve ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce onu alnından öptü. Kapıyı açtı ve son bir kez arkasına baktı. Kendric çok hızlı nefes alıyordu ve yerde yatarken bu kadar savunmasız görünmesinden nefret ediyordu. Derin bir nefes alarak döndü ve ona yardım getirmek için dışarı çıktı.

Bir saat sonra sıcak, terli, sinirli ve hayatında hiç olmadığı kadar gergindi.

Kendric'le birlikte saklandıkları dükkân onun ilk baskınıydı ve bunu sayısız diğerleri izlemişti. Ama sonunda havaalanı yakınlarında, Kendric'in saati karşılığında dükkân telefonundan şehirlerarası arama yapmasına izin verecek bir işyeri sahibi bulmuştu. Kendric'in ona iş yerinin telefon numarasını ezberletmiş olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Saat farkından emin değildi ama Tayland'daki kazı alanında olduğu zamanla hemen hemen aynı olması gerektiğini düşündü. Maine, buradakinden yaklaşık on bir saat daha erken olacaktı. . . umuyordu. Çünkü bu, ofiste birinin olması gerektiği anlamına geliyordu. Dikkatle 555-824-8733 numarasını çevirdi ve nefesini tuttu.

"Merhaba, Jack's Lumber. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Marlowe bir an için birinin cevap vermesinden o kadar rahatlamıştı ki konuşamadı bile.

"Alo?"

"Merhaba, özür dilerim! Buradayım!" Marlowe ağzından kaçırıldı. "Chappy, Cal ya da JJ'i arıyorum. Lütfen, acil bir durum."

"Ben April, onların asistanıyım," dedi telefonun diğer ucundaki kadın. "Kimin aradığını sorabilir miyim?"

İşte bu kadar. April'la, Kendric'in hakkında çok konuştuğu bir kadınla konuşuyor olmak neredeyse gerçeküstü bir şeydi. Hayranlık duyduğu, kendisinin ve arkadaşlarının güvendiği biriydi.

"Benim adım Marlowe Kennedy ve Kendric Evans'la birlikte Kamboçya'dayım. Yardıma çok ihtiyacı var ve her ihtimale karşı bana bu telefon numarasını ezberletti ve gerçekten arkadaşlarından biriyle konuşmam gerekiyor."

April'ın hakkını yemeyelim, daha fazla zaman kaybettirecek sorular sormadı. Sadece, "Bekleyin lütfen," dedi, sonra görünüşe göre telefonu göğsüne ya da başka bir yere dayadı - ve işverenlerine son derece yüksek sesle bağırdı.

"Chappy! Cal! Jack! Buraya gel! Hemen buraya gelin! Bu acil bir durum!"

Aramasını ciddiye aldığına sevinen Marlowe, April hatta dönene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledi.

"Seni hoparlöre alıyorum tatlım. Herkes burada. Bize neler olduğunu anlat."

Derin bir nefes alan Marlowe aynen öyle yaptı. "Tekrar ediyorum, adım Marlowe ve Kendric'le birlikte Kamboçya'dayım. Tayland'da kazı yapan bir arkeoloğum. Yapmadığım bir şeyle suçlandım ve sonunda hapse girdim. Kardeşim

DC'de çalışıyor ve birçok bağlantısı var ve sanırım Kendric'le alışan Willis adında birini bulmuş. Tayland'a geldi ve beni hapisten çıkardı ve kaçmaya başladık. Kamboçya'ya, havaalanına yakın bir yere gitmeyi başardık ve yakında Amerika'ya umamız gerekiyordu. Ama Kendric hastalandı."

Marlowe'un sesi titredi ve devam etmek için kendini zorladı. "Willis denen kişiye nasıl ulaşacağımı bilmiyorum, hiç paramız yok, Kendric'in bilinci yerinde değil ve ölecek diye çok korkuyorum! Lütfen, hepiniz hakkında o kadar çok konuştu ki. Ona yardım eder misiniz?"

"Marlowe, ben JJ. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet," dedi Marlowe, konuşurken gözlerinden düşen yaşları silerek. "Sen Jackson Justice'sin. Ordudan ayrılmaya ve terhis olduktan sonra nereye yerleşeceğine karar vermek için taş kağıt makas oynamaya karar veren sendin."

İngiliz aksanlı bir adam, "Vay anasını, kim olduğumuzu biliyor," diye mırıldandı.

"Sen Liechtenstein'dan Cal Redmon'sın," diye geveledi Marlowe. "O pislik tutsaklar yüzünden savaş esiri olarak en çok sen acı çektin ve Kendric sana o kadar hayran ki tahmin bile edemezsin."

"Bob'un *benim hakkımda* söylediklerini duymaktan korkuyorum," dedi üçüncü bir adam.

Marlowe içini çekti. "Ve sen de Chappy olmalısın. Gerçekten bilmek istiyorsan, kar fırtınası sırasında kulübende mahsur kalan, günlerdir tanıdığın bir kadınla evlendiğin için senin deli olduğunu düşünüyordu ama şimdi Carlise'le senin kaderinizde olduğunu düşünüyor ve senin adına çok mutlu."

"Kamboçya'da mısın?" JJ konuşmayı yeniden yönlendirerek sordu.

Marlowe derin bir nefes daha aldı. "Evet, Phnom Penh Uluslararası Havaalanı yakınlarında. Lütfen Kendric'e kızma! Hasta teyze konusunda sana yalan söyledi ve Willis'le birlikte çalışıyor çünkü Maine'de huzursuzdu.

Maine'de. Orayı seviyor," dedi çabucak. "Sizinle çalışmayı, havayı ve her şeyi çok seviyor ama daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yüzden denizaşırı ülkelerdeki insanları kurtarmak için Willis'le birlikte çalışıyor.

"Ama sanırım bu işi resmen bıraktı. Havaalanına gitmeye çalışırken bana birden fazla kez başkalarına yardım etme ihtiyacını farklı bir şekilde karşılayabileceğini düşündüğünü söyledi. Belki bir ip kurtarma grubuyla falan çalışır. Hepinizi çok seviyor, eğer onu işten atar ve onunla konuşmayı keserseniz yıkılır," dedi ve tekrar gevezelik ettiğini fark etti.

"Sakin ol Marlowe, onu kovmuyoruz," dedi JJ. "Yine de konuşacaklarımız olacak," dedi Chappy sertçe.

"Herifin bize ne yaptığını söylemediğine inanamıyorum. Tam bir otuzbirci," diye ekledi Cal.

"Ona yardım edecek misin?" Marlowe endişeyle sordu.

"Elbette. Bize nerede olduğunu ve Bob'un nesi olduğunu söyle," diye emretti JJ.

Marlowe kaldıkları yeri tarif etmek için elinden geleni yaptı. Çoğunlukla İngilizce olmadığı için dükkanın gerçek adını hatırlayamıyordu ama Kendric'in arkadaşlarına çeşitli yiyecekler sattığını söyledi, sonra da etrafındaki diğer tüm dükkanları tarif etti. Onlara hapishaneden kaçışının önemli noktalarını ve Kendric'le birlikte sınırı nasıl zar zor geçtiklerini anlatmaya devam etti.

"Sırtını çitlere sürttü ve sonra çok pis sularda yüzdü. Sonrasında bir ahırda uyuduk, ki bunun bir faydası olduğunu sanmıyorum. Sıyrıklar şimdi gerçekten iğrenç. Kırmızı ve yeşil, kabarık ve içlerinden bir sürü irin akıyor. Elimden geldiğince temizledim ama faydası olmadı. Sayıklıyor ve bilinci gidip geliyor.

"Bana ne olacağı umurumda değil, ama lütfen, *lüt fen*, gelip onu alabilir misiniz? Onu hastaneye götürmeye korkuyorum, bunu fiziksel olarak nasıl başaracağımı bildiğimden değil . Taylandlı ve Kamboçyalı yetkililer

Bizi arıyor ve bana yardım ettiği için hapse girmesine izin veremem. O yanlış bir şey yapmadı-"

"Öyle mi?" Chappy araya girdi.

Marlowe gözlerini kapattı. "Hayır," diye fısıldadı. "Yemin ederim. Uyuşturucu kullanmıyorum. Uyuşturucu satmıyorum. Eşyalarımın arasında bulunan yaba haplarıyla hiçbir ilgim yok. Onları iş arkadaşımın yerleştirdiğinden eminim. Onu kazı alanından tarihi eser çalarken yakaladım. Antik paralar. Ve sanırım yanına kâr kalsın diye beni ihbar etti."

"Vay anasını," diye fısıldadı April.

"Kim?" JJ sertçe sordu.

"Adı Ian West," diye yanıtladı April, JJ'in neden bu kadar çok bilmek istediğinden emin değildi. Gözlerini kapadı ve başını sallayarak ekledi: "Önemli değil. *Lütfen*. Kendim cidden umurumda değil. Kendric'e yardım etmek için ne gerekiyorsa hapishaneye geri döneceğim. O ölemez. Ölemez! Kendimi asla affetmem."

Marlowe sonunda gözlerini açtı ve dükkân sahibinin kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. Telefonda geçirdiği zaman yakında sona erecekti ve bu adamların ona inanmasına ihtiyacı vardı.

"Konuşmamız için bize bir saniye izin verir misin?" JJ sordu.

Sözleri Marlowe'un içini rahatlatmamıştı. "Evet, ama... Daha ne kadar konuşabileceğimi bilmiyorum. Telefonunu kullandığım dükkân sahibi sabırsızlanıyor."

"Sadece bir dakika sürecek. Telefonu kapatmayın. Anladın mı?" JJ emretti.

"Evet."

"Güzel. April, bir saniyeliğine sesimizi kapat."

Bir bip sesi duyuldu ve Marlowe müzik ya da sessizlik duymayı bekledi ... ama bunun yerine, Kendric'in arkadaşlarını hâlâ duyabiliyordu. April her neye bastıysa, sessiz düğmesine basmamıştı.

"Bob'un bunca yıldır bize yalan söylediğine inanamıyorum!" Chappy haykırdı. "Eğer sıkıldıysa, tek yapması gereken

bize anlatırdı. Bu kurtarma görevlerine onunla birlikte giderdik!"

"Sanırım bunu biliyordu, ama muhtemelen burada olduğumuz için ne kadar mutlu olduğumuzu da gördü," diye yanıtladı Cal.

"Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Onu Kamboçya'dan nasıl çıkaracağımızı ve bir hastaneye nasıl götüreceğimizi bulmalıyız," dedi JJ acilen.

"Sence havaalanı alarma geçirilmiş midir? Ülkeyi terk etmesi engellenecek mi?" Chappy sordu.

"Bilmiyorum. Ama bu bir olasılık. Bu Willis denen kişinin kim olduğunu bulmam ve onları çıkarmak için ne planladığını öğrenmem gerekiyor," dedi JJ.

"Kadın hakkında ne yapacağız? Muhtemelen bir izleme listesinde olduğu kesin. Havaalanına elini kolunu sallayarak girip gümrükten elini kolunu sallayarak geçecek değil ya," diye gözlemledi Chappy.

Cal, "Ailemin bağlantılarını kullanabilir ve Bob'u çok fazla sorun yaşamadan dışarı çıkarabilirim," dedi. "Ailemin, savaş esiriyken benim için yaptıklarınızdan sonra, siz üçünüzü kraliyet ailesinin yardım etmeye istekli olduğu gayri resmi listeye ekletmek için çok uğraştığını biliyorsunuz. Ama bu Marlowe denen kadına yardımcı olmayacak. Kraliyet koruması doğrudan akrabalarımızı da kapsıyor elbette, yani Carlise ve June'u da kapsıyor. Ama Marlowe'un bir akrabası yok. Ona nasıl yardım edeceğimizi bulamazsak tek başına kalacak."

"Kamboçya'ya giden bir uçak bulabilirsen," dedi JJ, "kardeşi ve Willis hakkında ne bulabileceğime bakarım. Onu uçurmak için bir plan yapmış olmalılar. Sahte bir kimlik ve pasaport. Bunu çözmek ve işi yeniden başlatmak biraz zaman alacak."

Marlowe'un kendi başının çaresine bakmak için geride kalacağı düşüncesi midesini bulandırdı ama Kendric'in ihtiyacı olan yardımı alacağı anlamına geliyorsa bunu yapardı. Yine de, telefonun diğer ucundaki konuşmada bir durgunluk olduğunda "Affedersiniz?" demekten kendini alamadı.

"Ne oluyor, April? Sessize aldığını sanıyordum?" JJ homurdandı.

"Ben de öyle sanıyordum! Bu yeni bir telefon, yanlış düğmeye basmış olmalıyım."

Marlowe o kadar emin değildi. Diğer kadının ses tonundaki bir şey ona hattı bilerek açık bıraktığını düşündürdü. Ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

"Özür dilerim ama ne dediğinizi duydum. Ve lütfen daha önce Kendric'i dışarı çıkarıp beni burada bırakma konusunda söylediklerimden geri döndüğümü düşünmeyin. Dönmüyorum. Yani, sorun değil. Ama . . . Cal, bahsettiğin şey

. . . Kendric'le evli olduğumuzu söylesem bir şey fark eder mi?"

Hatta ölüm sessizliği oldu ve Marlowe bir an için bağlantının kesildiğini düşünerek panikledi. Sonra Chappy, "Lanet olsun! Gerçekten mi?" dedi.

"Evet, bu konuda yalan söyleyemem," dedi Marlowe onlara.

"Görünüşe göre o da bizim kadar hızlı hareket etmiş," dedi Cal, sesi neredeyse eğlenmiş gibi geliyordu. "Bu nasıl oldu? Çünkü iki hafta önce buradan ayrıldığında evli olmadığını biliyorum."

"Sınıra doğru gidiyorduk ve güvenli evlerden birinde eski moda ya da çok dindar ya da öyle bir şey olan bir kadın vardı. Bizi bir günlüğüne saklamayı kabul etmişti ama bir kadın ve bir erkek olduğumuzu fark etmemiştir. Sanırım Marlowe'un erkek ismi olduğunu sanıyordu. Her neyse, saklanma alanı çok küçüktü ve karı koca olmadığımız sürece orada birlikte kalmamıza izin vermeyi reddetti. Biz de bunun çok önemli olmadığını düşündük ve kabul ettik."

"Kanıtınız var mı?" JJ sordu.

"O gece ayrılmadan önce kadın bize bir evlilik cüzdanı verdi. Tay dilinde ve muhtemelen henüz kayıtlara geçmemiştir," diye belirtmek zorunda hissetti. "Ve bunu sadece kalacak başka bir güvenli yer aramaktan kaçınmak için yaptık."

"Bob yapmak istemediği *hiçbir şeyi* yapmaz," dedi Chappy .
"O bir şeyler çözebilirdi başka

Gerçekten isteseydi evlenmek yerine evlenirdi."

Adamın sözleri üzerine Marlowe'un ayak parmakları Kendric'in onun için bulduğu ucuz ayakkabıların içinde kıvrıldı. Kendric'in evlenmeyi bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırmıştı ama o gün için saklanacakları başka bir yer bulmakla daha az ilgilendiğini düşünmüştü.

"Önce Chappy, sonra Cal ve şimdi de *Bob'un* sonunda evlendikleri kadınlarla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmalarını hâlâ aklım almıyor," dedi April, arkadaşları ve işverenleri adına oldukça mutlu bir ses tonuyla.

Cal, April'in yorumunu görmezden gelerek, "Bu kadar o zaman," dedi. "Sen ve Bob evlendiniz, bu da adamlarımın ikinizi de sorunsuz bir şekilde Amerika'ya geri götürebileceği anlamına geliyor. Olduğun yerde kal, Marlowe. Biz sana geleceğiz."

"Gerçekten mi? Yakında mı?" Marlowe sordu.

"Şey, özellikle ben değil," dedi Cal. "Bob'un bizden istediği kadar çabuk oraya varmak için çok uzaktayız. Liechtenstein daha yakın. Telefonu kapattıktan sonra bir arama yapacağım. Adamlarımda sen ve Bob için kimlik ve pasaportlar olacak ve umarım gümrükte bir sorun çıkmaz. Kraliyet ailesi ikinize de kefil olduğu için bir sorun çıkmayacaktır."

Marlowe'a gerçek olamayacak kadar iyi gelmişti ama şikâyet etmeyecekti. "Tamam."

"Bob'a geri dön ve olduğun yerde kal. Seni bulacaklar. Kurtarma ekibine bir doktorun katılmasını sağlayacağım ve Bob Maine'e giderken ihtiyacı olan yardımı alacak."

"Maine mi?" Marlowe şaşkınlıkla sordu. Cal'ın memleketine gideceklerini düşünmüştü.

"Evet. Yapacağım yardımların seni Kamboçya'dan çıkarmaya yeteceğini tahmin ediyorum, ama ülkelerinde bir kaçağı barındırmak istemeyeceklerdir... politik saçmalıklar, anlarsın ya."

Marlowe anladığından emin değildi ama yine de onayladığını mırıldandı.

Cal ona, "İkinizi de Bangor'a uçuracağız ve Bob'u hemen bir hastaneye götüreceğiz," dedi. "Senin görevin, vatandaşlarım oraya ulaşana kadar onu hayatta tutmak. Anladınız mı?"

"Evet." Cevabı şimdi daha sertti. O kadar rahatlamıştı ki ağlayabilirdi. Ama gözyaşlarını tuttu. Şimdi dağılamazdı. Kendric'e geri dönmek zorundaydı.

"İyi iş çıkardın Marlowe," dedi JJ sessizce. "Aradığın için teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," dedi Marlowe başını hafifçe sallayarak. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Tanışmak için sabırsızlanıyorum-"

April konuşurken hat aniden sessizleşti ve Marlowe bakınca dükkân sahibinin bağlantıyı kestiğini gördü.

Kamboçya'nın resmi dili olan Khmer dilinde hızlı hızlı bir şeyler söyledi, belli ki zamanının dolduğunu bildiriyordu. Marlowe ahizeyi ona geri verip İngilizce teşekkür ettikten sonra hızla dönüp dükkândan dışarı çıktı. Kendric'e geri dönmesi gerekiyordu. Artık yardımın geleceğini bildiği için ihtiyatlı bir iyimserlik hissediyordu.

Bu his Kendric'in hâlâ yerde yattığı odaya girene kadar sürdü. O yokken Kendric uyanmamıştı. Hatta daha kötü görünüyordu. Nefes alış veriş azalmıştı ve üzerine örttüğü çarşafı kaldırdığında sırtındaki yaralar eskisinden daha da kötü görünüyordu.

"Dayanmalısın Kendric," diye fısıldadı kadın, başka bir şey yapamayacak kadar zayıf düşmeden önce onlar için temin ettiği son su şişesine doğru yürürken. Değerli suyun bir kısmını çarşafın temiz bir köşesine döktü ve yaralarındaki yeşil irini silmek için elinden geleni yaptı. Dikiş atılması gerekiyordu ve antibiyotik krem için adam öldürebilirdi ama tek yapabildiği yaraları temizlemeye çalışmak ve kötü bulaşıcı irini silmekti.

"Arkadaşların geliyor," dedi ona, yanaklarından damlayan gözyaşlarını görmezden gelerek. "Lütfen dayan ."

Yola çıktılar. Biz de kraliyet uçağıyla uçacağız. Harika değil mi?"

Suyun bir kısmını içmesini sağlamaya çalıştı, bunu kolaylaştırmak için başını yukarı kaldırdı ama başarılı olduğundan emin değildi.

Onunla konuşmaya devam etti. Saatlerce saçmaladı, sesi kısılana kadar konuştu. Onun yalnız olmadığını bilmesini istiyordu, böylece vücudunu saran enfeksiyonla savaşmaya devam edebileceğini umuyordu.

Marlowe kurtarıcılarını ne zaman bekleyeceğinden emin değildi. Onları nasıl bulacaklarını bile bilmiyordu ama Cal, verdiği bilgileri kullanarak yerlerini bulmakta zorlanmayacaklarını düşünüyor gibiydi. Kendric'in arkadaşlarına güveniyordu. Ona yardım edeceklerini biliyordu.

Kendric'in arkalarından iş çevirdiği sırrı onlara söylediği için ona çok kızmayacağını umuyordu. Ama sonuçta kızıp kızmaması önemli değildi. Onu bir daha görmek istemediğine karar verse bile. O hayatta ve sağlıklı olduğu sürece, yaptıklarının sonuçlarına katlanacaktı.

Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Şimdi tek yapabileceği beklemektir. . ve dua edin.

Onuncu Bölüm

Kamboçya'dan çıkarma işlemi şaşırtıcı derecede sorunsuz geçti.

Dört adam ve bir kadın, oldukça stresli geçen on altı saatin ardından Marlowe ve Kendric'in odasının kapısında belirdi ve Kendric'i yerden sedyeye taşımak için hemen işe koyuldular. Kadın Kendric'in koluna serum takarken kulağa Almanca gibi gelen bir dilde emirler yağdırdı. Çarşafı kaldırıp sırtına bakmak için durakladı, boğazından endişeli bir ses çıkardı, sonra onu örttü ve adamlara başka emirler verdi.

Marlowe, Kendric'i bir minibüse bindiren kurtarıcıların peşinden giderken buldu kendini. Onu içeri aldılar, sonra da havaalanına doğru yola çıktılar.

Şoför ana terminali atlayıp daha küçük bir binaya gitti. Güvenlik kulübesinde duran adama kimliğini gösterdi ve Marlowe'a öyle geldi ki, neredeyse hiç yavaşlamadılar bile. Doğruca yan tarafında Lihtenştayn bayrağı olan bir uçağa gittiler ve herkes minibüsten atlayıp sedyeye yardım etmeye başladı.

Marlowe'un bildiği bir sonraki şey, merdivenlerden çıkıp lüks uçağa girdiğiydi.

Doktor arka tarafta Kendric'in başında beklerken, iki adam da sedyeyi yerine kilitleyerek havalandıklarında yerinden oynamamasını sağlamaya çalışıyordu.

"Lütfen oturun," dedi bir kadın yanından aksanlı bir İngilizceyle ve Marlowe'un sıçramasına neden oldu. Onun yaklaştığını bile görmemişti.

"Doktor izin verir vermez kalkacağız," diye devam etti kadın. "Yiyecek bir şey ister misiniz? Ya da içecek?"

Marlowe çok susamıştı ama şu anda midesine bir şey indirmeyi düşünmek bile midesini bulandırıyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim. Ne zaman ... nasıl ... gümrükten falan geçmemiz gerekmiyor mu?"

Kadın gülümsedi. "O iş halledildi. Yetkililerle görüştüm ve onlara pasaportlarınızı gösterdim."

Üstünde *Fürstentum Liechtenstein* yazan iki koyu mavi pasaportu uzattı. Bir çeşit armanın altında *Reisepass* yazıyordu. Marlowe şaşkınlık içinde birini açtı ve Taylandlı yetkililer tarafından el konulan Amerikan pasaportundan tanıdığı resmini ve Marlowe Evans adını gördü.

Diğer pasaportta Kendric'in adı ve resmi vardı.

Başını kaldırıp kadına baktı. "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Kocanız kararname gereği kraliyet ailesinin gayri resmi bir üyesi." Kadın omuz silkti. "Teknik olarak yasal bir pasaport değil ve siz uçaktan inmeden önce el konulacak ama sizi fazla uğraştırmadan dışarı çıkarmanın en hızlı yolu buydu." Göz kırptı. "Anladığım kadarıyla Tayland Marlowe Evans'ı değil, Marlowe Kennedy'yi arıyor. Lütfen oturur musunuz, birazdan havalanacağız."

Marlowe en yakın koltuğa yığıldı. Şok içindeydi. Cal çok büyük bir iş başarmıştı. Minnettarlıkla ağlamak istedi ama gözleri çoktan şişmişti ve hiç gözyaşı kalmamış gibi hissediyordu.

Yirmi dakika sonra -havada olduklarında ve Marlowe bir buçuk ay sonra ilk kez nefes alabildiğini, *gerçekten nefes* alabildiğini hissettiğinde- emniyet kemerini çözdü ve Kendric'in yattığı yere doğru ilerledi.

Doktor bir çizelgeye bir şeyler yazıyordu ve o yaklaşırken kaşlarını çatı.

"İyileşecek mi?" Marlowe sordu.

Kadın aksanlı bir İngilizceyle cevap verdi. "Sanırım öyle, evet. Ama oraya vardığımız iyi oldu. O çok hasta. Enfeksiyon organlarına yayılmıştı."

Marlowe'un içini bir endişe kapladı. "Ama iyileşecek mi?"

"Sıvı veriyoruz ve yüksek dozda antibiyotik veriyoruz. Sırtındaki yaraları kapatmak için dikiş atılması gerekiyor ama enfeksiyon kontrol altına alınana kadar bu yapılamaz. Kollarındaki ve ellerindeki yaralar da dahil olmak üzere yaralarını temizledim. Bıçak?" diye sordu.

Marlowe başıyla onayladı.

Doktor ona güven verici bir bakış attı. "Sadece antibiyotiklerin etkisini göstermesini beklememiz gerekiyor. Birkaç gün içinde ayağa kalkar."

"Gerçekten mi?" Marlowe damarlarında dolaşan umutla, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet. O genç ve güçlü. İyi olacağına eminim."

Marlowe'un dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ve yakındaki bir koltuğa dayanmak için elini uzattı.

"Otur," diye emretti doktor. "Seni de muayene etmeliyim."

Marlowe başını iki yana sallayarak "Hayır," dedi. "Ben iyiyim."

"Açık konuşmak gerekirse, iyi görünmüyorsun," dedi doktor. "Çok zayıfsın ve elmacık kemiklerin çökmüş. Belli ki susuz kalmışsınız ve bir enfeksiyonunuz da olabilir."

Marlowe, "Birkaç güzel yemek yedikten sonra iyi olacağım," diye ısrar etti. "Endişelendiğim kişi Kendric."

Doktor kaşlarını çattı ama ısrar etmedi. "Pekâlâ. Ama biraz su içmelisin. Rehydrate ol. Bir şeyler ye."

"Yiyeceğim," diye söz verdi Marlowe, bir şey *yiyebileceğinden* tam olarak emin değildi. Ama artık Kendric'in iyi olacağını bildiğine göre, en azından bir şeyler içebilirdi.

Birkaç saat sonra Marlowe düşecekmiş gibi hissetti. Maine'e uçuş on sekiz saatten fazlaydı ve daha on bir saatleri vardı. Yorgun olmasına rağmen uyuyamıyordu. Kendric için çok endişeleniyordu. Uyanmamıştı ve doktor iyi olacağını söylese de Marlowe onunla konuşmadan rahat edemezdi. İyileşme yolunda olduğunu kendi gözleriyle görmüştü.

Adam boğazından iniltili bir ses çıkardığında Marlowe sedyenin yanında oturuyordu. Marlowe hemen ayağa kalktı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Kendric?"

Yanıt vermedi ama yattığı yerde seğirmeye başladı. Doktor, "Geri çekilin," diye emretti.

Ama Marlowe Kendric'in elini bırakır bırakmaz sedyenin üzerinde çırpınmaya başladı. "Marlowe!" diye bağırdı.

Bağırışının gücü ve şiddeti hem kadının hem de doktorun şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu.

"Marlowe!" o bağırdı Tekrar. "Nerede vardır Sen mi?"

Marlowe!"

"Buradayım," dedi ama adamlardan biri kolunu tutmuş, onun yanına dönmesini engelliyordu. "Bırak beni!" diye haykırdı, adamın elinden kurtulmak için çırpınıyordu.

"Tedirgin," diye ısrar etti doktor.

"Hadi canım!" Marlowe sesinin ne kadar üzgün çıktığını umursamadan haykırdı.

"Bırakın onu! Hayır! Hayır! Marlowe, geliyorum!"

Kendric şimdi kendini sedyeden itmeye çalışıyordu ve doktor onu yerinde tutmaya çalışıyordu, bu da onu daha da tedirgin ediyor gibiydi.

"Durmazsa serumunu çekip çıkaracak. Ben onu sakinleştirirken gelin onu tutun," dedi doktor adamlardan birine.

"Hayır! Bırakın onu sakinleştirmeye çalışayım. Lütfen!" Marlowe yalvardı.

Doktor önce Kendric'e, sonra ona, sonra tekrar hastasına baktı. Sonunda içini çekti ve geri çekildi. Marlowe'u tutan adama "Bırak onu," dedi.

Marlowe serbest kalır kalmaz Kendric'in yanına koştu. Onun elini tuttu ve diğer elini omzuna koydu. "Ben buradayım Kendric. Sen iyisin. Ben de iyiyim. Rahatla."

Gözleri açıktı ama boşluğa bakıyorlardı, belli ki pek bir şey görmüyorlardı. "Punky?"

"Benim. Buradayım."

"Beni bırakma. Beni asla bırakma!"

Onun sözleri kalbinin göğsünde ters dönmesine neden oldu. "Bırakmayacağım. Ben buradayım."

Kendric kendinden geçmiş olsa da yan döndü ve onu kendine doğru çekti.

"Bekle, hayır-" diye başladı doktor ama Marlowe çoktan harekete geçmişti. Sedyeye tırmandı ve Kendric'in önüne yapıştı. Kendric'in kolu Marlowe'un etrafını sarmış, onu demir gibi kavramıştı.

Doktor Almanca bir şeyler söyledi ve Marlowe bu dili anlayamamasının muhtemelen iyi bir şey olduğunu hissetti. Nefesini tuttu ve hareket etmeye zorlanmamak için dua etti. Burada, Kendric'in kollarında, saatlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Doktor bir süre sonra, "Onu sakın tutmaya çalış," dedi ve Kendric'in çırpınışları sırasında yere düşen çarşafı kaptı. Çarşafı ikisinin de üzerine örttü.

Gözlerini kapatan Marlowe rahatlayarak iç çekti.

Ve aynı anda göz kapakları inanılmaz derecede ağırlaştı. Onları bir saniye daha açık tutamadı. Sanki ait olduğu yerdeymiş gibi hissediyordu. Bu adamın kollarında. Tayland'dan kaçışları sırasında onu sık sık bu şekilde tutmuştu ve kendini en çok güvende hissettiği yer de burasıydı.

Onun kendisini sakinleştirdiği gibi kendisinin de onu sakinleştirebilmesine hayret etti. Artık sessizdi, nefes alış veriş i yavaşlamıştı ve neyse ki cildi daha önce olduğu kadar sıcak görünmüyordu. Marlowe bunun antibiyotiklerin yapmaları gereken şeyi yaptıkları anlamına gelmesi için dua etti... sevdiği adamı içten dışa iyileştiriyorlardı.

Marlowe Kendric'in göğsünü öptü, sonra ona daha da sokuldu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bunu yüksek sesle söyleyebileceğini düşünmemiştir. Ya da onun bu sözleri anlayacağını. Bu yüzden Kendric'in aynı sessizlikte "Ben de seni seviyorum" diye cevap vermesiyle şok oldu.

Gözleri bir kez daha yaşardı. Tamamen ağladığını sanıyordu ama görünüşe göre yanılmıştı. Kendric'in aklı başında sayılmazdı ama yine de onun sözlerini hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı.

Saniyeler sonra uykuya daldı. Derin, iyileştirici bir uyku, saatlerce süren endişe, stres ve ikisinden birinin ya da her ikisinin de yakalanıp Tayland'a götürülüp hapse atılacağı korkusunun bir sonucuydu.

Birkaç saat sonra Bob gözlerini açtı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafını tanıyamadı ve neler olup bittiğini anlamak için beynini zorladı. Tanıdığı tek şey kollarındaki kadını; kokusu, kendisine sarılmış bedeninin verdiği his ve ne yazık ki sırtındaki ağrıydı.

"Uyanık mısın?" diye sordu bir kadın sesi.

Bob şaşkınlıkla irkildi ve hareketin neden olduğu acı yüzünden inlemesini tutarak omzunun üzerinden bakmak için boynunu bükte. Daha önce hiç görmediği bir kadın arkasında durmuş, yaralarına bir çeşit merhem sürüyordu.

"Evet," diye mınıldandı.

"Güzel. Karın endişelendi. Ona tedavi gördüğüne göre artık iyi olacağını söyledim ama ikna olmadı."

Bob başını tekrar yere koydu. Kendini son derece güçsüz hissediyordu ama uyanık kaldığı süre uzadıkça zihni daha da berraklaşıyordu.

Hatırladığı son şey, Willis'in kimliklerini tespit edip Kamboçya'dan bir uçuş ayarlayana kadar kendisi ve Marlowe'un kalması için ayarladığı odaya varıştıydı.

Bindikleri uçağın kesinlikle ticari bir uçak olmadığını söyleyebilirdi. Yaralarını tedavi eden kadının Alman aksanı vardı ve koltuklara dağılmış birkaç adam vardı. Resmi görünümlü üniformalar giiyorlardı ... ve birden nerede olduğunu anladı.

"Bu Liechtenstein'ın kraliyet uçaklarından biri," dedi. "Koltukların arkasındaki bayrağı tanıdım."

Aslında bu bir soru değildi ama arkasındaki kadın yine de cevap verdi. "Evet. Karınız arkadaşlarınızı aradı. Prens Redmon sizi çıkarmamız için her şeyi ayarladı. Maine'e gidiyoruz, Prens ve diğerleri kesinlikle sizi bekliyor olacaklar."

"Ne? Nasıl?" Bob kekeledi.

"Bilmiyorum. Uçağa çağrıldım ve Kamboçya'ya giderken durumunuz hakkında bilgilendirildim. Biz gelmeden önce neler olduğunu uyandığında karınıza sormanız gerekecek."

Bob gözlerini kapadı ve Marlowe'a daha sıkı sarıldı. Karısına. Lanet olsun, kulağa hiç de hoş gelmiyordu. "Bizi dışarı çıkarırken herhangi bir sorun oldu mu?"

Doktor kıkırdadı. "Yoktu. Kimse kraliyet ailesine bulaşmaya cesaret edemez. Gerekli belgeleriniz, tabii ki sahte belgeleriniz ve Liechtenstein pasaportlarınız vardı."

Bob'un başı dönüyordu. Cal bir şekilde ona ve Marlowe'a kendi ülkesinden pasaport mu almıştı? Vay canına, adam beklediğinden daha nüfuzluydu. Ona borçluydu. Hem de çok büyük. Cal'ın ona teşekkür etmek için hiçbir şey yapmasına izin vermeyeceğini bilse de.

"Sedyeye sizinle birlikte tırmanana kadar sakinleşmediniz," dedi doktor ona. "Çıkar çıkmaz da kendinden geçti. Son zamanlarda hiç uyumadığını düşünüyorum. Ona daha iyi bakmalısın."

Bob bu küçük azarı ciddiye aldı. Her şeyi berbat etmişti. Hem de çok fena. Yaralarının enfeksiyon kapıldığını biliyordu ama yine de bu gerçeği Marlowe'dan saklamıştı çünkü onun endişelenmesini istemiyordu. En azından tıbbi bakım konusunda endişelenmeden önce Amerika'ya dönmek için zamanı olduğunu düşünmüştü. Belli ki yanılmıştı. Onları havaalanındaki odaya götürdüğünde başı büyük belaya girmişti.

Marlowe onları tam olarak nasıl kurtarmıştı? Kafasında her şey koca bir boşluktu ve bundan nefret ediyordu. Ama Marlowe'a sormak için onu uyandırmayacaktı. Ona karşı ölü bir ağırlıktı ve belli ki uykuya ihtiyacı vardı.

"Sen de onu kontrol ettirmelisin. Çok küçük. Ve yemek yemedi. Biraz su içmesini *sağladım* ama daha fazlasına ihtiyacı var."

Bob başıyla onayladı, sonra doktor sırtındaki yaralardan birini incelerken keskin bir nefes aldı.

"Özür dilerim," dedi, sesi pek de özür diler gibi çıkmıyordu. "Bunların dikilmesi gerekiyor ama önce enfeksiyonun çıkması gerekiyor. Şimdi onları boşaltıyorum. Serumunda biraz ağrı kesici var ama daha fazlasına ihtiyacın olursa haber ver."

Yaptığı şey çok acıtıyordu ama Bob daha fazla narkotik istemedi. Acı onun aptallığının bir sonucuydu. Ayrıca, tutsakken daha kötülerini de yaşamıştı. "Ben iyiyim," dedi ona.

Doktor sırtıyla işini bitirdiğinde bir süre serumuyla uğraştı, ona başıyla selam verdi, sonra sedyenin etrafından dolaşarak uçağın ön tarafındaki koltuklardan birine oturdu ve Marlowe'la ona biraz mahremiyet sağladı. Gitmeden önce ona Bangor'a inmelerine yaklaşık üç saat daha olduğunu söylemişti. Belli ki uzun süredir baygındı.

Oraya vardıklarında Bob pek çok kişiye hesap vermek zorunda kalacağını hissediyordu. Marlowe'un kardeşinin onun güvende olduğunu bildiğinden emin olması ve Willis'i arayıp bilgi vermesi gerekiyordu ve kesinlikle arkadaşlarıyla konuşması gerekecekti. Yaşadığı gizli hayatı açıklamaya çalışacaktı.

Elini Marlowe'un başının üzerinde gezdirdi ve Marlowe kıpırdayınca şaşırdı. Elini Marlowe'un ensesine götürüp sıkıca kavradı ve Marlowe arkasına yaslanıp ona bakarken başını destekledi.

"Kendric?"

"Evet Punky, benim."

Hemen gözyaşlarına boğuldu, yüzünü onun göğsüne gömdü ve her yerine ağladı.

Bob bunun, bayginken her ne olduysa onun yarattığı gerginliğin bir boşalım olduğunu düşünerek paniğe kapılmamak için elinden geleni yaptı. Kız hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ona sıkıca sarıldı.

Çok geçmeden burnunu çekti ve bir kez daha arkasına yaslandı. "Sen iyisin." Bu bir soru değildi.

"İyiyim," diye güvence verdi yine de.

"Çok endişelendim."

"Çok üzgünüm-" diye başladı ama kadın başını salladı. "Özür dileyecek bir şey yok," dedi ona.

Bob, Marlowe'un kalkmaya, kucağından ayrılmaya çalışmamış olmasından dolayı rahatlamıştı. Onun gitmesine izin verebileceğinden emin değildi. Olduğu yerde kendini mükemmel hissediyordu. Sanki onun kollarında olmak için yaratılmıştı.

Marlowe'la yollarının eninde sonunda ayrılacağını bildiğinden, Tayland'dan kaçıp Kamboçya'yı boydan boya geçerken bu kadına karşı olan hislerine gönülsüzce direnmeye çalışmıştı. Ama bu uçağa nasıl bindiğinin ayrıntılarını bilmeseydi bile, duyguları bir kez daha değişmişti. Daha doğrusu derinleşmişti.

Kendinde değilken ikisine de bakmıştı. Onları Kamboçya'dan sağ salim çıkarmayı başarmıştı ve onunla daha önce olduğundan çok daha fazla gurur duyuyordu.

"Maine'e giderken Liechtenstein kraliyet uçağına nasıl bindiğimizi anlatmak ister misin?" diye sordu.

Ve Marlowe her zamanki gibi hiç tereddüt etmedi. Ona her şeyi anlattı.

Ne kadar korktuğunu, saatini nasıl aldığını ve bir telefon görüşmesiyle takas ettiğini. Jack's Lumber'ı nasıl aradığını, arkadaşlarıyla ve April'la nasıl konuştuğunu. Doktorun ve kraliyet görevlilerinin nasıl ortaya çıktığını ve onları havaalanına ve uçağa nasıl götürdüklerini. Ona sahte pasaportlardan ve doktorun ona bir şey olmayacağı konusunda nasıl ısrar ettiğinden bahsetti.

Ve kim olduğunu ve nasıl bu duruma düştüklerini açıklamak için arkadaşlarına arkalarından neler çevirdiğini anlattığını itiraf etti.

Hiçbir şeyi atlamadı ve açıklamasını bitirdiğinde Bob, onu bu kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığı için utanç ve ne kadar iyi başa çıktığı için büyük bir gurur karışımı hissetti.

"Sana Willis'in numarasını vermeliydim," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, ama olan oldu," dedi küçük bir omuz silkmeye.

Affetme yeteneği hayret vericiydi. Yaptığı hata onun tekrar hapse atılmasına neden olabilirdi.

"Kendric, dur," diye azarladı onun aklından geçenleri okuyarak. "Biz iyiyiz. İyileşeceksin ve yakında eve döneceğiz. Yine de sana bir konuda kızgıyım."

Bob şaşırmamıştı. Ona kızması gereken pek çok şey vardı. "Öyle mi?" diye sordu.

"O çitin altından sürünerek geçerken yaralandığını bana söylemeliydin. Özellikle de o iğrenç suya girdikten sonra," diye homurdandı, sedyenin üzerinde bir dirseğinin üzerinde yükselirken. "Bu aptalcaydı. Ve eski bir Delta Force ajanından bekleyeceğim bir şey değil," diye azarladı.

"Ama bu bir erkeğin karısı için yapacağı bir şeydi. Değer verdiği kadın için. Ve bunun benim daha güçlü olmamla, erkek olmamla, hatta eski bir asker olmamla hiçbir ilgisi yok. O anda tek düşünebildiğim seni korumaya çalışmaktı. Seni güvende tutmak için her şeyi yapmaktı."

Marlowe derin bir nefes almadan önce uzun bir süre ona baktı. "Sana bir şey söylemem gerek."

Bob gerildi. Ona daha önce söylemediği şey neydi? Onlara yardım götürürken yaralanmış mıydı? "Neyi?"

"Seni seviyorum."

Kelimelerin kafasında yer etmesi bir an aldı. O bir şey söyleyemeden, kadın devam etti.

"Bunu seni tuzağa düşürmek için söylemiyorum. Ama bu son yirmi dört saat . . . ölebileceğini düşündüğümde . . . korkunçtu. Ve sana ne kadar değer verdiğimi fark ettim. Eğer ölseydin, hayatta kalabilir miydim emin değilim. Bu yüzden sana nasıl hissettiğimi söylemek zorundaydım. Ama bu konuda bir şey yapmanı beklemiyorum. Ya da bir şey söylemeni. Sadece ne kadar harika olduğunu bilmeni istiyorum. Ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini. Hepsi bu."

Bob'un kalbi, *Grinch Noel'i Nasıl Çaldı* filminin sonunda Grinch'in kalbinin büyüdüğü gibi büyüyordu sanki. Bu kadının daha önce de cesur olduğunu düşünmüştü ama şimdi kendisinin olabileceğinden on kat daha cesur olduğundan kuşku duymuyordu.

"Böyle hissetmen iyi bir şey, çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum."

Gözlerini kırpıştırmadan önce bir süre ona baktı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Bob bu kadına onu ne kadar sevdiğini söylemeden bir gün bile geçirmemeye yemin etti. "Evet, gerçekten. Seni seviyorum, Marlowe Evans. *Birini* sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok."

"Vay anasını."

Bunun üzerine gülümsedi. "Zaten evli olmamız da iyi bir şey, çünkü evli olmasaydık, hastaneye gelmeleri için bir rahip ya da nikâh memuru ya da her ne deniyorsa onu bulmaları için arkadaşlarımı rahatsız ediyor olabilirdim."

"Törenimizin yasal olduğundan hâlâ emin değilim," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Cebimde aksini söyleyen bir evlilik sertifikası var," dedi Bob. "En azından hâlâ cebimde olduğunu umuyorum."

Marlowe başını salladı ve rahatladı.

"Hastaneden çıktığımda emin olmak için bir tören daha yapacağız. Ama yıldönümümüz her zaman Tayland'da yemin ettiğimiz o gün olacak."

Marlowe kendini yere bıraktı ve tekrar onun göğsüne sarılmaya başladı. "Tayland ziyaretimden iyi bir şey çıkması inanılmaz bir duygu. Yani, kötü bir ülke değil. Aslında çok güzel. Çok fazla tarih var ve insanların çoğu çok misafirperver ve açık kalpli."

Bob derin bir nefes aldı. Marlowe'u çok kötü muamele görmüştü ama yine de Tayland halkına karşı nazik ve cömert olma yeteneğine sahipti.

"O kadına para gönderebilir miyiz?"

Kadının kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Evlenmeleri için ısrar eden kadın. "Evet. Willis'e haber veririm."

"Güzel. Kendric?"

Gülümsedi. Bunu neredeyse kaybediyordu. Bir soru sormadan önce onun adını söylemesini duymak. Bu, onun hakkında sevdiği milyonlarca küçük şeyden biriydi. "Öyle mi?"

"Beni bir daha böyle korkutma. Şu andan itibaren, en küçük bir kıymık bile batsa bana söylemeni istiyorum. Çok korktum."

Bob ona daha sıkı sarıldı. "Söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Kız başını salladı. Birkaç dakika geçti ve Bob onun tekrar uyuduğunu düşündü, ama sonra, "Arkadaşlarına kurtarıcı-insan olayını anlatmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi.

"Değilim," diye onu rahatlattı. "Zamanı gelmişti. Onlara yalan söylemek hoşuma gitmedi ve dürüst olmak gerekirse, o görevleri yapmanın heyecanı resmen azaldı. İnsanlara yardım etmeyi seviyorum ama kendimi bu şekilde tehlikeye atmaktan bıktım."

"Güzel. Ben de onlara böyle söyledim. Hatta Kamboçya'da bana bahsettiğin şeyi de söyledim. Bir ip kurtarma ekibine girmeyi ya da bir arama kurtarma grubunda gönüllü olmayı düşünebilirsin. İkisinde de harika olursun. Ağaç işinde ya da Appalachian Trail'de yürüyüşçülere liderlik etmede harika olmadığından değil, eminim."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Geleceğim için ne gibi olasılıklar olduğunu görmek için sabırsızlansam da, şu anda zamanımı meşgul edecek başka bir şey var."

Başını kaldırıp ona baktı. "Öyle mi? Ne?" "Sen."

Kızın gözlerini kapatmadan önce sulandığını gördü. "Yani, eğer bunu istiyorsan. Maine'e taşınmanı istiyorum."

Benimle Punky. Benimle yaşa. İstersen sana yemek yapmayı öğretirim, istersen bütün yemekleri ben yaparım. Carlise'i, June'u ve April'i da seveceksin. Çalışmak istersen sana yapacak bir şeyler buluruz. Ya da seyahat etmeye devam etmek istersen, ben de gelip senin koruman falan olurum."

Bunun üzerine gözleri açıldı. "Hayır!" diye bağırdı, sonra derin bir nefes aldı. "Artık seyahat etmek istemiyorum. Evde kalmaktan memnunum."

"Tamam. Tek söylediğim, ne yapmak istiyorsan, bunu gerçekleştireceğiz."

"*Seninle* birlikte olmak istiyorum," diye fısıldadı. "Bir ailem olsun." Bob'un kalbi küt küt atmaya başladı. "Evet," dedi hararetle.

Birbirlerine gülümsediler.

"Sırtın ağrıyor mu?" diye sordu kadın.

"Hayır," diye yalan söyledi.

Marlowe yuvarlandı onu Gözler. "Her neyse. Bu yüzden çok her kıymığı itiraf ettiğin için."

Bob sırttı. "Hâlâ yorgun görünüyorsun. İnmeden önce birkaç saatimiz daha var. Uyu, Punky."

"Artık yorgun değilim," dedi ama kocaman bir esneme sözlerini yalanlıyordu.

Bob kıkırdadı. "Doğru. Seni anlıyorum."

"Tamam, belki biraz yorgunum. Ama sadece bir saat daha. Arkadaşlarınla buluştuğumda şık görünmek için zamanım olsun istiyorum."

"Sen zaten şıksın," dedi ona.

Tekrar gözlerini devirdi. "Berbat haldeyim," dedi utanmadan. "Saçlarım muhtemelen her yere yapışıyor, kokuyorum, kirliyim. Buluşmadan önce temizlenmem gerek."

kara. Arkadařlarının senin vahři bir orman yaratıęıyla birlikte olduęunu dūřünmelerini istemiyorum."

Bob gururla, "Sen *benim* vahşi orman yaratığımsın," dedi. "Ve seni olduğun gibi seviyorum."

Kız onun kollarında eriyor gibiydi. "Ben de seni seviyorum," dedi utangaç bir sesle.

Bob başının arkasını avuçladı ve alnına hafifçe bir öpücük kondurdu. "Uyu, Punky. Ben yanımdayım."

"Biliyorum," diye cevap verdi ve hemen derin bir uykuya daldı.

Bob ona sıkıca sarıldı. Yan yatmak rahatsız ediciydi ama bir santim bile kıpırdamadı. Bu kadın kelimenin tam anlamıyla hayatlarını kurtarmıştı ... ve onu seviyordu. İki hafta önce onunla tanıştığında mümkün olduğunu dūřünemeyeceęi iki řey. şimdi onunla birlikte Newton'a taşınmayı kabul etmişti. Bir aile kurmak için. řu anda olduğundan daha fazla memnun olamazdı.

On Birinci Bölüm

Marlowe sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde uyandı. Gözlerini açtı ve Kendric'le birlikte hâlâ sedyede olduğunu gördü, ama Bangor'daki hastane olabilecek devasa bir binaya götürülüyorlardı.

"Hey ... biz ... *ne*? Kendric, beni uyandırmadın," diye azarladı.

Kendric kıkırdadı. "Denedim. Beni tokatladın ve sana bir on dakika daha vermemi söyledin" dedi.

"Uyandırmadım!" Marlowe dehşete düşmüş bir halde, "Yapmadım!" dedi.

"Tamam, yapmadın. Ama o kadar mışıl mışıl uyuyordun ki seni uyandırmaya kıyamadım. Ambulansa bindirilirken ve buraya getirilirken de uyudun."

Marlowe başını sağa sola çevirdi ve önlerindeki otomatik kapılar açılırken sedyenin yanında yürüyen üç adam gördü.

"Kahretsin," dedi nefesinin altından, bir elini saçlarına götürerek en azından biraz düzeltmeye çalıştı.

Ama Kendric onun elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. "İyi görünüyorsun."

Marlowe başını salladı. İyi değildi. Kendric'in kollarına atılmadan önce uçaktaki küçük banyoda aynadaki yansımasını görmüştü. Berbat bir haldeydi. Ve arkadaşlarıyla tanışmadan önce en azından kendine çeki düzen vermek istemişti. Ama artık çok geçti.

Çenesini kaldırdı. Bu durumu en iyi şekilde değerlendirmeliydi. Olan olmuştu.

O ve Kendric bir koridordan geçirilerek bir odaya götürüldüler. Üç adam da içeri doluştu. Kadın Kendric'in kucağında kıpırdandı ve Kendric bir an için onu bırakmayacakmış gibi sıktı, sonra öne doğru eğilip alnından öptü ve sonunda tutuşunu bıraktı.

Bacaklarını sedyenin kenarından sarkıtıp yere atladı ve adamlardan biri kolunu tutmasaydı hemen yüzüstü düşecekti.

"Sakin ol," dedi adam.

"Marlowe?" Kendric endişeyle sordu.

"Ben iyiyim. Sadece çok hızlı kalkmaktan biraz başım döndü," diyerek onu rahatlattı. Sonra arkadaşlarına döndü ve hâlâ dirseğini tutan adama elini uzattı. "Merhaba. Ben Marlowe."

Adam sırttı. "Chappy." "Ben de JJ," dedi başka bir adam.

Marlowe onun da elini sıktı, sonra son adama döndü. Cal'la yüz yüze geldiğinde ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Şimdi, bunalmış bir halde kendini adamın kollarına atmaktan ve ona sıkıca sarılmaktan alıkoyamıyordu.

Adam kıkırdadı ve ona sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim." Cal ona sessizce, "Bu benim sözüm," dedi. "Bu konuda hiçbir fikrin yok. O sedyedeki adamın benim için ne kadar önemli olduğunu. Benim için yaptıklarının. İkinizi de Kamboçya'dan çıkarıp eve döndürmek ona olan borcumun sadece bir kısmıydı."

"Kapa çeneni," dedi Kendric arkasından sinirli bir şekilde. Adam onu serbest bırakırken Cal'a gülümsedi, Kendric devam etti, "Bana bir bok borçlu değilsin ve bunu biliyorsun. Sanırım artık *sana* borçlu olan benim."

"Kimin kime borçlu olduğunu daha sonra tartışabiliriz," diye araya girdi JJ. "Şu yaralarına bir doktorun bakmasını istiyorum. İyileştikten emin olmak için bir sonraki adımın ne olduğunu gör, böylece seni işine geri döndürebiliriz. Sen *hasta teyzenle* ilgilenirken, biz de boşluğu dolduruyorduk. Sen yokken büyük bir fırtına çıktı ve biz de çok zorlandık."

Marlowe yüz ifadesinden JJ'in şaka yaptığını anlayabiliyordu ama yine de kendini suçlu hissediyordu.

"Bu konuda," diye başladı Kendric. "I-"

JJ elini kaldırdı. "Şimdi olmaz. Bunu daha sonra, iyileşip eve döndüğünde konuşuruz. Şimdilik sadece iyi olduğumuzu bil. Hepimiz iyiyiz. Anladın mı?"

Kendric başını salladı ve Marlowe o kadar rahatlamıştı ki başının döndüğünü hissetti.

O sırada beyaz önlüklü bir adam odaya girdi ve kendini Dr. Galloway olarak tanıttı. Kendric'i selamladı ve neyle karşı karşıya olduğunu görebilmek için yüzüstü dönmesini istediğinde gayet işveli davrandı.

"Chappy, lütfen Marlowe'u başka bir yere götürür müsün?"

"Ne? Neden?" diye itiraz etti.

"Çünkü bundan sonra olacakları izlemek zorunda kalmanı istemiyor," dedi Chappy, elini sırtının küçük kısmına koyarak. "Canını yakacak ve küçük bir kız gibi sızlanıp inlemek ve ağlamak isteyecek ve sen buradayken bunu yapamaz."

Kendric gözlerini devirdi ve kızgınlıkla arkadaşına başını salladı.

Ama aslında onunla çelişmediği için Marlowe, Chappy'nin söylediklerinde en azından biraz doğruluk payı olduğunu tahmin etti. Onunla kalmak istiyordu ama yine de sırtına bakabileceğinden emin değildi. Zaten yeterince midesi bulanıyordu.

"Onu kafeteryaya götürüp yiyecek bir şeyler alacağım," dedi Chappy.

"Ve belki duş alabileceği ve kıyafetlerini değiştirebileceği bir yer bulurum?" Kendric sordu.

"O da olur," diye kabul etti.

Marlowe Kendric'e doğru yürüdü ve sedyenin üzerine eğildi. Doktor onun arkasında pek de sabırlı olmayan bir şekilde bekliyordu ama o bunu umursamadı. Odadaki tüm yabancıların önünde onu sevdiğini söylemek garip hissettiriyordu, bu yüzden

onu dudaklarından hafifçe öptü. "Sen bir odaya girer girmez, ben de orada olacağım."

"Oda yok," dedi Kendric kararlılıkla. "Eve gitmek istiyorum."

Marlowe kaşlarını çatı. Doğruldu ve sertçe, "Doktor ne derse onu yapacaksın. Ve eğer bu önümüzdeki bir ay boyunca burada kalmak anlamına geliyorsa, planımız bu."

Çocuklar kıkırdadı, Kendric bile. "Genelde ne istersen yapardım Punky, ama bu sefer değil. Eve gitmek istiyorum."

Marlowe onunla biraz daha tartışmaya hazırlandığında, tek bir kelime bile edemedi onu durdurdu. "Ayrıca, aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak için orada olacaksın. Değil mi?"

Kızın içi yapış yapış olmuştu. "Evet," diye fısıldadı.

"Doğru. O zaman Chappy ile git. Ye. Duş al. Üstünü değiştir. Sen bitirdiğinde doktor bana işkence etmeyi bitirmiş olur ve eve gidebiliriz."

"Tamam," dedi uysalca.

"Tamam," diye kabul etti. Sonra Chappy'ye baktı ve başıyla onayladı.

Marlowe Chappy'nin elini dirseğinde hissetti ve onun kendisini odadan çıkarmasına izin verdi. Kendric'ten ayrılmak kötü hissettiriyordu ama emin ellerdeydi. Birinin odaya dalıp onu karanlık bir hapisane hücreğine götürme ihtimali yoktu. İkisi de güvende idi ... ve bu inanılmaz bir histi.

"Konuş benimle," diye emretti Bob JJ'e. Doktor yaralarını temizleyip dikerken JJ yüzüstü yatıyordu. Maine'e giderken aldığı yüksek dozda antibiyotik çok hızlı bir şekilde etkisini göstermeye başlamıştı. Enfeksiyon kapmamış olsa da, doktor yaraların en kötüsünü dikmenin sorun olmayacağını düşünüyordu.

Marlowe haklıydı. Doktor Bob'u eve göndermek istemiyordu ama bu konuda taviz vermiyordu. Yanında Marlowe vardı ve doktor ne emrederse onu yapacağından hiç şüphesi yoktu. Bir şeylerin ters gittiğine dair en ufak bir belirti olduğunda ya da iyileşmesi gerektiğini düşündüğü kadar hızlı iyileşmediğinde, onu hemen doktorun ofisine geri götürürdü.

Birinin ona göz kulak olması, hayır, onun Onu seven *karısı*, onun için endişeleniyordu. -inanılmaz hissettirdi. Esir tutulduktan sonra yaraları iyileşirken kimsesi olmamıştı. Kendi yaralarıyla uğraşan arkadaşları dışında. Tek başınaydı ve bu hiç de umurunda değildi. Şimdi ise ne kadar çok şey kaçırdığını bildiği için Marlowe'un sevgi ve ilgisinin her zerresini emmek için sabırsızlanıyordu.

Doktor ona lokal anestezi vermiş olsa da, adam sırtında çalışırken Bob hâlâ bir sızı ve hafif bir acı hissediyordu. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve JJ ve Cal ile konuşmak tam da bunu sağlayacaktı.

"Bana ne kadar kızgın olduğunuzu söyleyin. Marlowe aradığında ne dediğini söyleyin. Şu anda nasıl burada olduğumu anlatın."

"Kızgın değilim," dedi JJ. Bob ona şüpheli bir bakış attığında, "Değilim," diye ısrar etti. "Her şeyden çok incindim. Bize söylemeliydin. *Bana* söylemeliydin. Anlardım."

Bob başını iki yana salladı. "Anladığımdan emin değilim," dedi en yakın arkadaşına. "Buraya taşınmak ve işe başlamak konusunda tamamen iyiydim. Hâlâ da öyleyim. Ama birkaç ay sonra huzursuz oldum. Tedirgin oldum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı."

"Daha fazla ne?"

"Heyecan. Görevlere gittiğimizde yaşadığım adrenalin patlaması. Başlarda harikaydı. Gidiyordum, yapmam gerekeni yapıyordum ve bir hafta içinde geri dönüyordum. İyi para alıyordum, siz burada Maine'de güvendediniz ve ben başkalarına yardım ediyordum. Ama şimdi ..." Bob'un sesi kesildi.

"Şimdi mi?"

"Bu görevde her şey yolunda gitmedi.

. En azından sonuna kadar. Willis'in hapishaneye girme planı çılgınca da olsa işe yaradı. Marlowe dışarı çıktı, onunla buluştum ve ülkenin diğer ucuna doğru yola çıktık. Ama geçen her günle birlikte, Marlowe'la geçirdiğim zaman arttıkça bir şeyler değişti."

Cal ilk kez konuşarak, "Onu seviyorsun," dedi. "Evet. Aslında aşk, Marlowe'u sevmek için çok basit bir kelime gibi görünüyor.

Onun hakkında ne hissettiğimi. O güçlü biri. Ve cesur. Ve dirençli. İsteddiğimi yaptı ve büyük bir stres altında olmasına ve her türlü hakka sahip olmasına rağmen bir kez bile şikayet etmedi. Tayland'daki o kadın evlenmemizi önerdiğinde, Marlowe'un beni ikna ettiğine inanmasına izin verdim, ama dürüst olmak gerekirse? Gözümü bile kırpmadım."

"Öyle olman çok iyi bir şey," dedi Cal. "Aranan bir kadın olduğu düşünülürse, yasal olarak seninle bağlantısı olmasaydı, adamlarımı onu çıkarmaya ikna etmek neredeyse imkânsız olurdu."

Bob duygulanarak, "Bunun için tekrar teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil. Ve eğer bana bir daha teşekkür edersen kızmak."

Bob arkadaşına sırtıttı.

Cal gözlerini devirdi. "Kahretsin. Şimdi sırf beni kızdırmak için her gün bana teşekkür edeceksin, değil mi?"

"Muhtemelen." Bob bakışlarını tekrar JJ'ye çevirdi. "Şimdi bana Willis'ten bahset. Ve Ian West. Ve kardeşinden."

"Ne olmuş onlara?"

"Bunu yapma. Marlowe'dan isimlerini duyar duymaz hemen harekete geçtiğini biliyorum. Onları araştırmak için bir buçuk günün vardı. Bana ne bulduğunu söyle."

JJ içini çekti. "İyi. Willis'in izini sürdüm. İkinizin güvende olduğunu öğrenince rahatladı. Uçağa binme planları hakkında senden haber alamayınca endişelenmeye başladı."

"Evet, her şeyi berbat ettim ve Marlowe'a hiçbir bilgi vermedim. İhtiyacı olacağını düşünmedim."

"Ama ona Jack's Lumber'ın numarasını ezberletmişsin," dedi JJ.

"Eğer bir şey olursa, onunla ilgileneceğinizi biliyordum. Ve baktınız da."

Cal, "Elbette baktık, seni pislik," dedi. Adamların hepsi kıkırdadı.

"Peki. Peki ya erkek kardeşi?"

"Buraya uçakla getirildiğinin farkında. Sanırım en kısa zamanda Maine'e bir yolculuk yapacak," dedi JJ.

Bob şaşırmamıştı. Aslında sevinmişti. Tony Willis'i ele geçirmeseydi, Marlowe'la asla tanışamayacaktı ve Marlowe hâlâ Bangkok'taki o hapisanede çürüyor olacaktı. "Peki ya Ian West?"

JJ, "O durum biraz daha karmaşık," diye geçiştirdi.

Arkadaşı devam ederken Bob kendini tuttu.

"Yaklaşık altı hafta önce Boston'daki evine geri döndü."

"Gerçekten mi?" Bob şaşkınlıkla sordu. Adamın muhtemelen sikkeleri boşaltmak için ABD'ye geri dönmek isteyeceğini düşünmüştü ama haftalar önce döndüyse, bu, kazıdaki bir aylık yükümlülüğünü bile tamamlamadığı anlamına geliyordu. Bunun yerine, Marlowe tutuklandıktan kısa bir süre sonra ayrılmıştı.

"Evet. Görünüşe göre ailevi bir acil durumu varmış ve Tayland'dan ayrılmak zorunda kalmış."

"Evet, doğru. Ailevi acil durummuş, hadi oradan. O kazıdan çaldığı sikkeleri satmak için buraya dönmek istiyordu," diye söylendi Bob.

"Tex'e onları nasıl elden çıkarmayı planladığını araştırmasını söyledim. Sosyal medyada ya da gazetelerde ilan verecek hali yok ya," dedi JJ.

"Ve bu sefer oyalanmayacağız. June'un durumunda ayak sürüyorduk. Kayıtsız kaldık. Bu bir daha olmayacak," dedi Cal kararlı bir şekilde.

Bob başını salladı. June'un üvey annesi ve kız kardeşiyle olan durum konusunda gerçekten çuvallamışlardı. Kız kardeşin "sapığının" bir oyun olduğunu, annesiyle birlikte Cal'ın dikkatini çekmek ve parasını almak için her şeyi yapabileceklerini iyi biliyorlardı. Ama June'u öldürmesi için birini tutacak kadar ileri gideceklerini beklemiyorlardı. Tex de dahil olmak üzere kimse bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

"Peki ne buluyor?"

"Henüz bir şey yok ama karanlık internette satılık antik sikkelerden bahseden bir şeyler arıyor. Yakında temasa geçeceğine söz verdi. June'a olanları telafi etmek istiyor, her ne kadar bunun onun hatası olmadığını söyleyip dursak da," dedi JJ.

"West, Marlowe'un artık Tayland'daki hapishanede olmadığını öğrenirse paniğe kapılabilir. Yetkililerle temasa geçmek gibi aptalca bir şey yapabilir. Teknik olarak Marlowe hâlâ bir kaçak," dedi Bob, Kamboçya'ya girdiklerinden ve ABD'ye dönme ihtimalleri katlanarak arttığından beri, birkaç gündür beynini kurcalayan endişeyi dile getirerek.

"Biliyoruz. Karının gözümüzün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğiz," dedi Cal ona kararlılıkla. "Ya seninle birlikte olacak, ya kadınlarımızı ziyaret ederken bizden biriyle birlikte olacak ya da April ile ofiste takılabilir. Kimse onun saçının teline bile dokunmayacak. Hayatta olmaz."

Bob arkadaşının açıklamasını duyunca biraz rahatladı. Cal, sevdiği birinin neredeyse burnunun dibinden alınmasının nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Yine de neler olup bittiğini bilmesi gerekiyor," diye uyardı JJ. "Etrafının her zaman farkında olduğundan emin olmak için."

Bob'un içini bir tedirginlik kapladı. Marlowe'dan bir şey saklamak istediği için değil, onun nasıl tepki vereceğinden emin olmadığı için. Eski iş arkadaşından korkmayacağına dair bir his vardı içinde. Onu durdurmak isterdi. Paha biçilmez eserlerin çalınmasından kâr elde etmediğinden emin olmak isteyecekti.

onu hırsızlık yaparken yakaladı. Bob arkadaşlarına, "Eve gittiğimizde onunla konuşacağım," dedi.

"Bir şeylere ihtiyacı olacak. Kardeşinin yakınında mı yaşıyor? Eşyalarından herhangi birini getirecek mi?" JJ sordu.

Bob omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir ülkeden diğerine çok sık gidip geliyordu, şu anda Amerika'da bir dairesi yok, sadece eşyalarının çoğunu koyduğu bir deposu var."

"Bunu araştıracağım," dedi JJ. "Bu arada April ona yardım edecek."

"Haziran da öyle," diye hemen kabul etti Cal. "Ve Carlise'in olayların içinde olmak isteyeceğini biliyorsun."

"Yakında ziyaretçilerin gelmesini bekle kardeşim," dedi JJ küçük bir sırıtışla. "April ve diğerleri Newton'da bırakıldıkları için mutlu değillerdi. Bizimle Bangor'a gelmek istediler. Ama seni ve Marlowe'u en başından bunaltmamanın iyi olacağını düşündük."

"Teşekkürler," dedi Bob. Ama içten içe, kadınlar gelseydi de umurunda olmazdı. Marlowe'un bir an önce hayatına ve arkadaşlarına tamamen karışmasını istiyordu. Onun Carlise, June ve April ile tanışmasını istiyordu. Çünkü hepsinin sorunsuz bir şekilde anlaşacağından hiç şüphesi yoktu.

Sonra aklına başka bir şey geldi. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne olursa."

"Söyle."

İşte bu yüzden bu adamları bu kadar çok seviyordu. "Marlowe yemek yapamaz. Onu küçümsemiyorum, bu sadece bir gerçek. Bunu sana kendisi söyleyecektir. Ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ne kadar ayakta kalmak isteyeceğimden emin değilim. Yemek gönderilmesini ayarlayabilir misiniz? Fazla abartmayın," diye uyardı. "Ama Marlowe'un hapisteyken verdiği kiloları geri alması gerekiyor ve ramen, SpagettiOs ve tavuk nugget'ın onun için en iyi şey olacağından emin değilim."

Arkadaşları güldü.

"Olmuş bilin. Siz kendi ayaklarınız üzerinde durana kadar sağlıklı yemekler yemenizi sağlayacağız," dedi JJ.

"Minnettarım. Bir şey daha var," dedi Bob. "Bilgin olsun diye söylüyorum, o haplar onun değildi. Ian ona tuzak kurdu."

Cal kızgın görünüyordu ve JJ'in dudakları gergin bir çizgiye dönüştü.

"Bunu söyleme ihtiyacı duyduğuna bile inanamıyorum," dedi Cal başını sallayarak. "Suçlamalardan onun suçlu olduğunu düşünseydin bu işi kabul etmeyeceğini biliyoruz. Seni tanıyoruz, Bob. Serserinin teki olup arkamızdan iş çevirmiş, hasta bir teyze hakkında bize yalan söylemiş ve mutlu olmadığı halde mutluymuş gibi davranmış olabilirsin ama bir yalancı ve uyuşturucu satıcısı için kendini tehlikeye atacak biri değilsin."

Sözleri sert olsa da Bob rahatlayarak iç çekti. "Sağ ol, Cal."

"Her neyse. Bana teşekkür etmeyi bırak," dedi ve kapıya doğru döndü. "Gidip June'u arayacağım, böylece endişelenmeyi bırakır."

O gittiğinde Bob JJ'ye döndü. Cal, Marlowe'un uyuşturucu satmadığından emin görünüyordu ama JJ tek kelime etmemişti. "Yani? Onun bu işe karışmadığına inanıyor *musun*?"

"Elbette. Masum olduğunu anlamak için o sedyede sana nasıl sarıldığına bir kez bakmam yeterliydi."

Bob arkadaşına bakarken başını öne eğdi. "Öyle mi?" diye hafifçe sordu.

"Evet," diye onayladı JJ. "Cal'in dediği gibi, seni *tanıyoruz* Bob. Suçlandığı şeyi yapmadığından tamamen emin olmasaydın onunla evlenmezdin, bizimle olan arkadaşlığını riske atmazdın, lanet olası hayatını riske atmazdın. Ve *ona* tutunma şeklin bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Onu seviyorsun ve bu benim için her şeyi anlatıyor."

Bob'un boğazı düğümlendi. Bu kadar sadık dostları hak etmiyordu. "Chappy ve Cal'i anlamıyordum. Bu kadar kısa sürede eşlerine nasıl bu kadar aşık olabildiklerini anlamıyordum. Ama Marlowe'u gördüğüm andan itibaren beni etkisi altına aldı. Onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar sert düşünüyordum. O Taylandlı kadın önce evlenmemiz gerektiğini söylediğinde

evinde kalmamıza izin verir miydi? Gizliden gizliye sevinmişim. *Heyecanlandım*. O benim için dünyalara bedel, JJ. Ve onu hapse atan adamın hâlâ dışarıda olmasından nefret ediyorum. Hiçbir sonuç olmadan özgürce yaşıyor."

"Yaptıklarının bedelini ödeyecek," dedi JJ kararlılıkla. "Bundan emin olacağız."

Bob keskin bir nefes aldı ve doktor yaralarından birini derinlemesine incelediğinde bir iniltiyi bastırdı.

"Özür dilerim," dedi Dr. Galloway. "Lihtenştaynli doktor bu yaraları temizlemekte iyi iş çıkardı ama ben sadece bu son yarayı kapatmadan önce tüm enfeksiyonun kazındığından emin olmak istiyorum."

"Ben gidip Marlowe ve Chappy'yi kontrol edeceğim. April'a da ne olduğunu haber vereyim. Bir şeye ihtiyacın var mı?" JJ sordu.

Bob ona, evet, Marlowe'a ihtiyacı olduğunu söylemek istedi.

. . ama o sadece başını salladı. "Beni unutma. Bugün eve gitmek istiyorum," diye uyardı. "Bu konuda benimle oyun oynama, JJ. Lütfen."

"Seni anlıyorum. Seni eve götüreceğiz, merak etme." "Teşekkürler."

"İyi olmana sevindim," dedi JJ, elini kısa bir süre Bob'un omzuna koyarak. "Marlowe bize nerede olduğunu, *senin* nerede olduğunu söylediğinde şok olduğumu itiraf etmeliyim. Ama aklım hemen seni eve nasıl götüreceğimize geldi. Sen benim kardeşimsin Bob ve bir Navy SEAL deyişini çalarsak, bir kardeş kardeşini geride bırakmaz. Seni kontrol etmek ve terhis belgelerinin hazır olduğundan emin olmak için daha sonra tekrar geleceğim."

Ve böylece, dünyadaki en iyi üç arkadaşından biri odayı terk etti.

Doktor sırtını temizlemeyi ve dikiş atmayı bitirirken Bob başını eğdi ve yanağını elinin üzerine koydu. Ucuz atlatmıştı. Bunu çoğu insandan daha iyi biliyordu. Sadece Marlowe ve arkadaşları sayesinde evdeydi ve iyileşiyordu.

Bazı insanlar onun karısına bakıp zayıf olduğunu düşünebilirdi. Cüssesi yüzünden, bir kadın olduğu için, ama o daha iyisini biliyordu. O tanıdığı herkesten daha güçlüydü. Ve hayatının geri kalanını onun ne kadar yetenekli olduğunu bilmesini sağlayarak geçirecekti. Çekirdeğine kadar sevildiğini hissetmesini sağlayacaktı.

Ayrıca Ian West'in yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamak için zihinsel bir yemin etti. Bob'un kadınına tuzak kurduğu ve onu hayatının geri kalanını geçireceği hapse attırdığı için. Adam yaptıklarının sonuçlarına katlanmadığı sürece, muhtemelen bunu tekrar yapacaktı. Bir ülkenin mirasını burunlarının dibinden çalmak ve yakalanırsa başka bir masum adamı ya da kadını otobüsün altına atmak.

Bob hayatta olduğu sürece böyle bir şey olmayacaktı. Ian West, Marlowe'a zarar verdiği güne pişman olacaktı. Nokta.

Marlowe hastanede aldığı uzun ve sıcak duştan sonra kendini bambaşka biri gibi hissediyordu. Marlowe vücudunun her santimini üç kez keselerken ve saçlarını iki kez yıkarken Chappy sabırla başında beklemişti.

Sonra onu kafeteryaya götürmüş ve aldığı tüm yemek tabağını bitirene kadar gitmesine izin vermemişti. Daha sonra onu hediyelik eşya dükkanına götürmüş, orada kollarını kavuşturmuş bir şekilde durmuş, kız kendisi için bir tişört, çorap ve gülünç derecede rahat bir çift terlik, Kendric için de bir gömlek seçene kadar yerinden kıpırdamamıştı. Kendric için de kolayca bir çift önlük bulmuştu ve Kendric'le tekrar buluştuklarında kendini yüzde yüz daha iyi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı.

Doktor onu taburcu etti - kaşlarını çatarak ve Marlowe'un harfiyen uyacağına söz verdiği iki tam sayfa taburcu bilgisi ile. Ve Cal'in hayalindeki Newton'a yolculuk

SUV göz açıcıydı. Daha önce hiç bu kadar rahat bir araba koltuğuna oturmamış ya da deriyi bu kadar yumuşak hissetmemişti.

Ama Kendric'in dairesine vardıklarında onun büyük bir rahatsızlık içinde olduğu belliydi. Marlowe saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi, sadece dışarısı karanlık olduğu için gece olduğunu biliyordu. Uluslararası seyahat ve Maine'e giderken uyuduğu uyku yüzünden iç saati tamamen bozulmuştu.

JJ, Chappy ve Cal Kendric'in dairesine girmesine ve yatağına uzanmasına yardım ettiler. JJ sabah yiyeceklerle dönmekle ilgili bir şeyler söyledi ama Marlowe Kendric'in yerleştiğinden emin olmaktan çok endişelendiği için onu zar zor duydu.

Herkes gidene ve Kendric'in odasında sadece o ve Kendric kalana kadar olan biten her şeyi düşünecek bir anı olmadı.

"Punky? Buraya gel," dedi Kendric elini uzatarak.

Kocaman yatağında yüzükoyun yatıyordu ve üzerinde sadece bir boxer şort vardı. Sırtındaki yaralar bandajla kapatılmıştı.

Yatağına doğru yürüdü ve onun yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu.

Marlowe şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Evet, neden? Bunu sana benim sormam gerekirdi."

"Çünkü son zamanlarda çok şey yaşadın. Sanki çok uzun zamandır başına gelenler hakkında hiç söz hakkın yokmuş gibi hissediyorum. Ve burada sıkışıp kaldığını düşünmeni istemiyorum. Ya da başka seçeneğin olmadığını. Cep telefonum buralarda bir yerde olmalı, görevdeyken asla yanıma almam. Muhtemelen şarja ihtiyacı vardır ama kardeşini arayıp istediğin zaman gelip seni almasını sağlayabilirsin. Sanırım zaten seni kontrol etmek için gelmeyi planlıyor ama istersen bunu hızlandırabilirsin."

"Gitmek istediğimi mi
sanıyorsun?" "Sen istiyor
musun?" Kendric karşı çıktı.

Marlowe ilk kez kendini huzursuz hissetti. Kendric'in bu tavrı, doğrudan ortaya çıkıp seni kontrol etmesine gerek kalmadan gitmesini *istemenin* bir yolu muydu?

Söyledi mi? Onu sevdiğini söylediği için pişman mıydı? Sadece yardımları için minnettar mıydı ve şimdi arkadaşlarının yanına dönmüş, evinde, tanıdık bir ortamda güvendeyken fikrini mi değiştirmişti?

"Kahretsin. Bu tereddütten hoşlanmadım," diye mırıldandı. Bir dirseğinin üzerine çıktı ve hareketin neden olduğu acıdan dolayı yüzünün buruştuğunu gizleyemedi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni burada istiyorum. Benimle birlikte. Yatağında. Karım olarak. Seni seviyorum, Marlowe. Beni korkutacak kadar çok. Gitmeni istemiyorum ama istemediğin *bir şey* için *seni* asla zorlamam. Eğer bir süreliğine kardeşinin yanında kalmak ve kendini toparlamak istiyorsan, sana engel olmam."

"Gitmek istemiyorum," dedi çabucak, kelimelerle ifade edemeyeceği kadar rahatlamıştı. "Ben de seni seviyorum Kendric. Sanırım o hapishaneden çıktığımda birdenbire ortaya çıktığından beri seviyorum."

"Güzel. O zaman uyumadan önce bir şey daha yapalım."

"Öyle mi?" diye sordu adam devam etmeyince.

"Evlilik cüzdanımızı bulup ait olduğu yere, duvara asmanı istiyorum."

Marlowe sırttı ve karnında kelekler uçuşmaya başladı. Hemen ayağa kalktı ve Cal'ın içinde giysilerinin olduğu çantayı bıraktığı diğer odaya gitti. Kendric'e de evde giymesi için temiz bir pantolon verilmişti. Kamboçya'da giydiği tişört daha uçağa binmeden atılmıştı ama pantolon çantanın içindeydi. Arka cebine uzandı ve katlanmış, hırpalanmış kâğıt parçasını çıkardı. Kendric'in onu beklediği yatak odasına doğru yürürken kâğıdı açtı.

Kızın kırıksıklıkları düzeltmek için elinden geleni yapmasını ve duvara asmak için etrafta bir şeyler aramasını izledi.

"Şifonyerimin üzerinde bir kase raptiye var," dedi Kendric.

Marlowe güldü. "Nedenini sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Hayır."

Marlowe yine kıkırdadı. Kocasının yatak odasında neden rastgele bir kase raptiye bulundurduğu gerçekten umurunda değildi. Kırmızı bir tane alarak yatak başlığının üzerindeki boş alanı işaret etti. "Oraya mı?"

"Mükemmel."

Belgeye küçük bir delik açmak için iki kere düşünmedi. Daha sonra çerçeveletecekti ve delik zaten yırtık pırtık olan belgeye biraz daha karakter katacaktı.

"Mükemmel," dedi Kendric. "Şimdi yatağa gel."

Elini uzattı ve Marlowe üzerindeki tişörtün eteklerine uzanmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Üzerinde Kocaayak silueti, yanında bir dağ ve altında büyük blok harflerle **MAINE** yazıyordu. Hediyelik eşya dükkanında gördüğünde onu gülümsetmişti ve dayanamamıştı.

Onu yere bıraktı ve önlük pantolonunu kalçalarına doğru itti. Sütyen giymemişti. Hapishane sütyenini Kamboçya'dayken atmıştı ve zaten ihtiyacı da yoktu. Yorganın altına, kocasının yanına tırmandığında, kocası hemen yan döndü ve onu kollarının arasına aldı. İkisi de memnuniyetle iç çekti.

"Bir daha sensiz uyuyabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı saçlarına. "Seninle tanışmadan önce, en son ne zaman bir kâbustan uyanmadığımı hatırlamıyorum. Bu bir mucize. *Sen* benim mucizemsin."

Marlowe uçakta ya da Kamboçya'daki o çiftçinin ahırında onun için nasıl çılgılık attığından bahsetmedi. Onun ses tonunda duyduğu çaresizliği hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Eğer uyumasına yardımcı olacaksa, hayatının geri kalanında her geceyi olduğu yerde geçirebilirdi.

"Evine hoş geldin Punky," dedi yumuşak bir sesle.

Memnuniyetle iç çekti. Evindeydi. Yetişkin hayatının büyük bir bölümünde kendini bir karahindiba tohumuymuş gibi hissetmişti.

Rüzgarda savrulmak. Yerleşecek bir yer bulamamak, bir işten diğerine koşturup durmak. Ama Maine'de, Kendric'le birlikte olmak... Sanki sonunda olması gereken yerdeydi.

Dudaklarını şakağında hissetti ve gülümseyerek ona daha da sokuldu. Adamın çıplak tenini kendi teninde hissetmek muhteşemdi. Kamboçya'daki o ahırda yaptıkları buluşmayı düşündü. Onun içinde nasıl hissettiğini hatırladı. Onu nasıl boşalttığını.

Bunu tekrar yaşamak istiyordu. Ama şimdilik, güvende olma hissinin tadını çıkarıyordu. Ve sevdim.

On İkinci Bölüm

Bob kendini yeniden eski haline dönmüş gibi hissediyordu. Geçen bir buçuk hafta, kaçak olmanın getirdiği baskı ve stres olmadan Marlowe'u tanımakla geçmişti. Uyumuşlar, televizyon seyretmişler, arkadaşlarını ziyaret etmişler ve Newton'a gelmelerinden bir gün sonra ortaya çıkan erkek kardeşiyle üç gün geçirmişlerdi.

Kardeşlerin birbirlerine ne kadar yakın oldukları belliydi. Tony'nin Marlowe'un hapsedildiğini öğrendiğinde nasıl dehşete düştüğünü ve onu çıkarmak için yasal olarak mümkün olan her şeyi nasıl yaptığını dinlemişlerdi. Bu işe yaramayınca Gregory Willis'e başvurmuştu. Görünüşe göre, FBI ajanı Tony'nin gelecekte ona bir iyilik borçlu olmasının avantajını görmüştü. Ve tesadüfe bakın ki Willis'in de geçmişte Pekin'de siyasi nedenlerle hapsedilmiş bir arkadaşı vardı ve onu eve döndürmek iki yıl süren pazarlıklar gerektirmişti. Birinin yapmadığı bir şey yüzünden yurtdışında hapse atılması konusunda özellikle hassas olduğu ortaya çıktı.

Tony ve Marlowe'un yeniden bir araya gelişi duygusaldı ve buna tanık olan herkes, özellikle de Bob'un o sırada ziyarette olan tüm arkadaşları, çok duygulanmıştı.

Tony, Marlowe ve Bob'un denizaşırı ülkelerdeyken evlendiklerini öğrendiğinde atmosfer biraz değişti.

Adam ilk başta mutlu olmamış, Bob'un kız kardeşinin çaresiz durumundan faydalandığını düşünmüştü. Bob onunla özel olarak oturmak ve kız kardeşini hiçbir şekilde incitmeyeceği konusunda ona güvence vermek için birkaç dakika ayırmayı başarmıştı.

Önceliği Marlowe'du. Samimiyeti adama ulaşmış olmalıydı, çünkü DC'deki işine ve ailesine dönmek için ayrıldığında Bob'un elini sıkmış ve Marlowe'a göz kulak olmasını söylemişti. Bu bir onaylama gibiydi ve Bob için dünyalara bedeldi.

Dikişleri çoktan alınmıştı ve her ne kadar sert ve biraz ağırlı olsa da ve en az on gün daha reçete edilen antibiyotikleri kullanması gerekse de, kendini oldukça iyi hissediyordu.

Marlowe, Carlise, June ve April'in yardımıyla verdiği kiloların bir kısmını geri alıyordu. Bu üç kadın harikaydı, her gün geliyor, lezzetli yemekler getiriyor, sonra da Marlowe'u tanımak için kalıyorlardı. Onun arkadaşlarının kadınlarıyla uyumunu izlemek Bob'un içinde sıcak bir duygunun filizlenmesine neden olmuştu. Herkesin iyi geçinmesini istiyordu, çünkü iyi geçinirlerse Marlowe'un kalmak isteme ihtimali artacaktı. Ve Bob onun kalmasını gerçekten istiyordu.

Onunla henüz Ian hakkında konuşmamıştı ama Tex'le yaptığı bir konferans görüşmesinden sonra artık zamanının geldiğini anlamıştı. Tex sonunda Ian'ın satmaya çalıştığı sikkeler için karanlık bir web açık artırma sitesinde bir ilan bulmuştu ve ilgilenen bazı alıcılar varmış gibi görünüyordu. Ayrıca Bob ve arkadaşlarına Ian'ın Tayland'daki kazıda çalışan birkaç yerliyle hâlâ temas halinde olduğunu da bildirmişti.

Bob, kendisine söylenmesine gerek kalmadan, bunun birilerinin Marlowe'un kaçışından Ian'a bahsedebileceği anlamına geldiğini biliyordu - eğer henüz bahsetmemişlerse. Bu da adamı haklı olarak tedirgin ederdi.

Arkasını kollayabilmesi ve bundan sonra olacaklar konusunda söz sahibi olabilmesi için Marlowe'un bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Newton'daki hayata son derece iyi uyum sağlamış gibi görüldüğü için kötü anıları gündeme getirmekten nefret ediyordu ama bunun yapılması gerekiyordu. Sadece bu haberin onu Washington'daki ailesine dönmekten korkutmayacağını umuyordu.

Bob Marlowe'la ne kadar çok vakit geçirirse, onunla o kadar çok vakit geçirmek istiyordu. Ve bu seksle ilgili değildi, gerçi onunla tekrar sevişmek için doktorundan temiz raporu almayı dört gözle bekliyordu.

Hayır, yanında ona sarılmış bir şekilde uyanmakla ilgiliydi. Ona yemek yapmayı öğretmek ve denemeleri tamamen başarısız olduğunda birlikte gülmekle ilgiliydi. Marlowe'un arkadaşlarını ve onların kadınlarını tanımasını izlemek ve onun yeni keşfettiği özgürlüğüyle çiçek açtığını görmekle ilgiliydi.

Ayrıca Marlowe'a kadar ne kadar yalnız olduğunu da fark etmemişti. Belki de askerlikten ayrıldığından beri kendini bu kadar huzursuz hissetmesinin, sürekli meşgul olmanın yollarını aramasının nedeni buydu. Günleri Tayland'a gitmeden önceki gibi geçse de, şimdi çok daha tatmin edici geliyordu. Mümkün olduğunu düşünmediği bir geleceği dört gözle bekliyordu.

Bob, Marlowe'la Ian West'in durumu hakkında konuştuğunda JJ'den buraya gelmesini istemişti ve arkadaşının gelişine hazırlık olarak öğle yemeği için sloppy joes hazırlıyordu. Marlowe şu anda oturma odasında Tony ile telefonda konuşuyordu. Kardeşine iyi olduğuna dair güvence verdiğini duyabiliyordu. Hayır, sıkılmamıştı ve tanıştığı herkes son derece misafirperver ve nazikti.

Tony'yle kapalı kapılar ardında konuşma ihtiyacı hissetmemesi, konuştuklarına kulak misafiri olmasına aldırmaması, ona kendini daha yakın hissetmesini sağlayan bir başka şeydi.

Sonunda telefonu kapattı ve mutfağa doğru yürüdü. Küçük adanın etrafındaki bar taburelerinden birine zıpladı ve çenesini eline dayadı. "Kendimi kötü hissediyorum," dedi.

"Ne hakkında?" Bob sordu.

"Yaralı olan sensin ve bütün yemekleri sen yapıyorsun."

"Yemek yapmaktan *hoşlanıyor* musun?"

Şaşırmış görünüyordu. "Pek değil. Bunu biliyorsun."

"O zaman neden yapmalısın?"

"Çünkü yaralandın. Çünkü buralara yardım etmek istiyorum. Çünkü senden herhangi bir şekilde faydalandığımı düşünmeni istemiyorum."

Bob kıkırdamaktan kendini alamadı. "Yaralandım ama şimdi iyiyim." *İyiyim* demek biraz abartılı olabilirdi ama Bob her geçen gün kendini daha da eski haline dönmüş hissediyordu. "Ve sen de buralarda yardım *ediyorsun*," diye devam etti. "Dün tüm kıyafetlerimizi katladın, yatağımızdaki çarşafları değiştirdin ve tüm bulaşıkları kaldırdın. Benden faydalanmaya gelince . . .değilsin. Hem de hiç değilsin. Burada olmana bayılıyorum Punky. Bir kadınla yaşamayı hiç düşünmemiştim ama sen bunu inanılmaz derecede kolaylaştırıyorsun."

"Kendric," diye yakındı usulca. "Bu kadar nazik olmayı bırakmalısın."

"Neden?" diye sordu, gerçekten bilmek istiyordu. Eti karıştırmayı bıraktı ve dönüp ona baktı.

"Çünkü."

"Bu bir cevap değil," diye nazikçe azarladı. "Ve sana asla iyi davranmayacağım. Seni şımartmak istiyorum. Sana bakmak istiyorum. Hayatını elimden geldiğince kolaylaştırmak istiyorum."

"Ben de senin için aynısını yapabilir miyim?" diye sordu başını eğerek.

"Bilmiyor musun? Zaten öylesin. Uzun zamandır bekârim. Kendi yemeğimi ve temizliğimi yaptım. Kendi kıyafetlerimi yıkadım. Yerleri kendim sildim. Yalnız uyandım, yalnız yattım. Senin burada olman? Günlük işleri paylaşmak? Uyurken kollarımda yatman? Harika hissettiriyor. Seni mutlu etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Öyleyim," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Ben de," diye kabul etti. Sonra adanın etrafında yürüdü ve onun sandalyesinin önünde durdu. Yüksek tabure sayesinde, kadının başı kendi başıyla hemen hemen aynı hizadaydı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona doğru eğildi. "Bir haftadan fazla oldu. Nasıl

hissediyor musun? Ve dürüst ol. Dün gece o kabusu gördün. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Marlowe onun bileklerini avuçlarının arasına aldı ve bakışlarıyla buluştu. "Ben iyiyim Kendric. Yani, evet, burada olduğumu gerçeküstü hissettiğim anlar oluyor. Güvende, özgür. Ama dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır hiç olmadığım kadar yerleşik ve güvende hissediyorum. Eskiden bir sonraki işimin ne olacağı konusunda stres yapardım. Dünyanın neresinde olacağımı. Ama gelecek hafta şu anda bulunduğum yerde uyanacağımı bilmek ... rahatlatıcı."

Sözleri Bob'un ruhuna yerleşti. "Güzel."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Rüya mı görüyordun? Demek istediğim, çoğu gece zor uyuyorum ve kâbuslarını benden saklamamı istemiyorum. Eğer görüyorsan sana yardım etmek istiyorum."

O ana kadar bunu hiç düşünmemişti ama Bob eve geldiğinden beri tek bir kâbus gördüğünü bile hatırlamadığını fark edince şaşırdı. Rüyalar görüyordu, ama bunlar ya Marlowe'la birlikte çırlçıplak soyunup birbirlerini tatmin ettikleri ya da o ve arkadaşları hoşgörülü ve sevgi dolu bakışlarla izlerken meçhul çocukların ortalığı birbirine kattığı rüyalar idi.

"Ben değilim," dedi hayretle.

"Ne değilsin?" Marlowe kaşlarını çatarak sordu.

"Kabuslar görmüyorum. Eve döndüğümüzden beri esir olduğumu rüyamda görmedim."

Marlowe ona kocaman gözlerle baktı. "Gerçekten mi? Kendimi daha iyi hissetmem için yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Evet. Ve hayır, yalan söylemiyorum."

"Bu harika," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Sensin," dedi Bob ona. "Seni kollarımda tutmanın, yanımda olmanın kafamdaki şeytanları sakinleştiren bir yanı var."

Marlowe başını salladığında hiç şaşırmadı. "Sorun ben değilim," diye ısrar etti.

"Böyle düşünebilirsin ama yanılıyorsun," dedi kararlılıkla.

"Her halükarda memnunum," dedi ona. "Ama onları benden saklamayı da istemiyorum. Eğer varsa, vardır. Anlaşırız. Tamam mı? Utanma ya da başka bir şey yapma."

Bob bu kadının yanında herhangi bir konuda utanabileceğinden emin değildi. "Aynı şey senin için de geçerli. Kâbusların ne kadar korkunç olabileceğini bilirim. Seni mahvedebilir ve hiç uyumamışsın gibi hissettirebilirler. Böyle bir durumda, biraz kestiririz ya da başka bir şey yaparız, böylece dinlenmiş hissedersin."

Ona gülümsedi. "Tamam."

"Tamam." Sonra Bob eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. İffetli öpücük hızla daha fazla bir şeye dönüşürken ikisi de inledi. Bob'un eli kızın kısa saçlarına saplandı ve öpüşmelerini derinleştirirken onu sabit tuttu. Kız aldığı kadar iyi verirken parmakları adamın göğsüne doğru kıvrıldı.

Kapı zili dairenin içinde çaldığında, ikisi de şaşkınlıkla sarsıldı.

Bob geri çekildi ve uzun bir süre kadınına baktı. Öpüşmelerinden dolayı dolgunlaşan dudaklarını yaladı. Kapı zili tekrar çaldı.

"Şunu almalıyız," dedi kadın.

"Evet," diye onayladı Bob, ama kıpırdamadı.

Kadın gülümsedi, sonra alt dudağını ısırdı.

"Bu gece," diye hırladı Bob. "Bu gece sana karım olduğun için ne kadar gurur duyduğumu göstereceğim. Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu. Kendimde olmadığım zamanlarda benim için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi."

"Doktorla konuştun mu?" diye sordu, gözleri ilgi ve şehvetle parlıyordu.

"Hayır ama vücudumu tanıyorum," dedi. Kız kaşlarını çatınca Bob başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Dikkatli olacağım."

Zil tekrar tekrar çaldı, sanki JJ kapıyı açmalarını beklemekten resmen bıkmıştı.

Bob arkadaşını sonsuza dek dışarıda tutacaktı. Şu anda Marlowe'un vereceği yanıt daha önemliydi.

"Tamam," dedi utangaç bir sesle.

Sahiplenme duygusu Bob'un vücudunu kasıp kavurdu. Bir kez daha bu kadının içinde olma düşüncesiyle aleti hemen sertleşti. Eve dönme düşüncesi.

"Tamam," diye kabul etti. Sonra eğildi ve onu tekrar öptü -bu sefer kısa tuttu- parmaklarını yanağında gezdirdikten sonra kapıya cevap vermek için uzaklaştı.

Kapı koluna uzanırken "Pantolonunu çıkarma!" diye bağırdı.

Beklendiği gibi, JJ kapının diğer tarafında durmuş, deli gibi sırtıyordu. "Tam zamanında," dedi arkadaşına.

"Her neyse."

"Güzel kokuyor," dedi JJ içeri girerken.

Onun bu yorumu Bob'a öğle yemeğini bitirmesi gerektiğini hatırlattı. JJ'in arkasından kapıyı kapattı ve mutfığa geri döndü. Bir yanı bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Marlowe'un hiçbir müdahalesi olmadan Ian West'in icabına kendisi bakmayı tercih ederdi. Ama bu adil olmazdı. Ve onlarla aynı bilgilere sahip olursa kendini daha iyi koruyabilirdi.

Ian onu arayacağına dair herhangi bir işaret vermemişti ama Bob bunu şansa bırakmak istemiyordu.

Üçü öğle yemeğini hazırlarken havadan sudan konuşuyorlardı ve Bob gözlerini Marlowe'dan alamıyordu. Etrafındaki herkesin kendini rahat hissetmesini sağlayan bir tarzı vardı. Sanki tüm hayatları boyunca arkadaşmışlar gibi. Bunun Carlise, June ve April ile olduğunu görmüştü ve şimdi de JJ ile yapıyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Bob bulaşıkları lavaboya götürüp orada bekletti ve hep birlikte küçük oturma alanına geçtiler. Bob kanepede Marlowe'un yanına oturdu ve JJ de sağlarındaki koltuğa geçti.

"Ian'dan haber aldın mı?" JJ, Marlowe'a orada bulunma nedeninin özüne inerek sordu.

Kadının kaşları çatıldı. "Hayır. Neden? O iyi mi? Paralara ne oldu?"

Bob onun iyi olup olmadığını öğrenmek istemesine şaşırmamıştı. Adamın ona yaptığı onca şeyden sonra bile, içinde hâlâ kimsenin kötülüğünü isteyecek bir şey yoktu.

"O iyi," dedi JJ.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Marlowe.

Bob dudaklarından çıkan kahkaha sesine engel olamadı. Marlowe'un turta kadar tatlı olduğunu düşünmesi buraya kadardı. JJ bile kıkırdadı.

Marlowe omuz silkerek, "Özür dilerim, kabalık ettim," dedi. "Ama cidden, yaptığı şey korkunçtu. Sadece kazı alanımızdan çalmakla kalmadı, onu ele verebileceğimi düşünerek başımı ciddi şekilde belaya soktu."

JJ, "Boston'daki evinde, hâlâ ailesinin yanında yaşıyor," dedi. "Ama kaynaklarımıza göre sikkeleri satmaya çalışıyor ve potansiyel bir alıcısı var."

"Hayır! Bundan kurtulmasına izin veremeyiz!" Marlowe itiraz etti.

JJ, "O sikkelerin birinin kişisel koleksiyonuna girmemesini sağlamaya çalışıyoruz," dedi.

"Nasıl?" diye sordu.

JJ kaşlarını çatı. "Dark Web'de birkaç kişinin ilgisini çektiğini biliyoruz ama teklifler üçüncü şahıslar aracılığıyla, izlerini çok iyi gizleyen insanlar tarafından yapıldı. Ama yeterince iyi değiller. Adamımız Tex, teklif veren iki kişiyle temasa geçebildi ve gerçek kimliklerinin ortaya çıktığını fark ettiklerinde -ve yetkililere haber verdiklerinde- ilgileri azaldı elbette."

"Ama hâlâ sikkeleri satın almak isteyen başkaları da var? Ne kadara?" Marlowe sordu.

"Evet ve şu anda en yüksek teklif her biri için bir milyon dolar."

"Üç milyon dolar mı? Vay anasını!" Marlowe haykırdı. "Çok değerli olduklarını biliyordum ama *bu kadar* yüksek bir fiyata satılmalarını beklemiyordum."

"Evet."

"Peki... alıcının kim olduğunu bilmiyorsak satışın gerçekleşmesini nasıl engelleyeceğiz?" diye sordu.

JJ iç çekti. "Adamımızın yardımıyla bunun üzerinde çalışıyoruz. FBI da bu konu üzerinde çalışıyor. Ama Ian'ın sikkeleri satmak yerine teslim etmesini sağlamaya çalışmakla ilgili önemli bir sorun var ve bu seni de ilgilendiriyor."

"Ben mi?" Marlowe sordu.

"Evet. Sorun şu ki, Ian'ın başına açtığımız herhangi bir bela, dönüp dolaşıp senin başına da açabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yetkililere senin Tayland'dan kaçan bir mahkûm olduğunu söyleyebilir, Marlowe. O paraların satışını durdurmaya çalıştığını öğrenirse, seni tekrar hapse attırabilir - tabii o uyuşturucuları çadırına onun yerleştirdiğine dair sağlam bir kanıt yoksa."

"Basına gidebilir miyiz?" Marlowe sordu. "Yani paralar hakkında? Onlara isimsiz bir ipucu verebilir miyiz?"

"Belki. Yine de hikâyenin, alıcıyı satışı durduracak kadar ürkütmek için istediğimiz ya da ihtiyacımız olan reklamı yapacağından emin değilim."

Marlowe, "Evet, sikkeler seksi değil," diye onayladı. "Bulduğum kazıların çoğunda bu bir sorun. Kazdığımız şey dünya çapında dikkat çekecek kadar ilginç ve heyecan verici olduğunda insanlar hibe teklif etmeye hevesli oluyorlar, ancak bir grup rastgele kemik, çanak çömlek parçası veya sadece birkaç sikke olduğunda, genellikle zamanlarına veya ilgilerine değmiyor."

Tam bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi.

Sonra Marlowe hızla doğruldu. Bir fikri olduğu belliydi ve nedense Bob onun bu fikirden hoşlanmayacağını biliyordu.

"Peki ya onu arasam? Beni tutuklatanın o olduğunu bildiğimi ve ağzımı kapalı tutmak için satıştan pay almak istediğimi söylesem?"

"Ne?" JJ ve Bob aynı anda sordular.

"Yani, ona paraları geri vermezse yetkililere ve basına gideceğimi söyleyebilirim. Paraları o kadar kötü gösteririm ki kimse almaya cesaret edemez. Sadece bu da değil, bir daha kimse onu kazılarında çalışması için işe almaz. Kara listeye alınır. Artık Tayland'daki hapishanede çürümediğimi öğrenirse başımı belaya sokabileceğinin farkındayım ama bir şekilde ona sadece paraları çalmakla kalmayıp uyuşturucuyu çadırıma yerleştirdiğini de itiraf ettirebilirim, bu beni paçayı kurtarmaya yeter, değil mi?"

"Hayır," dedi Bob.

Aynı anda JJ, "Bu hiç de fena bir fikir değil," diye mırıldandı.

"Ne? Hayır!" Bob daha güçlü bir sesle konuştu. "Marlowe'un o pislikle bir daha konuşmasını istemiyorum. Ve üç milyon dolardan bahsediyoruz. Bu çok büyük bir para ve insanlar bu kadar büyük bir meblağ söz konusu olduğunda tuhaflaşır ve çaresizleşir."

"Kendric," dedi Marlowe nazikçe, elini onun dizine koyarak.

Ama Marlowe'un onunla ilk tanıştığı zamanki görüntüsü aklından çıkmıyordu. Ne kadar zayıftı. Ne kadar umutsuzdu. Şu anda o kadından çok uzaktı ve onu tekrar o kafa yapısına sokabilecek bir şey yapmak istemiyordu.

Ve Ian'la *konuşmak* bile yetkililere gidip kaçak bir mahkûmun kendisiyle temasa geçtiğini söylemesine neden olabilirdi. Tayland'a iade edilme tehdidi, dün geceki gibi daha fazla kâbus görmesine neden olabilirdi. Onun iniltileri kalbini kırmıştı ve tek yapabildiği ona sarılıp güvende olduğunu tekrar tekrar fısıldamaktı.

Eğer hapishaneye geri gönderilirse ikisinin de ne kadar acı çekeceğini *düşünmek* bile istemiyordu.

"West'i tanımıyoruz. Evet, genç ama *o kadar* da genç değil. Ve eğer onu arayıp şantaj yapmaya kalkarsanız, şiddetli bir tepki verebilir," dedi Bob.

"Ve eğer yapmazsam, o sikkeleri satacak, sonsuza dek kaybolacaklar ve en başta onları çaldığına dair hiçbir kanıtımız olmayacak," diye karşı çıktı Marlowe. "Açgözlü olduğu için muhtemelen başka bir arkeolojik alandan daha çalacak ve beni hayatımın geri kalanında hapse gönderirken iki kez düşünmediğine göre belli ki hiç ahlakı yok! Sadece bu da değil, adımları temiz çıkarmam *gerek*. Bunu yapmazsam hayatıma devam edemeyeceğim. Ian'a çantalarıma o uyuşturucuları onun koyduğunu itiraf ettiremezsem hapse geri dönme tehdidi hep başımın üzerinde olacak."

Bob kusacakmış gibi hissediyordu. Marlowe'un tehlikede olmasıyla başa çıkamazdı. Ve eğer Ian'la temasa geçerse, kendini bile bile riske atmış olacaktı.

Ama onun haklı olduğunu biliyordu. Ve bundan nefret ediyordu.

Marlowe'la normal bir hayat yaşamak istiyorsa, hayatlarının geri kalanında omuzlarının üzerinden bakmak istemiyorsa, bu uyuşturucu suçlamalarıyla başa çıkmak zorundaydılar.

JJ, "Şef Rutkey ve memurlarını bu işe dahil edebiliriz, böylece resmiyet kazanır," diye ekledi.

"Onu arayıp her şeyi kayıt altına aldırabilirim. Eğer paraların onda olduğunu gerçekten kabul ettirebilirim, bu yetkililere onları bulabilmeleri için arama emri çıkarmaya yetecektir, değil mi? Belki onu yeterince kızdırırsam, en başta bana tuzak kurduğunu itiraf etmesini bile sağlayabilirim. Benden kurtulmak için o uyuşturucuları çantama koyduğunu, böylece onu ele vermeyeceğimi."

Onun Ian West'le konuştuğunu düşünmek bile Bob'u korkudan çılına çevirdi, çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı. Marlowe'un kendini gerçekten böyle tehlikeli bir duruma sokmak istediği gerçeğini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı. olmadan a kelime, o yürüdü için ve balkon Kapı, kapıyı kırarak açtı ve dışarı çıktı.

Arkasındaki odada JJ ve Marlowe'un sessizce konuştuklarını duydu ama tek yapabildiği parmaklıklara tutunmak ve zihni dönerken ağaçlara bakmaktı.

Birkaç dakika geçti ve Bob arkasında JJ'in sesini duyduğunda pek de şaşırmadı.

"Bunun ideal olmadığını biliyorum-" diye başladı arkadaşı.

Bob döndü ve tükürdü, "İdeal değil mi? Karımın, kendisini zerre kadar pişmanlık duymadan hapse attıran adamla yüzleşmesi mi? Şaka yapıyor olmalısın!"

"Diğer alternatif ise hiçbir şey yapmamak ve Tex ile FBI'ın alıcının izini sürmesine bel bağlamak. West'in o paralara sahip olduğuna dair gerçek bir kanıt yok, bu yüzden polis evini arayamaz. Ama belirttiğim gibi, bu pislik kızın Amerika'da olduğunu fark ettiği anda polise gidip onu ihbar edebilir. Onu yeniden tutuklatabilir. Ve bu sefer kardeşi siyasi bağlantılarını ve parasını kullanamayabilir. İçeri girip onu hapisten kaçırmak için yenilmez olduğunu düşünen başka bir pervasız eski Özel Kuvvetler askeri bulamayabilir."

"Cidden karımı yem olarak kullanmam için beni suçluluk duygusuna mı sürüklemeye çalışıyorsun?" Bob ısırdı.

"Marlowe'un o pislikle konuşması fikri en az senin kadar benim de hoşuma gitmiyor."

"Doğru. Ama yine de bunun gerçekleşmesi için hayal kırıklığını bana karşı kullanacaksın. Bunu şimdi gerçekten yapıyor muyuz?" Bob daha önce olduğundan daha sinirli bir şekilde sordu.

"Sanırım öyle," dedi JJ, sesi eşit ve Bob'un ki kadar sertti.

"İyi! Arkandan iş çevirdim. FBI'la birlikte yabancı ülkelere gidip başları belaya giren Amerikalıları kurtarmak için çalıştım. Ve bu işte çok iyiydim. Sana ve diğerlerine yalan söylediğim için pişman mıyım? Evet, pişmanım. Marlowe'u bulmamış olsaydım yine yapar mıydım? Yine evet."

"Burayı seviyorum. İnşa ettiğimiz şeyi seviyorum. Ama yıllarca bana yetmedi. Huzursuzdum ve belki de beni suçladığın kadar umursamazdım, ama kafamdaki şeytanlar *durmuyordu*! Askerlikten ayrıldığımdan beri gözüme uyku girmedi ve görevdeyken geçmişimi düşünemeyecek kadar odaklanmıştım. Bana ve aileme ne olduğu hakkında."

Arkadaşlar. Adrenalin ve tehlike beni bir süreliğine de olsa unutabileceğim kadar heyecanlandırıyordu.

"Sonra Tayland'a gittim ve Marlowe'la tanıştım. Aldığım riskler birden aptalca gelmeye başladı. Ayrıca yorgundum. En iyi arkadaşlarıma yalan söylemekten yorulmuştum. Yalnız olmaktan yorulmuştum. Ve kabuslar durmamıştı. Görevlere gitmek yardımcı olmuyordu, uzun vadede değil.

"Eğer arkandan iş çevirdiğim için beni affedemiyorsan, anlarım. Hoşuma gitmeyecek ama anlıyorum. Ama sırf benden intikam almak için *karımı* kendini tehlikeye atmaya teşvik etmek hiç hoş değil Jackson. Ya bu April olsaydı? *Onu* bir operasyonun ortasına yem olarak koymayı teklif etseydim bu kadar soğukkanlı ya da sakin olur *mydun?*"

Bob'a bakarken JJ'in çenesindeki bir kas gerildi.

"Doğru. Yapmazdın," diye devam etti Bob, kendi sorusunu yanıtlarken. "Sen de benim şu anda olduğum kadar kızgın olurdun. İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum ama öylece oturup April'in kendini tehlikeye atmasına izin vermezdin. Sorunu çözmenin en iyi yolu bu olsa bile. Onun cesur, güçlü ve çok özverili olduğunu bilsen bile, onun yanında olmak bile sana kendini bir dev gibi hissettiriyor."

Bob sertçe yutkundu, sonra derin bir nefes aldı ve alçak sesle, "Onu bulduğuma göre artık onu kaybedemem, JJ. *Kaybedemem.*"

"Kaybetmeyeceksin," diyerek balkona çıktı ve elini Bob'un omzuna koydu.

"Buna söz veremezsin. Polisler de veremez. Hiç kimse veremez. Bu West denen adamı tanımıyoruz. Tek bildiğimiz, istediğini elde etmek için başkalarını otobüsün altına atmaktan çekinmediği. Uyuşturucuyla ilgili o ihbarı yaptığında neler olacağını biliyordu," dedi Bob. "Marlowe'un hapse atılacağını biliyordu. Ve umurunda bile değildi. Sırf o paralarla Amerika'ya dönebilmek için onu *ömür boyu* tutuklattı."

"O zaman bunu yapmayacağız," diye güvence verdi JJ. "Başka bir yol bulacağız. Ve bilgin olsun diye söylüyorum," dedi derin bir iç çekerek, "yaptığın şeyi yapmana şaşırmadım. Maine'e taşınmaya hiçbir zaman tam olarak ikna olmadığınızı biliyordum. Hatta New York'u bile önermiştin. Newton'dan çok uzakta. Ya zamanla yerleşirsin ya da endişelerinizle bize gelirsiniz diye düşünmüştüm. Bu, Willis'le çalışmak için arkamızdan iş çevirmene kırılmadığımı anlamına gelmiyor.

"Kahretsin Bob, sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin. Birlikte cehenneme gidip geldik. Dışarıda, tehlikeli durumlarda, arkada biz olmadan olduğunı bilmekten *nefret ediyorum*. Yaptığın şeye kızgın değilim, sadece bu konuda bizimle konuşamayacağını hissettiğin için üzgünüm.

"Ve uyumamana gelince... neden bir şey söylemedin? Kabus görmediğimi mi sanıyorsun? Chappy'nin görmediğini mi? Cal'in o şerefsizlerin ona yaptıklarını sürekli tekrarlamadığını mı? TSSB'si olan tek kişi sen değilsin. Bunun hakkında konuşabilirdik. Muhtemelen hepimiz için iyi olurdu. Ama olan oldu. Bunu geride bırakıyoruz. Anladın mı? Sana yeni bir terapist bulacağız ve dünyanın öbür ucuna gidip kendini tehlikeye atmana gerek kalmadan o iblisleri kafandan sonsuza dek atıp atamayacağımıza bakacağız."

Tanrım, Bob bu adamı seviyordu. Derin bir nefes aldı. "Bir ara seninle ve diğerleriyle yaşadıklarımız hakkında konuşmak, her şeyi masaya yatırmak isterdim ama sanırım sonunda kâbuslarımdan tedavisini buldum."

"Öyle mi? Neymiş o? İçki içmiyorsun, değil mi? Ya da ilaç almıyorsun, değil mi?" JJ endişeyle sordu.

Bob homurdandı. "Yok artık. Marlowe yüzünden. Bir şekilde, geceleri onu kucağına alarak ... onları uzak tutuyor."

JJ'in yüzündeki özlem ifadesi o kadar kısaydı ki Bob neredeyse hayal gördüğünü düşünecekti. Neredeyse.

"Sizin adınıza mutluyum. İkiniz adına da." "Teşekkürler."

"Yani ... Willis'le başka görev yok mu?" JJ bastırdı. "İçindeki bu ihtiyacı karşılayacak başka bir şey bulabiliriz. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir yolunu buluruz. Bir ekip olarak."

"Artık görev yok," diye kabul etti Bob. "Sonunda yavaşlamaya hazırım."

"Güzel. Şimdi, şu telefon görüşmesine gelelim..." Bob bir kez daha gerildi.

JJ elini Bob'un omzundan indirdi ve bir adım geri çekildi. "Herhangi bir karar vermeden önce Marlowe'la konuş. Olayları bir de onun tarafından dinle. Tamamen çaresiz olduğu bir duruma sokuldu. Masum olduğunu söylediğinde kimse onu dinlemedi - o da bizim kadar tutsaktı Bob. Masumiyetini kanıtlamaktan da öte. Bence gücünü geri alması gerekiyor.

"Hayatım üzerine yemin ederim ki Marlowe'la ilgili bir şey yaparsak, her zaman korunacak. Onu dört eski Delta Gücü ajanından daha iyi kim koruyabilir? Bir telefon görüşmesi. West yemi yutmazsa başka bir şey buluruz. Belki sikkelerden birini satmasına izin veririz ve onu bu şekilde yakalarız. Ama seni, kızın nerede olduğunu ya da polislerle çalıştığını bilmesine gerek yok."

Bob, "Şüphelenecektir," demekten kendini alamadı.

"Elbette şüphelenecek. Ama Marlowe'un onu başka türlü ikna edebileceğine inanıyorum. Bence bunu yapması gerekiyor," dedi JJ.

Bob gözlerini kapadı. Arkadaşının haklı olmasından nefret ediyordu. Ve karısına gerçekten de güveniyordu. Bu işi başarabilecek biri varsa, o da muhtemelen karısıydı. Ama bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu. "Onunla konuşacağım," dedi JJ'e.

"Güzel. Şimdi gitmem gerek. Jack's Lumber kendi kendine çalışmıyor. Bu sabah, son fırtına sırasında arazisine üç ağaç devrilen bir kadın aradı. Biri evine çarpmaktan kıl payı kurtulmuş, diğeri de araba yolunu kapatmış. Ağaçların kesilip kaldırılmasını istiyor."

Bob kaşlarını çatı. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

JJ kıkırdadı. "Hayır. Kendini Süpermen sanıyor olabilirsin ama hâlâ iyileşiyorsun. Antibiyotikleri bitirip yüzde yüz iyileştiğinde, kışını yırtacağım. Aptallığını telafi etmek için seni bütün telefonlara bakmaya zorlayacağım."

Bob ona, "Bu bir kelime değil," dedi.

JJ onu tersledi ve daireye geri döndü.

Bob onu takip etti ve Marlowe'un oturma odasında olmadığını gördü.

Bob'un endişesini anlayan JJ, "Bizi biraz yalnız bırakıp konuşmak için yatak odasına gitti," dedi. "O iyi biri. Daha iyi bir eş bulamazdın."

"Biliyorum," dedi Bob. Marlowe'u kurtarmak için dünyanın öbür ucuna uçmuş ve sonunda kurtarılan kendisi olmuştu.

"Beni sonra ara. Eğer telefon görüşmesini denemeye karar verirsen, şefle bir toplantı ayarlarım. Dördümüz -pardon, beşimiz-onunla oturup ayrıntıları konuşabiliriz."

"Görüşeceğim. Teşekkürler, JJ." Bob arkadaşına ne için teşekkür ettiğinden emin değildi. Belki de onu affettiği için. Çünkü onu anlıyordu. Empati kurabildiği için. Çünkü JJ'in onun için en iyisini istediğine gerçekten inanıyordu.

"Bir şey değil. Ama şunu söylemeliyim ki, bu boku bir daha yapma. Biz arkadaşız Kendric. Dördümüz birlikte çok şey yaşadık. Sen benim kardeşim gibisin. Eğer alamadığın bir şeye ihtiyacın varsa, sesini yükseltmelisin."

"Söyleyeceğim."

"Güzel." Dönmeden önce kapıdaydı. "Peki ya April'la ilgili olanlar? Sen haklıydın. Kendini tehlikeye atması beni mutlu etmezdi. Ama aramızdaki işler biraz karışık."

"O zaman karmaşıklığı gider," diye cevap verdi Bob.

"O kadar kolay değil. Keşke öyle olsaydı. Şimdi git kadınınla konuş. Senin desteğine ihtiyacı var. Görüşürüz."

Bob daha ağzını açamadan JJ kapıyı kapatıyordu. Arkadaşının, Bob'un yanında bir kadın olduğunu kabul etmiş olması

April'la arasında bir şey olması bile bir adımdı ama Bob bunun ileri mi yoksa geri mi bir adım olduğundan emin değildi. Tek yapabileceği bekleyip görmek ve arkadaşının ona ihtiyacı olduğunda JJ'in yanında olmaktı.

Kapının sürgüsünü çevirdi ve yatak odasına yöneldi. Marlowe'la onun çılgın planı hakkında konuşmaları gerekiyordu. Ve bu iş bittikten sonra, karısıyla *kendi yatağında* -hayır, *onların yatağında*-sevişmek istiyordu.

Hiçbir şey onu sevdiği kadına tapmaktan alıkoyamayacaktı. Ian'la ilgili durumu nasıl ele alacakları konusunda kesinlikle aynı fikirde olmasalar bile, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğini göstermekten.

Bölüm 1 irteen

Marlowe Kendric'in odasındaki yatağın kenarına oturdu ve sinirli bir şekilde tırnağını ısırdı. Önerisi onu çok üzmüştü. Ian'la buluşmanın tehlikeli olabileceğini anlasa da, onun daha fazla eser çalamayacağından ve başka arkeologları hayatlarını değiştirecek bir tehlikeye atamayacağından emin olması gerekiyordu.

Ve adını temize çıkarması gerekiyordu.

Ian'ı konuşturabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Polislerle birlikte çalıştığından şüphelense bile, yine de ne planladığını bilmek isteyecekti. Ayrıca onu alt edebileceğini düşünecek kadar kibirliydi ama yanılıyordu.

Marlowe şimdilik Kendric için daha çok endişeleniyordu. Hışımla balkona çıkmadan önce ona bakamamıştı bile. Onu yatıştırmak, onunla konuşmaya çalışmak için oraya gitmek istemişti ama JJ gitmesinin daha iyi olacağını söylemişti.

Bu yüzden şimdi stres yapıyordu. İki adamın balkondan içeri girdiğini, sonra da ön kapının kapandığını duymuştu. Kendric hâlâ kızgın mıydı? Ona soğuk mu davranacaktı? Bağırıp çağırarak ve aptallık ettiği konusunda ısrar edecek miydi?

Hiç sanmıyordu ama yine de onu o kadar uzun zamandır tanı mıyordu. Gerçekten sinirlendiğinde nasıl tepki verdiğini bilecek kadar uzun süredir tanı mıyordu. Ond an korkmuyordu; Kendric öfkeyle ona asla el kaldırmazdı. Ama Kendric'in ona sessiz mi davranacağını yoksa önerisini dikkate almayı bile reddedeceğini mi bilmiyordu. Her ikisi de inanamayacağı kadar acı verirdi.

Kapıda bir ses duydu ve kafasını kaldırdı. Ayağa kalkmaktan başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı ki Kendric geldi, onu kendine doğru çekti ve kollarını boynuna dolayarak sıkıca sarıldı.

Rahatlayarak iç çekti. Kendric'in ruh halinin nasıl olduğundan emin değildi ama ona dokunuyor, sarılıyor olmasının iyiye işaret olduğunu umuyordu. Burnunu omzunun boynuyla birleştiği yere gömdü ve derin derin içine çekti. O her zaman çok güzel kokardı. Tayland ve Kamboçya'da trekking yaparken terli ve kirli olduklarında bile, kokusu her zaman onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

Bir süre sonra geri çekildi. "Konuşmamız gerek."

Ugh. Erkeklerin kadınların bu sözleri söylemesinden nefret etmesine şaşmamalı. Kulağa çok uğursuz geliyorlardı. Ama Marlowe başını salladı. *Gerçekten de* konuşmaları gerekiyordu.

Ancak konuşmak yerine gömleğinin eteğine uzandı.

İtiraz edemeyecek kadar şaşırmış bir halde kollarını kaldırdı ve onu başından aşağı çekmesine izin verdi. Hareketleri hızlı ve metodikti, hiç de cinsel değildi ama yakınlaşmalarının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, onun karşısında yarı çıplak durmak bile meme uçlarının gerilmesine ve içinin ağlamaya başlamasına neden oldu.

Adam meme uçlarını fark ettiğinde dudakları kıpırdadı ama kot pantolonunun fermuarını açıp kalçalarına doğru iterken duraksamadı. Marlowe onun kendisini soymasına izin verdi, adam iç çamaşırını da çıkarırken kıpırdamadan durdu.

Tamamen çıplak kaldığında, adam arkasındaki yatağa başıyla işaret etti. "Atla bakalım."

Kendini dengesiz hisseden Marlowe memnuniyetle yorganın altına girdi ve kocasının da tüm kıyafetlerini çıkarmasını izledikten sonra ona katıldı.

Kocasını onu hemen kollarının arasına aldı ve Marlowe ona sokulurken gülümsedi.

"Çok daha iyi," diye iç geçirdi. "Bu konuda mutlu değilim," diye lafı dolandırmadan devam etti. "Seni hapse attıran pislikle konuşmanı istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Marlowe ona, o da biliyordu. Kendric'in istediği olsaydı, geçmişte ona yanlış yapan hiç *kimseyle* konuşmak zorunda kalmayacağından emin olurdu. Bunu adını bildiği kadar iyi biliyordu. Ama bunu yapması gerekiyordu.

"Ona güvendim," dedi sessizce. "O kazı alanında çok fazla Amerikalı yoktu ve memleketten birinin olması güzeldi. Komik ve hevesliydi ve onunla konuşmaktan keyif aldım. Yaptığı şeyi keşfetmek büyük bir şoktu. Bunu ondan asla beklemezdim. Sanırım bu yüzden ona hatasını düzeltmesi için bir şans verdim. O paralarla başka birini yakalasaydım, hemen teslim ederdim. Ama Ian çok genç. Yaptığı şeyi ve olası sonuçlarını düşünme fırsatı bulursa, ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacağını ve bunu düzelteceğini düşündüm."

"Yapmadı," dedi Kendric gereksiz yere.

"Evet. İşte bu yüzden bunu yapmam gerekiyor Kendric," dedi Marlowe ona. "Yaptığı şey o kadar yanlış ki, komik bile değil. Bir ülkenin tarihinin bir parçasını çaldı. O alandaki tüm arkeologların çalışmalarını baltaladı. Ve ... *kendime* duyduğum güveni ve insanlar söz konusu olduğunda içgüdülerime güvenme yeteneğimi çaldı. Bunu geri kazanmam gerekiyor."

"Bunu yapabilmek için ona ihtiyacın yok," dedi Kendric. Marlowe onun haklı olmasını diledi ama bu işin sonunu görmesi gerekiyordu. Ian'a yaptıklarını ödetmek için bir eli olsun istiyordu. Karmaya inanırdı ama bazen

biraz yardıma ihtiyacı vardı.

"O kibirli biri," dedi. "O paraları çalarak paçayı kurtardıktan sonra kendini yenilmez sanacak. Ve benim onu aramam büyük bir şok olacak. Sonsuza dek yok olacağımı düşündüğünden eminim ve hapisten çıksam bile, paraları çoktan satmış olacak ve ne yaptığına dair hiçbir kanıt olmayacak."

"Sen JJ ile konuşurken düşündüm de, eğer paradan pay talep edersem polisle çalıştığımdan şüphelenmeyebilir. Ve eğer onu

Eğer kabul etmezse, benden daha zeki olduğunu düşünecek. Benden bir kez kurtulduğu için bunu tekrar yapabileceğini düşünecek."

Kendric alçak ve sert bir ses tonuyla, "Onu sana bir metre bile yaklaştırmak istemiyorum," dedi.

Marlowe, "Ona bir metre bile yaklaşmak istemiyorum," diye aynı fikirdeydi. "Beni korkutuyor. Yani, onu tanıdığımı sanıyordum ama bak ne yaptı. Bir telefon görüşmesiyle bu kâbusun sona ereceğini umuyorum. Yani, bunun kolay olacağını düşünecek kadar saf değilim. Ama yine de onu yeterince kızdırırsam, işleri berbat edip bir şeyleri ele verebileceğini düşünüyorum. *Onu* hapse *görmeye* sırası *bende* olacak. Lütfen Kendric. Denemem gerek."

Adamı içini çekti ve gözlerini tavana dikti.

Marlowe bekledi, ona argümanını düşünmesi için zaman verdi.

Sonunda, "Eğer bunu yapacaksak, benim şartlarımla olacak,"

dedi. "Tamam," diye hemen kabul etti Marlowe.

"İşini şansa bırakmayacaksın. Ona nerede olduğunu söylemeyeceksin. Sadece önceden konuştuğumuz şeyleri söyleyeceksin, bir senaryodan. Ona şartlarımızı söyleyeceksin, sonra işimiz bitecek."

"Pekala."

"Ciddiyim Punky. Harekete geçtikten sonra planı değiştirmek yok. İşleri uzatırsan daha fazla bilgi alabileceğini düşünmek yok. Senin fikrin iyi bir fikir. Ona satıştan elde edeceği paradan pay istediğini söyleyeceksin ve karşılığında sen onu unutacaksın, o da seni unutacak. Anladın mı?"

"Evet, Kendric." Marlowe onun bunu kabul ettiğine inanamıyordu. Şu anda onu eskisinden bile daha çok seviyordu. Buna inanmak biraz zordu çünkü onu zaten çok seviyordu.

"Seni kaybedemem," dedi acı dolu bir ses tonuyla. "Seni bulduktan sonra olmaz."

"Beni kaybetmeyeceksin. Ben buradayım. Sen farkına bile varmadan bu iş bitecek," dedi, yalan söylemediğine dair parmaklarını çaprazlayarak.

Artık Ian'la gerçekten konuşacakmış gibi görüldüğü için Marlowe biraz gergindi. Ama Kendric'i ve

arkadaşlarının onun arkasında olması her şeyi biraz daha kolaylaştırdı.

Sonra yuvarlandı ve Marlowe ona bakarken şaşkınlıkla ciyakladı. "Dikkatli ol!" diye azarladı. "Sırtın-"

"İyi. Ben iyiyim. Ve karımla yatağımızda sevişmek istiyorum. Evimizde."

Marlowe neredeyse onun altında eriyecekti. "Evet. Lütfen."

"Çok kibarsın," dedi Kendric muzip bir sırıtışla. "İstediğim başka bir şey daha var, daha önce yapmaya fırsat bulamadığım."

"Neymiş o?"

Ona sözlü olarak cevap vermek yerine, Kendric'in gülümsemesi genişledi ve eğilip onu öptü. Ama fazla oyalanmadı. Onun boynunu öptü. Sonra köprücük kemiğini. Sonra meme uçlarından birini emerken diğerini hafifçe mıncıkladı.

Marlowe keskin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi.

Vücudunda aşağı doğru ilerlemeye devam etti, sonunda bacaklarının arasına yerleşmeden önce karnını öptü. Marlowe aşağı baktı ve elleri kalçalarını okşarken onun kendisine baktığını gördü. "Parmaklarımın üzerinde olması hoşuna gitti. Bakalım dilimi nasıl seveceksin?"

Adam başını eğip Marlowe'un aklını başından almadan önce bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Adam yalayıp emdikçe Marlowe onun altında kıvranıyor ve utanç verici bir hızla uçup gidiyordu.

Marlowe'un üzerine sadece bir erkek daha inmişti ve böyle bir şey hissetmemişti.

Ama Kendric durmadı. Klitorisinin çok hassas olduğunu söyleyip sızlansa bile dudakları ve diliyle onu tahrik etmeye devam etti.

İki muazzam orgazmdan sonra terli ve kemiksiz kaldığında, sonunda vücuduna geri döndü ve yol boyunca her santim derisini öptü.

Onun üzerinde gezinirken gülümsüyordu. Onu bir kez daha öpmeden önce, "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," dedi. Marlowe onun dudaklarında kendi tadını alabiliyordu ve başka herhangi bir

utanır ya da garipserdi. Ama sevdiği adamla hiçbir şey garip görünmüyordu.

"Ne gibi?" diye sordu, nefes almak için durduklarında.

"Karışık," dedi adam sırtarak. Sonra aralarına uzandı ve sikini kızın amına doğru hizaladı. "Benim için hazır mısın?"

"Senin için her zaman hazırım," dedi tereddüt etmeden, bacaklarını açarak onu içeri davet etti.

Kadın gözünü kırpamadan adam derinlere yerleşmişti. İç çekti. Kendini çok iyi hissediyordu, onu hiç kimsenin dolduramadığı bir şekilde dolduruyordu.

Gözlerini kapadı ve burnundan bir nefes aldı. Tekrar açtığında, "Buraya geldiğinden beri biraz kilo almışsın," dedi.

Marlowe donakaldı. Adamın şikâyet ettiğini düşünmüyordu ama o anda kilosundan bahsetmesi biraz tuhaftı. "Um ... evet?"

"Yine adet görmeye başladın mı?"

Dudaklarını yalayarak ve yanaklarının kızardığını hissetmeye çalışarak başını salladı.

"İstersen seni korumak için prezervatif takmaya başlayabilirim."

Demek bu yüzden kilosuna hakkında yorum yapıyordu.

Marlowe onun içinde çıplak olmamasını hayal bile edemiyordu. Onun nasıl hissettirdiğini seviyordu. Vücudunun derinliklerine boşalmasına bayılıyordu. Ama fikrini mi değiştiriyordu? Çocuklardan bahsetmişlerdi ama belki de artık kaçmadıkları için bunun çılgınca olduğuna karar vermişti?

"Aklının bir dakikada bir mil çalıştığını görebiliyorum. Hâlâ seni hamile bırakmak istiyorum," dedi açıkça. "Seni bebeğimizle birlikte yuvarlak ve ısıltılı görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama aramızda işler çok hızlı ilerledi. Eğer beklemek istiyorsan, benim için de sorun değil."

"Hayır," dedi hemen. "Beklemek istemiyorum."

"Mükemmel," dedi adam.

"Yine de garantisi yok," diye uyardı.

"Biliyorum. Ama denerken eğleneceğiz," dedi sırtarak, yavaş ve istikrarlı bir şekilde girip çıkmaya başladığında, Marlowe'un nefesini kesip zevkle inlemesine neden oldu.

Bir noktada, sırtıyla ilgili endişesini tekrar dile getirdi. Buna karşılık adam daha hızlı hareket etti, onu daha sert aldı ve Marlowe'un endişeleri aklından uçup gitti.

Marlowe onunla ilk kez sevişmenin şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. Şimdi onunla birlikte olmak, güvenli ve rahat, çok daha heyecan verici, tatmin edici ve erotikti.

Onunla sevişti, boşalması için yalvarıncaya kadar vücuduyla alay etti. Onu bir saniye daha bekletmeden, kadın uçurumun kenarından geçerken kendini onun içinde tuttu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, onun horozunun etrafında dalgalanma hissini arzuluyor gibiydi.

Kadın rahatlar rahatlamaz, adam onu sertçe becermeye başladı, aşk sözcükleri ve ne kadar güzel olduğunu mırıldanarak, orgazmı onu alt edene ve vücudunun derinliklerine boşalana kadar.

Birkaç saniye için kendini onun üstüne bıraktı, nefesini tuttu, sonra yuvarlandı ve onu göğsüne kavradı.

Marlowe itiraz etmek, sırtındaki yaralar yüzünden onun ağırlığını taşımaması gerektiğini söylemek istedi. Ama bu pozisyonu seviyordu. Kendric hâlâ içindeyken kemiksiz bir şekilde onun üstünde yatmak. Bu ona o ahırda ilk kez seviştikleri zamanı hatırlatıyordu. Ama şimdi kirli samanlar ya da rahatsız edilmek konusunda endişelenmesine gerek yoktu ve etraflarında gürültüyle yemek yiyen hayvanlar da yoktu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı onun göğsüne.

Adamın kolları sıkılaştı ve kadın adamın sikinin içinde seğirdiğini hissetti. "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

Marlowe onun boynunu öptü ve memnuniyetle iç çekti.

"Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi usulca.

Başını kaldırdı. "Ne?"

"İlan'la konuştuğunda. İşlerin ters gitmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve bu genel olarak hayat için de geçerli. Başına bela olacağım. Aşırı korumacı olduğumu düşüneceksin, çünkü öyleyim. Kontrolcü olmayacağım, istediğin kişiyle arkadaş olabilirsin, istediğin yere gidebilirsin. İstediyin işi bulabilirsin ya da hiç iş bulamazsın. Umurumda değil. Ama muhtemelen sana sürekli mesaj atacağım, iyi olduğundan emin olacağım, bir şeye ihtiyacın olup olmadığını soracağım. Ve çocuklarımız olduğunda . . . ?"

Hafifçe ürperdi, sonra konuşmaya devam etti. "Tamamen abartacağım. Bebek bakıcılarının, antrenörlerinin, öğretmenlerinin geçmişlerini araştırmaktan bahsediyoruz. Eğer engelleyebilirsem hiç kimse ve hiçbir şey benim olana zarar veremeyecek."

Marlowe'un yanaklarından yaşlar süzüldü.

Kendric telaşlanmış görünüyordu. "Kahretsin! Ağlama, Punky. Kendimi tutmaya çalışacağım ama hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim ve sana bir şey olması düşüncesi beni deli ediyor. Ve çocuklar çok savunmasızdır. Babalarının onlara olan sevgisini sorgulamalarını istemiyorum. İşleri berbat edeceğim, biliyorum ve onları psikopata çevirecek bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyorum ama yine de her zaman istediğin gibi bir baba ve koca olmak için elimden geleni yapacağım."

"Kendric," dedi Marlowe, bir elini onun yanağına götürerek. "Sen zaten her zaman hayalini kurduğum kocasın."

Başını çevirdi ve onun avucunu öptü.

"Her iki taraf için de geçerli olduğu sürece koruyucu olman benim için sorun değil. Bir iş üzerindeyken, büyük bir ağacın altında ezilmediğinden emin olmak için muhtemelen durmadan mesaj atacağım. Sen yürüyüşe çıktığında, müşterilerin seni sürekli kontrol ettiğim için psikopat ~~oldğımı~~ düşünecekler."

Gülümsedi. "Tanrım, çok duygusalız," diye bitirdi başını sallayarak. "Ordu senin Özel Kuvvetler armanı elinden alacak."

Kıkırdadı ve Marlowe bunu içten içe hissetti çünkü hâlâ bir erkekle kadının olabileceği en samimi şekilde birbirlerine bağlıydılar. "Alabilirler. Umurumda değil."

"Sen . JJ ile aranız iyi mi?" "Evet. Olmayacağını mı düşünüyordun?"

"Seninle konuşmak için dışarı çıktığında ikiniz de mutlu değildiniz. Kurtarma görevlerini yaptığınız için gerçekten kızgın mıydı?"

"Heyecanlanmamıştı," diye itiraf etti Kendric. "Ama konuştuk ve ona nasıl hissettiğimi ve kâbuslarımı anlattım."

"Ve?"

"Bazen kendisinin de kabus gördüğünü itiraf etti. Dördümüzün son görevde yaşadıklarımız ve şu anda yaşadıklarımız hakkında daha fazla konuşmamız gerektiğini söyledi. Haksız da sayılmaz."

Marlowe bunu onun için sevdi. "Güzel."

"Gerçi eve döndüğümünden beri hiç kâbus görmedim."

"Biliyorum," dedi Marlowe sakince. Bu konuyu daha önce de konuşmuşlardı ve onun bu kadar iyi uyuyor olması Marlowe'u heyecanlandırmış ve rahatlatmıştı. En azından ara sıra kötü rüyalar görmeye devam etmesini bekliyordu.

"Beni asla terk edemezsin," dedi Kendric ciddiyetle. "Sanırım sen engelleyici gibi bir şeysin. Kollarımda olman iblisleri uzak tutuyor."

Marlowe bundan emin değildi ama eğer Kendric böyle düşünmek istiyorsa bir daha tartışmayacaktı. "Tamam."

Gülümsedi. "Bu kolay oldu."

Kadın omuz silkti. "Tam olmak istediğim yerdeyim. Neden itiraz edeyim ki?"

"Seni seviyorum," dedi adam.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi hemen.

Kendric başının arkasını avuçladı ve onu nazikçe aşağı itti, böylece yanağı bir kez daha göğsüne yaslandı. "Uyu, Punky."

"Ya yorgun değilsem?" "Gücüne

ihtiyacın olacak." "Ne için?"

"Seni tekrar istediğim zaman için."

"Bu normal mi? Yani, çoğu erkeğin gecede bir kereden fazla yapabileceğini sanmazdım."

Güldü. "Gece vakti değil. Çoğu erkeği bilmem ama benim için, *seninle*? Bu tamamen normal. Elimde olsa senin içinde yaşardım."

Marlowe homurdandı. "Bunun pratik olduğundan emin değilim."

Kendric'in ellerinden biri Marlowe'un sırtında gezindi ve kışını sıkı. "Umurumda değil."

Marlowe başını hafifçe sallayarak kıkırdadı, sonra da Kendric'e daha da sokuldu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum?" dedi bir süre sonra.

"Ummmm?" diye mırıldandı, her şeye rağmen uykulu hissediyordu. "Tadın çok lezzetli ve seni bir güzel yiyeceğim. çok."

Marlowe'un yüzü bir kez daha ısındı. Ama sevdiği için Ağzının üzerinde olduğu her saniye, şikâyet edecek değildi. "Bunu bir ara deneyebilir miyim? Yani senin üzerine inmeyi?"

"Ne zaman istersen Punky. Gerçi senden buna ihtiyacım yok."

"Ama ben de sana senin bana verdiğin kadar zevk vermek istiyorum," diye itiraz etti.

"Zaten veriyorsun. Git uyu, Marlowe."

"Tamam." Derin bir uykuya dalması uzun sürmedi. Adam JJ ile konuşurken strese girmiş, sonra da sevişirken bitkin düşmüştü.

Bir şekilde kendini hayallerindeki adamla evli bulmuştu. Yeni arkadaşları vardı, kardeşi güvendeydi ve yakında Ian West'e yaptıklarının bedelini ödetecekti. Hayat güzeldi.

İyiden daha iyi.

On Dördüncü Bölüm

"Gerçekten onunla yüzleşecek misin?" Carlise Marlowe'a sordu.

O, June, April ve Marlowe Jack's Lumber'ın dinlenme odasında oturuyorlardı. Bir gece önce büyük bir yağmur fırtınası olmuştu ve Newton'ın her yerinde ağaçlar devrilmişti. Marlowe Kendric'in belâ hâlâ iyileşmemişken çalışması gerektiğinden emin değildi ama arkadaşlarına yardım etmekte ısrar etmişti.

Bu yüzden dört kadın takılıyor, erkekler için endişelenmemeye çalışıyorlardı.

"Ben," dedi Marlowe. "Yarın polis merkezine gideceğim ve Şef Rutkey oradaki telefonu kullanmama izin verecek, çünkü zaten tüm kayıt şeyleri ayarlanmış durumda. Ian'ı arayacağım ve yaptığı her şeyi itiraf etmesini sağlamaya çalışacağım."

"Sence yemi yutacak mı?" June sordu.

Marlowe omuz silkti. "Her iki şekilde de olabilir ama bence kabul edecek."

"Neden?"

"Çünkü polise onun hakkında ne söyleyebileceğimi bilmek isteyecektir. Çünkü Tayland'dan nasıl çıktığımı bilmek isteyecektir."

"Gergin misin? Çünkü ben olsam dehşete düşerdim," dedi April.

"Dürüstçe mi? Biraz. Ama Kendric orada olacak." Ve bu da işin tuzu biberi oldu. Ya tek başına olsaydı? Ian'la yüzleşecek kadar cesur olmasının imkânı yoktu. Kendric'in onun arkasında olduğunu bilmek bile ona cesaret vermeye yetmişti.

lan'ın adalete teslim edilmesine yardım etmek. "Ayrıca, lan'ın bunu tekrar yapmasının engellenmesi gerekiyor. Mirası başka bir ülkenin altından çalmaktan."

"Bu doğru. Tam bir pislik," dedi Carlise tiksintiyle.

"Konuyu değiştirecek olursak, Bob *Kendric*'i aramaya nasıl karar verdin?" April sırtarak sordu. "Yani, geri kalanımız"-diğer kadınları işaret etti-"bir keresinde Bob gibi bir isimle bazı kadınların onu en başından ciddi bir aşk ilgisi olarak görmeyebileceği hakkında konuşmuştuk. Onu AT'de rehber arayan kadınlardan birine ayarlayıp gerçek adıyla tanıştıracaktım ama sen benden önce davrandın."

Marlowe güldü. "Bob isminde yanlış bir şey yok. Ama Kendric'le ilk tanıştığımda kendini böyle tanıtmıştı. Ve şimdi onu başka bir şey olarak düşünemiyorum. Ve cidden, Bob lakabını alma şekli çok saçma."

"Değil mi? Erkekleri ve onların aptal lakaplarını anlamıyorum. En azından diğerlerinin lakapları *gerçek* isimlerine dayanıyor. Chapman ve Chappy, Cal ve Callum ve tabii ki Jack'in adının ve soyadının baş harfleri olan JJ gibi. Gerçi ben şu anda biraz Bob Evans yiyebilirim," dedi June gülümseyerek.

Carlise ona, "Çünkü iki kişilik yiyorsun," dedi. "Bir dakika, ne?"

April sordu.

Aynı anda Marlowe, "Hamile misin?!" diye haykırdı.

June kızardı, onlara küçük bir gülümseme verdi ve bir elini karnına koydu. "Sadece dört haftalık, ama ... evet. Görünüşe göre Cal'ın *çok* kararlı spermleri var. Denemeye başlamaya karar verdiğimiz anda beni hamile bıraktı."

"Tebrikler!" "Bu

harika!"

"Baklayı ağzımdan çıkarmak istememiştim," dedi Carlise June'a utanarak.

"Sorun değil. Gerçekten. Ve ... Bob Evans'tan bahsetmişken . . . Son zamanlarda hep aç göründüğüm için her zaman kahvaltılık yiyebilirim."

"Sizin adınıza çok sevindim çocuklar," dedi April.

"Chappy ve ben hâlâ deniyoruz," diye itiraf etti Carlise endişeli bir bakışla. "Ve bebek yapma girişimlerini sevsem de, henüz gerçekleşmediği için endişeliyim."

"Siz ikiniz bir araya geleli ne kadar oldu, iki nokta üç saniye mi?" April kuru bir sesle, "Biliyorum," dedi.

"Biliyorum," dedi Carlise. "Sadece sabırsızlanıyorum. Eğer konuştuğumuz dört çocuğa sahip olacaksak, bu işe başlamamız gerekiyor. Yine de evlat edinmeye karşı değilim. Ya da tüp bebek. Ya da evlat edinmeye. Sadece Chappy ile bir aile olmayı çok istiyorum. O çok iyi bir baba olacak ve bunu onun için gerçekleştirmek için sabırsızlanıyorum."

"Olacak," dedi June ona.

"Peki ya sen?" April, Marlowe'a bakarak sordu. "Peki ya ben *ne*?"

"Bob'la çocuk düşünüyor musunuz?"

Marlowe kızardı ve başını salladı. "Gerçi olanlardan sonra vücudum hâlâ dengesini kaybetmiş durumda."

Carlise kıkırdarak, "Üçümüzün de erkeklerimizi onlarla aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldığımız için bulduğumuz gerçeğine hâlâ kafamı sallıyorum," dedi.

"Değil mi? Sen kulübedeki kar fırtınasında, ben oteldeki yatakta ve Marlowe da zeminin altındaki bir çukurda. Gerçi hiçbirimiz onun gibi evlenmeye zorlanmadık," dedi June.

"*Zorlamanın* doğru kelime olduğundan emin değilim," diye itiraz etti Marlowe.

"O kadının istediğini yapmasaydınız ne yapardınız?" Carlise sordu.

Marlowe omuz silkti. "Kendric bir yolunu bulurdu."

"Bence hiçbir erkek yapmak istemediği bir şeyi yapmaz," dedi April. "Eğer Bob seninle evlenmeyi kabul ettiyse, bu

Çünkü seninle evlenmek *istiyordu*."

"Chappy de öyle dedi," diye itiraf etti Marlowe küçük bir gülümsemeyle.

"Koşulların hiç de romantik olmadığını biliyorum," dedi Carlise. "Ama her şeyin nasıl geliştiğini düşününce içimin cız etmesine engel olamıyorum."

Marlowe, "Tören aslında gerçekten çok güzeldi," dedi biraz ezik bir sesle. "Bizi evlendiren adam Tay dilinde konuştu, bu yüzden ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sıra yeminlerimize geldiğinde İngilizce konuştu. Şok oldum."

"Gerçekten mi? Bu harika. Yani tüm o 'sahip ol ve tut, sev ve değer ver' şeylerini mi yaptı?" June kanepede öne doğru eğilmiş, tamamen büyülenmiş bir halde sordu.

Marlowe başını salladı. "Evet. Ama biraz farklıydı. Daha Bilmiyorum, anlamlı mıydı?"

"Onları hatırlıyor musun? Yeminleri yani?" Carlise sordu.

"Evet."

"Paylaşırken rahat hissediyor musun? Paylaşmazsan da sorun değil," dedi Carlise.

Marlowe hiç çaba harcamadan konuştu. Kelimeler sanki o kadının oturma odasında yeniden duruyormuş gibi beynine kazındı. "Şu andan itibaren sonsuza kadar, iyi günde kötü günde, zengin ve fakir, hasta ve sağlıklı olduğunda sahip olmak ve tutmak için, bu hayatta ve sonraki hayatta sevmek ve korumak, değer vermek ve onurlandırmak, saygı duymak ve beslemek için."

Üç kadın da iç çekti.

"Tayland'da Budistler var, değil mi?" April sordu.

"Pek çok insan, evet. Evinde kaldığımız kadının hangi dinden olduğundan emin değilim ama o delikte birlikte uyumamızı istemediğine göre kesinlikle eski kafalıydı."

"Bence son cümle yüzünden kesinlikle öyleydi. Çoğu kişi ölüm bizi ayırana kadar derdi ama Budistlerin reenkarnasyona inandığını düşünüyorum, bu yüzden bu ve sonraki hayatta demek mantıklı," diye düşündü April.

Marlowe'un Budist dini hakkında hiçbir fikri yoktu ama Kendric'le sadece bu hayatta değil, sonrasında da birlikte olma fikri hoşuna gitmişti.

"Peki ya sen?" Carlise April'a sordu. "Ne?"

"Hepimiz tek yataklı, zorunlu yakınlık şeyini yaptık. Peki ya sen ve JJ? İkinizi aynı yatağa nasıl sokacağız, osurmayı bırakmasını ve kafasını kışından çıkarıp sana deliler gibi aşık olduğunu kabul etmesini nasıl sağlayacağız?"

Marlowe yeni arkadaşının yanaklarının kızarmasını hayranlıkla izledi.

"O bana aşık değil," diye itiraz etti.

Carlise başını iki yana sallayarak, "Lütfen, aşık," dedi.

"Ben onun yöneticisi ve arkadaşı olmaktan mutluyum. Yani bizim için zoraki bir yakınlık yok." Sonra her birine sert bir bakış attı. "Ciddiyim. Eğer bizi uyku tulumu ya da benzeri bir şeyle bir odaya kilitlerseniz, hiç mutlu olmayacağım."

Herkes kıkırdadı.

"Ayrıca, onun için çok yaşıyım," diye mırıldandı April.

"Ne? Değilsin!" Carlise haykırdı. "Bunu zaten konuşmuştuk. Sen sadece yedi yaş büyüsun, bu hiçbir şey değil!"

April, Carlise'in yorumunu duymazdan gelerek, "Ben zaten ciddi bir ilişki yaşadım ve berbattı," dedi. "Bekâr olmaktan mutluyum. Ve yakında tüm çocuklarınızın April Teyzesi olacağım. Onları şımartacağım."

"Kendi çocuklarını istemiyor musun?" June sordu.

April ona küçük bir gülümseme verdi. "Hayır. Beni yanlış anlama, çocukları seviyorum ve her zaman evlat edinebileceğimi biliyorum ama bu sorumluluğu almamak hoşuma gidiyor."

"Anne olmak istemiyorsan sorun değil," demek zorunda hissetti Marlowe kendini. "Toplum kadınların bebek sahibi olmasına çok fazla önem veriyor. Sanki doğum deneyimi yaşamak istemiyorsak bir sorunumuz varmış gibi. Ama bu JJ ile sonsuza dek mutlu olamayacağın anlamına gelmiyor."

"Biz arkadaşız. Hepsi bu," diye ısrar etti April.

Ama Marlowe onun sesindeki özlemi okuyabiliyordu. Kadının yanında çok uzun süre kalmamıştı ama aynı odadayken bakışlarını JJ'den alamadığı belliydi. Birbirlerine laf atıyor olabilirlerdi ama Marlowe aralarında bu kadar kimya olan iki insan tanımamıştı.

"Ayrıca, Chappy, Cal ve Bob iki saniye içinde aşık oldular. Siz ikiniz"- önce Carlise'i, sonra June'u işaret etti-"haftalar içinde evlendiniz. Ve Marlowe, senin için beş gün gibi bir şeydi!"

"Bizim için koşullar biraz farklıydı," diye itiraz etti. "Evlendik ama birbirimizi sevmiyorduk."

"Saçmalık," dedi April. "Tekrar söylüyorum, Bob istemeseydi seninle evlenmezdi. Sana zaten aşık, bundan hiç şüphem yok. Demek istediğim, Jack ve ben birbirimizi *yıllardır* tanıyoruz. Aramızda hiçbir şey olmadı. Eninde sonunda bir kadınla tanışacak ve diğer arkadaşları gibi hızlı ve sert bir şekilde aşık olacak. Bir gün uyanıp da iş yerinde sürekli gördüğü kadını sevdiğini fark edecek değil ya. Ayrıca, o benim patronum. Bunun sonu asla iyi bitmez."

Marlowe tartışmak istedi ama ne söyleyeceğinden emin değildi. JJ'yi de April'i de yeterince tanımıyordu. İkisini de birbirlerine karşı olan duygularını itiraf etmekten alıkoyan bir şey olduğu açıktı ve bu her neyse, üstesinden gelemeyecekleri bir şey olabilirdi.

"Her neyse, burada çılgınca koşuşturan bebekler olmasını bekleyemem. Bebek bakıcılığı için her zaman müsaitim, bunu burada ve şimdi açıkça belirtmek istiyorum. Tamam mı?"

Herkes güldü.

"Güzel. Çünkü dört çocukla biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız olacak," diye şaka yaptı Carlise.

"İstediğimiz *iki kişiyle* biraz yalnız kalmamız gerekecek," dedi June gülerek.

"Kaç tane istiyorsunuz?" April Marlowe'a sordu.

"Bilmiyorum. Birden fazla, altıdan az," diye ağzından kaçırdı.

"Altı mı? Aman Tanrım," diye haykırdı Carlise. "Ben dördün çok olduğunu sanıyordum."

"Ben sadece ... Hep evde oturan bir anne olmak istemiştim. Arkeoloji işine biraz kaptırdım kendimi, hoşuma gitse de bir yuva kurmak istiyorum. Bir aile kurmak. Bugünlerde kocam işten eve geldiğinde onu kapıda karşılamak istediğimi söylemek pek hoş karşılanmıyor ama ... Ben istiyorum. Yemek yapma konusunda berbat olduğum için akşam yemeğinin nasıl gideceğinden emin değilim ama bir yolunu bulacağım."

"Bence bu harika," dedi June. "Ben de," diye katıldı Carlise.

"Ben üçüm. Başkalarının ne düşündüğünü boş ver. Sen kendin ve Bob için doğru olanı yap."

Marlowe sırtıttı. Bu kadınları seviyordu. Hem de çok. "Yapacağım," dedi kararlılıkla.

"Eee... herkesi tekrar kontrol etme zamanı geldi mi?" Carlise küçük bir sırıtışla sordu. "Yani, onlardan en son haber almamızın üzerinden yirmi dakika mı geçti?"

"Otuz ve evet, kontrol etme zamanı geldi," diye hevesle kabul etti April.

Kadın patronundan romantik bir şekilde hoşlandığını inkâr edebilirdi ama adamlarının iyi olduğunu bilmek için en az diğerleri kadar endişelendiği çok açıktı. Adamların iyi olduğuna ve fırtınadan kalan pisliği temizleme konusunda büyük ilerleme kaydettiklerine emin olduktan sonra, kadınlar öğle yemeği için Granny's Burgers sipariş etmeye karar verdiler. Carlise onları almaya gitti ve tam karınlarını doyuruyorlardı ki adamlar

geri döndü.

Chappy doğruca Carlise'in yanına gitti ve yanağındaki hardalı öptü.

Cal, June'a yaklaştı ve elini karnına koyarak ona merhaba öpücüğü verdi.

JJ'in bakışları April'a kilitlenmişti ve onun içeri girdiklerinde aldığı kocaman lokmayı çılgınca yutmaya çalışmasını izlerken yüzünde küçük, şefkatli bir gülümseme vardı.

Ve Kendric doğruca Marlowe'a yöneldi. Yine de onu öpmek için eğilmedi. Bunun yerine onu oturduğu sandalyeden kaldırıp kapıya doğru götürdü.

"Kendric!" diye azarladı. "Beni taşımamalısın! Sırtın!"

"İyi. Bütün gün koca koca ağaçları kesip taşıyarak geçirdim. Sen onlardan daha hafifsin."

Başka ne yapacağını bilemeyen ve içten içe onun kollarında olmaktan hoşlanan Marlowe dönüp arkadaşlarına el salladı. "Görüşürüz!" diye seslendi.

Herkes güldü ve el sallayarak vedalaştı.

Kendric kamyonetine doğru yürürken, "Acelen ne?" diye sordu.

"Karımla en son seviştiğimden bu yana on dört saat, sekiz dakika ve yirmi sekiz saniye geçti," diye cevap verdi.

Marlowe öfkeyle başını salladı ama kocasını en az onun kendisini istediği kadar istediği için -Bebekler hakkındaki tüm o konuşmalar onu azdırmıştı, şikâyet etmeyecekti.

Onu yolcu koltuğuna oturttu, sonra elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu uzun, sert ve derin bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. Adam, sanki yüz hatlarını ezberliyormuş gibi uzun bir süre ona baktı, sonra bir nefes aldı ve geri çekilip kapıyı kapattı.

Dairesine giderken sanki aralarındaki cinsel gerilim hiç yokmuş gibi günlerinden konuştular. Kendric Marlowe'a tekrar çalışmanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlattı. Son zamanlarda yardım edemediği için arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettiğini anlattı. Ona diğer kadınlarla yaptığı eğlenceli ziyaretten ve onlardan ne kadar hoşlandığından bahsetti.

Bir park yerine çektikten sonra Marlowe çoktan kamyonetten inmiş ve Kendric'i bekliyordu.

yolcu tarafına ulaştı. Marlowe'un elini tuttu ve onu merdivenlerden yukarı, kendi dairesine götürdü. İkiisi de konuşmadı ama Marlowe şimdiden meme uçlarının sıkılaştığını ve vücudunun erkeğine hazırlandığını hissedebiliyordu.

Bob daha önce hiç böyle hissetmemişti. Sanki teni vücuduna çok dar geliyordu. Geçmişte bir ya da iki kadını arzulamıştı ama karısını arzuladığı kadar çaresizce değil.

Karısını.

Karısının da kendisi gibi ona bağlı olduğunu bilmek çok garip bir duyguydu. Yuva kurmasını sağlayacak tek kadını asla bulamayacağını kabullenmişti ama hayatın her şeyi tersine çevirip ona yanıldığını kanıtlayan bir yolu vardı.

Dairesinin kapısını arkalarından çekip kapattı ve kilitledi; sonra Marlowe'un üzerine yürüdü. Onu en yakındaki duvara yasladı ve Marlowe onun elinden kurtulup önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde inledi.

Pantolonunun bağını çözmeye çalıştığında yine inledi. Kadının ellerini ve ağzını üzerinde tutmayı nefes almaktan daha çok istiyordu. Ama bütün gün çalışmıştı.

"Marlowe, dur," dedi ama Marlowe onu duymazdan gelerek boxer'ını aşağı çekti, böylece taş gibi olmuş siki i   amaşının sınırlarından dışarı fırladı.

Ona baktı, dudaklarını yaladı ve hâlâ bakışlarını tutarak eğildi.

"Duşa ihtiyacım var," diye mırıldanmayı başardı ağzı üzerine kapanmadan önce. "Vay anasını!" diye haykırdı adam, kadın ağzına alabildiği kadarını alıp emerken. Sert.

Adam aşağı uzanıp aletin tabanını tutarak kendini tutmadan önce ucundan bir  n boşalma patlaması oldu.

tam o anda ve orada geliyordu. Hazır ve nazırdı ve sevdiği kadının ona sakso çekmesi neredeyse şu anda kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Yaptığı işte yetenekli olmaktan çok hevesliydi ve Bob'un kafası hiç bu kadar iyi olmamıştı. Bir elini sikinin etrafında tutarak kendini sabit tutarken, diğer elini de kadının saçlarına soktu ve kadın sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanırken sıkıldı.

Onu coşkuyla memnun ederken şapırdadı ve yaladı. Sikinin üzerinde her dibe vuruşunda ağzının eline değdiğini hissetti ve bu Bob'un şimdiye kadar yaşadığı en samimi şeydi.

Ama işi bitmişti. Boşaldığında onun içinde olması gerekiyordu. Ağzının verdiği hissi ne kadar sevse de, kendini kaybettiğinde onun sıcak, ıslak vücudunun sikinin etrafında kasıldığını hissetmek istiyordu.

Uzandı ve onu kabaca sikinden çekti, sonra dudaklarını onunkilere kilitlerken onu geriye doğru yürüttü. Kendi tadını alabiliyordu ve bu onu daha da tahrik ediyordu. Yataklarına kadar gitmesine imkân yoktu.

Kadın kanepeye vurdu. Onu kaldırıp kanepenin arkasına oturtmadan önce taytını ve iç çamaşırını indirdi ve onu mükemmel bir yüksekliğe yerleştirdi.

Sonra sikini tuttu ve tek bir sert hamleyle kızın sırlıslıkla kırımlarına daldı.

"Sabırsızlanıyorum!" diye özür diledi.

Karşılığında Marlowe derin ve alçak sesle inledi, bir ayağını taytından ve iç çamaşırından dışarı attı, böylece uzuvlarını onun etrafına sarabildi, tutundu ve tırnaklarını omuzlarına geçirdi.

Karıncalemalar çoktan omurgasından aşağıya vurmaya başlamıştı ve taşakları çoktan yukarı kalkmıştı. Bob'un boşalacağını anlaması sadece birkaç saniye sürmüştü. Beklemek istedi. Bunu uzatmak için. Onun için iyi olmasını sağlamak için, ama vücudunun başka fikirleri vardı.

Bob hazır olmadan çok önce Marlowe'un vücudunun derinliklerine ateş ediyordu. Görüşü bir an için karardı ve dizlerinin bağı çözüldü. Onu tutmayı başardı ve yürüyebileceğini hissettiğinde, onu kaldırdı ve kanepenin önüne doğru ilerledi. Minderlerin üzerine çöktü ve onu kendisine sıkıca sarılmış halde tuttu.

Henüz boşalmamıştı ve bu kabul edilemezdi.

Arkasına yaslanıp Marlowe'u kucağında dengede tutarken ve aralarına uzanırken, "Sür beni," diye soludu.

İkisi de hâlâ çoğunlukla giyinikti, Marlowe'un taytı ve külotu hâlâ bir bacağından sarkıyordu. Saçları adamın elinin tuttuğu yerden dağılmıştı ve yanakları kızarmıştı.

"Al beni Punky. Balayımızda yaptığın gibi." O ahırda nasıl olduğunu hatırlamak Bob'un sikiinin içinde yarıya kadar sertleşmesi için yeterliydi.

Ona binmeye başladı, yukarı aşağı sallanırken onu vücuduna sokup çıkarıyordu. Bob onun klitorisini çimdikleyerek orgazma daha da hızlı ulaşmasına yardımcı oldu.

Kaslarının onu kavradığını hissetmek asla bıkmayacağı bir şeydi. Birlikte boşalırken vücutlarının çıkardığı sesler çok erotikti ve Bob, daha önce içine girdiğinde acı çekmesine neden olmadığı için onun kadar tahrik olduğu için rahatlamıştı.

"İşte bu, Punky. Erkeğini al. Sen çok güzelsin. Ve tamamen benimsin. Tanrım, bunun ne kadar harika bir his olduğunu bilemezsin! Yap şunu, Mar. Seni yakaladım."

Eğilip başını geriye atarken küçük bir çığlık attı ve onun üzerine boşaldı.

İlk seferinde olduğu kadar inanılmazdı. Hiçbir şey onun sikiindeki ritmik nabız atışlarıyla kıyaslanamazdı. Kadın boşalırken taşaklarındaki ıslaklığı hissedebiliyordu.

Sonunda kendine geldiğinde gülümsüyordu. Ona baktı, şakaklarında ter lekeleri vardı ve

yüzünde memnun bir kedi bakışı vardı. Ve kesinlikle öyleydi.

"Merhaba," dedi utangaç bir sesle.

"Merhaba," diye karşılık verdi adam yüzünde kocaman bir sırıtışla. "Seni incitmedim, değil mi? Benim için hazır olduğundan tam olarak emin değildim."

"Bana zarar vermedin," dedi. "Bu hoşuma gitti. Hem de çok."

"Fark ettim," diye cevap verdi, sesindeki gururlu tınıya engel olamayarak. "Oraya varmadan önce ne konuştuğunuzu sorardım ama bilmek istediğimden emin değilim."

"Bebekler," diye ağzından kaçırıldı.

Bob kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kadın burnunu kırıştırdı. "Sanırım biraz heyecanlandım. Sonra sen gelip beni bir mağara adamı gibi kucağına aldın.

. . . Buraya girer girmez sana atlamadan edemedim." Bob güldü. "Ne zaman üzerime atlamak istersen, çekinme,"

alay etti. "Aç mısın?"

"Şey, sadece yarım Granny's Burger yedim. Ben bitiremeden sen geldin."

"Peki, aç mısın?" diye tekrarlardı. Karısı hakkında öğrendiği tek şey, onun bir profesyonel gibi yemek yiyebildiği idi. Tayland'dayken bunu asla tahmin edemezdi. Bacağında bir çukur falan olmalıydı ama adam aldırmadı. Ne yerse yesin, hâlâ minicik bir şeydi.

"Um . . . Yemek yiyebilirim."

"O zaman ayağa kalkmalısın ki kadınımı besleyebileyim," dedi Bob.

Kadın başını salladı ve Bob'un kucağından inerek onun yardımıyla ayağa kalktı. Külotunu kaptı ve tekrar giymeye başladı. Bob hâlâ otururken bir şey gördü ve telaşla onu durdurdu.

"Canını yaktım," diye haykırdı Bob, kadının kalçalarını elleriyle tutup yaklaşırken. Kızın belden aşağısı çıplaktı ve Bob onun iç uyluğundan sızan meniye görebiliyordu ama pembe renkteydi. Kanaması vardı.

Yere bakan Marlowe onu tuttuğu yerden çekmeye çalıştı.

Adam bırakmıyordu. "Doktoru arayacağım. Çok özür dilerim, Marlowe. Ben bir aptalım! Ben sadece-"

"Beni incitmedin," diyerek onun sözünü kesti. "Senin için fazlasıyla hazırdım. Sanırım regl dönemim. Bugün erken saatlerde kramplarım vardı, ama onları hissetmeyeli çok uzun zaman olduğu için, aslında bağlantıyı kuramadım."

Bob bakışlarını kadının bacağına damlayan dölünden ayırıp gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Adet mi görüyorsun?" diye sordu sessizce.

"Evet. Hani şu kadınların her ay yaşadığı şey var ya? Bırak da temizleneyim."

Ama Bob ellerinin onu bırakmasını sağlayamadı. Tekrar bacaklarının arasından sızan pembe meniye baktı. Bir kadının aybaşı zamanı hakkında hiç bu kadar düşünmemişti. Ama şimdi kanın yol açacağı sonuçları düşünmeden *edemiyordu*. Tekrar ona baktı.

"Artık hamile kalabilirsin," diye fısıldadı.

Dudakları kıpırdadı. "Şey, şu anda değil. İşler böyle yürümüyor ama evet, artık düzgün besleniyorum ve daha sağlıklı olduğum açık, yani ... bu mümkün."

"Umarım kanaması varken sevişmekten hoşlanmayan kadınlardan değildir," diye ağzından kaçırdı. "Çünkü bu hiç itici değil. Hem de hiç."

"Gerçekten dağınık. Ve kan lekeleri," diye bilgilendirdi onu.

Bob sırttı. "Havlu kullanırız. Ve duşta sevişiriz." Tekrar ona baktı. "Bütün gün ter içinde çalışmama rağmen üzerime atlamakta bir saniye bile tereddüt etmedin."

Kadın ilk kez rahatsız görünüyordu. "Terli olman bana kaçtığımız zamanları hatırlattı. Çok fazla duş almazdık ve doğal kokun bana saklandığımızda bana sıkıca sarıldığın zamanları hatırlatıyor. Güvende olmayı. Bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor."

Bob'un kalbi eridi. Bu kadını o kadar çok seviyordu ki. Onun için her yönden mükemmeldi. "Dışarı çıkıp sana tampon ya da ped almamı ister misin?" diye sordu.

Gözleri irileşti. "Hayır. Ben yapabilirim."

"Hayır. Sen burada kal. Ben dışarı çıkıp onları alacağım. Kaç numara? Boş ver, birkaç farklı şey alırım. Döndüğümde bize spagetti yaparım. Seni seviyorum, Marlowe."

Ona gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Bana . . . bana bir kağıt havlu falan getirir misin?"

Bob koltuktan fırladı ve saniyeler içinde geri döndü. Kadın kâğıt havluya uzandığında Bob, "İzin ver," diye ısrar etti.

Kızardı ama başını salladı.

Bob sevişmelerinin izlerini sildi, içini bir tatmin duygusu kapladı.

Tam bir gidiciydi. Bu muhtemelen iğrenç olmalıydı, normalde uzak durması gereken bir şeydi. Utanacağı bir şeydi. Ama bu kısmen kendi eseri iken nasıl utanabilirdi ki? Bu kadına saygı duyacağına ve onu besleyeceğine söz vermişti ve bu da onun bir parçasıydı.

"Yakında döneceğim. Hâlâ krampların varsa biraz ağrı kesici al."

"Ben iyiyim Kendric. Yıllardır regl dönemlerimle uğraşıyorum."

"Doğru, özür dilerim. Ben sadece ... bu harika." Gözlerini devirdi. "Bu sadece bir dönem."

Ama Bob bir adım daha yaklaştı ve kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Pantolonunu çoktan yukarı çekmişti ama yine de bu kadının yanında kendini çıplak gibi hissediyordu. Kadın onda daha iyi bir insan olma isteği uyandırmıştı. Güvenebileceği türden bir adam olmak.

"Öylesine bir şey değil. Açlıktan ölüyordun. Bir fonksiyonun durmuştu çünkü vücudun seni hayatta tutmak ve hareket ettirmek için her kaloriyi kullanıyordu. Ve şimdi iyileşiyorsun. Regl döneminin geri gelmesi aile olmamızın ilk adımı. Vücudun bir mucize ve bu işi kabul ettiğim için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Fırsatını bulduğunda kaçacak kadar akıllı olduğun için. Fiziksel ve zihinsel olarak bizi ülke dışına çıkaracak kadar güçlü olduğun için. Bu ilişki yürüyecek.

Hiçbir şey bizi mümkün olan en iyi hayatlarımızı yaşamaktan alıkoyamayacak. Tamam mı?"

Yine duygusal davranıyordu ama Bob'un umurunda değildi. "Tamam," diye kabul etti.

"Güzel." Bob onu öptü. "Hemen döneceğim."

"Fazla abartma," diye uyardı onu. "Yani, sadece bir kutuya ihtiyacım var."

"Tamam. Tamamdır. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Bob uzun zamandır hissetmediği kadar mutlu hissederek daireden çıktı. Kendini tatmin olmuş hissetmesi için adrenalin patlamasına ya da tehlikeye ihtiyacı yoktu. Sadece Marlowe'a ihtiyacı vardı.

On Beşinci Bölüm

Tamamen abartmıştı.

Marlowe başını iki yana salladı, hâlâ Newton'daki küçük bakkalın stoklarında bulunan her boy ve markadan altı kutu tamponu düşünüyordu. Ayrıca üç kutu da ped almıştı. Ama çok güzeldi. Kendric'in bir kadının aybaşı döneminde neye ihtiyacı olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığı açıktı ama bu, onun her şeyi daha da tatlı hale getiriyordu.

Bir gece önce dükkândan döndüğünde, günlerinden konuşurlarken hemen akşam yemeği hazırlamıştı. Çoğu insanın bir ağaç kesme ya da rehberlik işinde neler olduğunu duymayı çok ilginç bulmayacağını tahmin ediyordu ama o kocasıyla ilgili en küçük şeyi bile bilmek istiyordu.

O gece ona sıkıca sarılmış, kucaklamış ve seks için baskı yapmamıştı. Uykusu sırasında birkaç kez irkilmiş ama kâbustan uyanmamıştı. Marlowe kollarını ona dolamış, güvende olduğunu ve sevildiğini bilmesini sağlamış, bunun şeytanlarını uzak tutmaya yetmesi için dua etmişti.

Ve öyle de oldu.

Şimdi öğle yemeğini yeni bitirmişlerdi ve lan'ı aramak için karakola gitmeye hazırlanmak üzereydi.

Onunla yüzleşmek *istiyor muydu?* Hem evet hem hayır.

Bir yanı hayatına devam etmek istiyordu. Olanları unutmak. Ama gerçekten hayatına devam etmesi imkânsızdı.

Adını temize çıkarmadıkça ve onu hapse atan adamla yüzleşmedikçe. Ona bu kadar acı çektiren adamla.

Hem ölesiye korkuyor hem de çok sinirleniyordu. Bu garip bir ikilemdi ve an be an hangi duygunun baskın olduğundan tam olarak emin değildi.

Kendric çok gergindi. Bunu uyandıkları andan itibaren anlamıştı. Hâlâ her zamanki gibi sevgi dolu olmasına rağmen pek konuşmamıştı. Onun da kendisi kadar stresli olduğunu tahmin ediyordu. Bu işi ne kadar çabuk hallederse, ikisi de o kadar mutlu olacaktı.

Yapması gerekeni yaparken onun yanında duruyor olması Marlowe için çok şey ifade ediyordu. Ian'ı aramasını istemediğinin çok farkındaydı. Aşırı korumacıydı ve onun herhangi bir endişe yaşamasını engellemek istiyordu. Ama yine de onun kararını destekliyordu.

Polis karakoluna doğru giderlerken, kız uzandı ve elini onun koluna koydu. "Her şey yoluna girecek," dedi, kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildi, Kendric'i mi yoksa kendini mi? "Yani, tek yaptığım onunla konuşmak."

"Biliyorum."

Sözleri kesik kesikti. Belli ki çok stresliydi ve Marlowe buna kendisinin sebep olmasından nefret ediyordu. İçini çekti ve elini tekrar kucağına koydu.

Kendric hemen uzanıp parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Deniyorum," dedi usulca. "Ama bundan gerçekten nefret ediyorum. West muhtemelen seni üzecek bir şey söyleyecek ve bu berbat bir şey."

Marlowe, "Berbat bir şey," diye kabul etti. "Ama bana ulaşamayacak. Hapse atılmaktan ve hayatımın geri kalanını orada geçireceğimi düşünmekten kurtuldum. Buna kıyasla, bu çocuk oyuncağı."

Kendric, "Böyle söyleyince tam olarak aynı fikirde olmadığımı söyleyemem," dedi.

Marlowe kıkırdadı. "Hayır."

Ellerini ağzına götürdü ve parmaklarını öptü. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler. Sadece bu işin bitmesini istiyorum Kendric. Hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden bakmak istemiyorum ve Ian'ın bana yaptığı gibi başkalarına zarar vermesini istemiyorum."

"Biliyorum. İncitemeyecek. Bundan emin olacaksın."

Ona olan inancı kelebeklerin bir kısmının anında dağılmasını sağladı.

Polis merkezine vardılar ve Marlowe polis şefi Alfred Rutkey ile tanıştı. Onu karşıladı ve küçük bir sorgu odasına götürdü. Oda, küçük bir masanın etrafında çok sayıda sandalyeyle doluydu ve tam ortada bir telefon duruyordu.

Birden her şey çok gerçekçi gelmeye başladı ve Marlowe bunu yapabileceğinden emin değildi. Ian'la son konuştuğunda doğru şeyi yapacağına söz vermiş ve paraları iade edeceğine dair ona güvence vermişti. Sonra eline fırsat geçer geçmez ona sırtını dönmüştü.

Marlowe şantaj hakkında ne biliyordu ki? Ya da insanlara yanlış yaptıklarını kabul ettirmek hakkında? Belli ki pek bir şey bilmiyordu, zira parmaklıklar ardına giden Ian değil o olmuştu. Ama sorun değildi. Söz verdiği gibi, o, Kendric ve arkadaşları bir itirafa zorlamak için tasarlanmış konuşma noktaları içeren gevşek bir senaryo hazırlamışlardı. Bunu yapabiliirdi.

Kendric onun düşüncelerini okuyarak kulağına, "Bunu yapabilirsin Punky," dedi. Kendric onun arkasındaydı ve bir eli sırtının alt kısmındaydı.

Derin bir nefes aldı ve kendini daha merkezde hissederek odaya girdi ve masaya oturdu. Chappy, Cal ve JJ de onları takip ederek oturdular. Polis şefi onun karşısındaki koltuğa oturdu ve Kendric bir sandalyeyi o kadar yakınına çekti ki, oturduğunda kalçası onunkine yapıştı. Elini bacağına koyarak onu yere yapıştırdı.

"Pekâlâ, bu arama West'e Amerika'ya döndüğünüzü bildirmek için," diye koçluk yaptı şef. "Onu takip edin, ama aynı zamanda onunla bir süre hiçbir şey hakkında sohbet etmeye çalışın, gardını düşürmesini sağlayıp sağlayamayacağınıza bakın. Eğer hapisten nasıl çıktığını sorarsa

Belirsiz, diyelim ki çok iyi bir avukatınız vardı ve hakimi sizi teknik bir gerekçeyle serbest bırakmaya ikna etti. Onu hemen suçlamayın. Onu yoklayın.

"Biraz rahatladığını düşündüğünüzde, konuşma noktalarınızı kullanın. Konuşmayı kazıya çevir. Paralara. Sikkeleri onun aldığını bildiğinizi hatırlatın, sonra *da* bir alıcısı olduğunu bildiğinizi söyleyin. Sizi anlaştırmaya dahil etmezse onu yetkililerle tehdit edin. Umursamayabilir. Sizi kolayca ihbar edebileceğini bilecektir. Ama umarım sadece bu tehdit bile şartlarınızı kabul etmesi için yeterli olur."

Şef ona bir bakış attı. "Eğer kabul etmezse, unutma, en azından uyuşturucuyu kendisinin yerleştirdiğini itiraf etmesini istiyoruz. Her şeyden önemlisi, sana karşı yapılan suçlamaları düşürmemiz gerekiyor. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Marlowe derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Kendric ile tüm detayları birkaç kez gözden geçirmişti. Bilgisayarcı Tex'in satıcı hakkında ne bulduğunu ve Ian'ın paraları karanlık ağda nasıl açık artırmaya çıkardığını anlatmıştı. Ian'ın ödünü koparmak ve sikkelerin kendisinde olduğunu itiraf etmesini sağlamak için gereken tüm bilgilere sahipti. Tek yapması gereken güçlü olmak ve bu görüşmeyi atlatmaktı.

Önümüzdeki birkaç dakikaya çok şey bağlıydı ve Marlowe bunu mahvetmemeyi umuyordu.

"Soru sormak yok. Ben hazırım," dedi hissettiğinden daha kendinden emin bir şekilde.

Kendric onun bacağını sıkarak yanında olduğunu söze gerek bırakmadan belli etti. Ona inandığını gösteriyordu.

Şef Rutkey başıyla onayladı ve telefonu kendisine doğru çekip hoparlör düğmesine bastı. Çevir sesi küçük odada özellikle yüksek çıkıyordu. Bir numara çevirdi, sonra hoparlör kadının önünde olacak şekilde telefonu çevirdi. Buraya kadarmış. Geri dönüşü yoktu.

Bob bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Ama Marlowe'un West'le yapacağı bu görüşmenin sağlayacağı kapanışa ihtiyacı vardı. Onun yanında bir tahta gibi kaskatı kesilmişti ve bunu kolaylaştırmak için yapabileceği tek şeyin yakın kalmak olması onu öldürüyordu.

Masanın üzerinde duran telefon üç kez çaldı ve sonunda West açtı.

"Alo?"

"Alo, Ian. Ben Marlowe Kennedy."

Bob irkildi. Hayır. O Marlowe *Evans* 'tı. Onun karısıydı. Ama belli ki onu düzeltememişti.

West cevap vermeden önce telefonun diğer ucunda bir an sessizlik oldu.

"Lanet olsun, Marlowe? İyi misin? Evde misin?" "Evet, ve evet ... senin sayende değil."

Şefin kibar olma ve konuşmanın içine girme önerisi buraya kadarmış. Bob onun bacağındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Kızgındı, bunu görmek kolaydı.

"Ne demek istiyorsun?" Ian masum görünmeye çalışarak sordu.

Marlowe öne doğru eğilerek, "Saçmalamayı kes Ian, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi. "O hapları eşyalarımın arasına sen koydun ve beni polise ihbar ettin."

"Ne? Hayır, ben yapmadım!"

"Evet, sen yaptın. Senden başka kimsenin beni yolumdan çekmek için bir nedeni yoktu. O paraları çalmanla ilgili konuşmuştuk ve sen de onları geri vereceğine söz vermiştin. Sonra bir baktım, sorguya çekiliyorum, hapse atılıyorum, korkudan aklımı kaçırmışım. Planın buydu, değil mi? Yaptıklarını kimseye anlatamayayım diye beni yolundan çekecektin. Şimdi de Amerika'ya dönmüş, o paralar için alıcı arıyorsun."

"Bak, kazı işini batırdığımı biliyorum ama tam da istediğin gibi yaptım," diye ağzından kaçırdı, hızlı hızlı konuşuyordu. "Sikkeleri iade ettim. Ait oldukları yere, Tayland'a geri döndüler."

"Sen tam bir yalancısın. Beni aptal mı sanıyorsun?" Marlowe sorusuna acı bir hava katarak sordu. "Buna cevap verme, öyle olduğunu biliyorum. Ben iyi bir insan oldum, lan. Nazik. Sakin. Ama insanlarla uğraşmaktan bıktım. Ve şanslısın, yeni keşfettiğim omurgamı ilk elden deneyimleyeceksin."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum. Ve çok da *iyisin* Marlowe," dedi lan.

Bob etkilenmişti. West'in Marlowe'un bu kadar güçlü olmasını beklemediği açıktı. Bunu tam olarak doğru oynuyordu, West'i en başından beri saldırıya geçiriyordu. Daha önce de onunla gurur duymuştu ama şimdi daha da çok gurur duyuyordu.

"Nasıl çıktın?" West sordu.

"Kardeşim," dedi Marlowe kısaca. "İnanılmaz bağlantıları var ve beni o cehennem çukurundan nasıl çıkaracağını çok iyi bilen bir avukat tuttu. Ve şimdi geri döndüğüme göre, o paralarla zengin olma planın suya düştü."

lan bir an sessiz kaldı. "Ne istiyorsun?"

"Saflığıma geri dönmek *istiyorum*. Birlikte çalıştığım insanların güvenilir olduğunu düşünmek *istiyorum*. Para için iş arkadaşlarından birini otobüsün altına atmayacaklarını düşünmek istiyorum. Ama buna sahip olamam, değil mi? Hayır," diyerek kendi sorusuna cevap verdi. "Şimdi, madeni paralar için yaptığınız anlaşmayı konuşmak istiyorum."

"Ne anlaşması?"

"Dürüst olmak gerekirse, masum aptalı oynaman artık eskidi," diye havladı Marlowe. "Neyin peşinde olduğunu bilmesem seni arayacağımı mı sanıyorsun? O paraları karanlık ağda satmaya çalıştığını biliyorum. Biraz ilgi gördüğünü biliyorum. Ve bir anlaşma yapmanın eşiğinde olduğunu da biliyorum. Ben de dahil olmak istiyorum."

"Girmek mi? ?"

"Evet. Varım. Bana borçlusun, lan. Hem de çok. O paralardan kazanacağın paranın belli bir yüzdesini bana vermeni isteyecektim ama şimdi seninle konuşuyorum ya, beni kazıklamayacağına güvenmiyorum. *Tekrar*. Onun yerine, üç sikkeden birini istiyorum. Kendi anlaşmamı kendim yapacağım."

"I . . . Benim bozuk param yok."

"Evet, var," dedi Marlowe sakince. "Ve ben onlardan birini istiyorum. Kendi alıcımı bulacağım. Ve eğer bana istediğimi vermezsen, ABD Gümrüğü'ne ve İç Güvenlik'e gidip onlara her şeyi anlatacağım. O bölgedeyken paraları nasıl cebe indirdiğini. Onları ABD'ye nasıl kaçırdığını. Bana nasıl komplo kurduğunu. O haplar için bana komplo kurulduğuna inanmayabilirler ama onlara dark web'deki küçük reklamının ekran görüntülerini ve IP adresinin nasıl doğrudan ailenin evine gittiğini gösterdiğimde parmaklıklar ardında olan sen *olacaksın*."

Bir an için sözlerinin kafasında yer etmesine izin verdi. Sonra ekledi: "Annen ve baban da seninle birlikte oraya düşebilir. Bilirsin işte, yardım ve yataklık ettikleri için."

"Seni *kal tak!*" lan tısladı.

Bob sertleşti. Ve işte oradaydı. Gerçek lan West.

Marlowe harikaydı. Gergindi ama West'in onun sesinden bunu anlamasına imkân yoktu.

Şimdi gülüyordu, kısa, acı bir sesle. "Evet. Sanırım Tayland'daki o hapishanede geçirdiğim kısa süreden sonra sertleşmeyi öğrendim. O paraların ne kadar değerli olduğunu biliyorum, her biri bir milyon. Birini bana verdikten sonra yine de iki milyon alacaksın ve her şeyin yarısını istemediğim için minnettar ol. Bu işlemden sonra, sen ve ben bittik. Ben hayatından çıkacağım ve sen de ne istersen yapmakta özgür olacaksın. Daha fazla kazı yap, daha fazla şey çal . . . Umurumda değil."

"Sana inanmıyorum," dedi lan. "Sana güvenemem."

"Ben de sana güvenmiyorum," diye karşılık verdi Marlowe. "Kimin üzerine bastığınızı umursamadığınızı zaten kanıtladınız."

istediğini elde etmek için. Bana paralardan birini ver ve işimiz bitsin. Sonsuza kadar. Seni bir daha görmek istemiyorum. Ayrıca, bir de şu açıdan bak: O paralardan biri bendeyse, ben de en az senin kadar suçluyum demektir. Beni de tekrar hapse atacakken neden seni ihbar edeyim? Ben sadece bana olan borcunu istiyorum."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu ve Ian West sert bir sesle, "Tamam. Ama Boston'da olmaz. Şehirde çok fazla kamera var. Ben sana gelirim."

"Hayır."

"O zaman konuşacak başka bir şeyimiz yok. Ya benim dediğim olur ya da olmaz."

Bob, Marlowe'un yanında gerildiğini hissetti. Bakışları onunkilere geldi, kaşları çatılmıştı. Şu anda ne yapacağından emin olmadığı belliydi. Ona küçük bir kafa sallama hareketi yaptı.

"Marlowe? Telefonu kapatmadan önce kabul etmek için üç saniyen var. Ayrıca hapisten çıkma hikâyene inandığımı da sanma. Bunun doğru olup olmadığını teyit etmek için tek bir telefon yetecek, eğer doğru değilse, bir telefon *daha* seni ABD'deki tüm en çok arananlar listesine sokacak."

"Peki. Nereye?" Marlowe ağzından kaçırdı.

Bob'un kalp atışları hızlandı ve odadaki her erkeğin üzerine çöken gerginliği görebiliyordu. Hayır! Onu çoktan kazıklamış olan o pislikle yüz yüze gelmesini istemiyordu.

"Her neredeyse. Yoldan uzak bir yerde. Ve bana tuzak kurmayı aklından bile geçirirsen, pişman olursun."

Marlowe birkaç saniye durakladı. Sonra, "Newton, Maine'deyim," dedi.

Ian kıkırdadı ama bu mizahi bir ses değildi. "Maine çok uzak değil. Nerede buluşabiliriz?"

Arkadaşları birbirlerine ve Bob'a bakıyorlardı. Marlowe yerini söylemişti! Ve artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Newton küçük bir kasaba. Trafik kamerası yok ve polis departmanı da şaka gibi. Bu bir sorun olmayacak

Burada buluşalım. Kasabaya varmadan hemen önce 2. otoyolda bir park var. Seninle orada buluşuruz. İki gün sonra. Saat 1'de. Orada ol ve bana paramı getir, yoksa yemin ederim benimle tanıştığına pişman ederim seni."

"Zaten pişmanım," diye homurdandı Ian.

"Hislerimiz karşılıklı," diye karşılık verdi Marlowe. "Bana bir daha kazık atma, Ian. Güven bana, hapishane berbat. İki gün sonra görüşürüz."

Marlowe uzanıp bağlantıyı kapattı, sonra hemen başını eğip masadaki ellerinin üstüne koydu.

Oda sessizliğe gömüldü.

Bob bir kolunu onun sırtına doladı ve ona doğru eğildi. "Punky?"

"Bana bir saniye ver," diye mırıldandı ellerinin arasında.

"Vay anasını. Bu *harikaydı*," diye haykırdı Chappy. "Buluşmayla ilgili kısım değil ama onu duman etme şeklin."

Cal, "Zaten mutlu bir evliliğim ve yolda olan ilk çocuğum olmasaydı ve sen de arkadaşlarımdan biriyle evlenmemiş olsaydın, sana evlenme teklif ederdim," dedi.

Bob arkadaşlarını görmezden geldi. Tüm dikkati Marlowe'un üzerindeydi. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ama başını kaldırmadı.

"Tamam, ben böyle olmasını önermemiştim ama . . . Gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyorum," dedi Şef Rutkey.

Marlowe'un derin bir nefes aldığını hissetti, sonra doğrulup odaya baktı. "Çok özür dilerim. Umarım ona benimle o parkta buluşmasını söylemem sorun olmamıştır. Yüz yüze görüşmemiz konusunda ısrar ederek beni gafil avladı."

Rutkey ona, "Bu işi halledeceğiz," diye güvence verdi.

"Bir şeyler planlıyor olmalı," diye uyardı Bob. "Sadece bir madeni para vermeyi planlasaydı yüz yüze görüşmek için ısrar etmezdi."

"Katılıyorum. Toplantıyı izleyebilmemiz için Tex'le yüksek kaliteli video ve ses ekipmanı konusunda görüşeceğim," JJ

dedi.

Cal, "Ben gidip parkın etrafını kolaçan edeceğim ve kendimizi konumlandırabileceğimiz yerler bulacağım, böylece her zaman yakınlarda olacağız," diye ekledi.

"Buluşma için benim cipimi kullanabiliriz," diye önerdi Chappy. "Cal'in pahalı canavarını kullanamayacağımız açık ve Bob'un kamyoneti benim aracımdan daha güçlü. Onu yedek olarak almak isteyeceğiz."

Bob'un kulağına pek hoş gelmemiştir ama bunun akıllıca bir karar olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim. Burada olduğunuz ve yardım etmek istediğiniz için hepinize minnettarım. Ama ben ... Benim gitmem gerek."

Marlowe'un sesi son kelimedede çatallaştı ve Bob onun kendini kaybetmek üzere olduğunu anlayabildi. O anda ayağa kalktı ve Marlowe'un elinden tutarak onu kapıya doğru götürdü. Marlowe'u odadan ve binadan çıkarıp temiz havaya çıkarmadan önce arkadaşlarına "Beni haberdar edin," dedi. Doğruca kamyonetine gitti ve onu kamyonetin içine aldı, sonra da koşarak şoför mahalline gitti.

Hemen motoru çalıştırdı ve "Dayan Punky. Beş dakika sonra seni eve götüreceğim."

Şöyle bir baktı ve onun kaskatı kesilmiş bir şekilde oturduğunu gördü. Bakışları ileriye sabitlenmişti ve elleri kucağında kenetlenmişti. Arabayı hızlı ama güvenli bir şekilde sürdü ve birkaç dakika içinde kamyonu apartman kompleksinin otoparkına park etti. Marlowe onu kamyonun önünde karşıladı ve el ele merdivenlerden yukarı çıktılar.

Kapı arkalarından kapandığı anda, Marlowe'un cesurca uzak tuttuğu gözyaşları serbest kaldı. Bob onu kucağına aldı, kanepeye taşıdı ve kucağına oturttu. Kız o kadar çok ağlıyordu ki Bob biraz telaşlandı ama onu durması için ikna etmeye çalışmadı. Sadece tüm duygularını boşaltmasına izin verdi.

Kız ona sarıldı, vücudu hıçkırıklarla titriyordu ve Bob kendini tamamen çaresiz hissetti. Bir on dakika kadar daha sürdü ama sonunda ağlaması azaldı. Eğilip kanepenin yanındaki kutudan bir mendil aldı ve ona verdi

onu. Ona sulu bir gülümseme verdi ve burnunu sildi. Sonra tekrar ona sarıldı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Omuz silkti. "Sanırım. Neden ağladığımı bile bilmiyorum."

"Çünkü bu çok stresliydi," dedi Bob. "Çünkü olmadığın biri gibi davranmak zorundaydın. Çünkü korkuyorsun. Çünkü sana bu kadar acı ve dehşet veren adamla konuşmak hiç de eğlenceli değildi. Çünkü sen başkalarını incitmekten hoşlanmayan nazik bir insansın."

Marlowe homurdandı. "Beni bir erdem timsali gibi gösteriyorsun. Bir sürtük olabilirim."

Bob gözlerini devirdi. "Hı-hı."

Onu görebilmek için başını kaldırdı. "Olabilirim," diye ısrar etti.

"Başka birine karşı şirretlik yaptığın bir zamanı söyle," diye meydan okudu Bob.

Marlowe konsantre bir şekilde kaşlarını çattı, sonra ona baktı ve "Hapishanedeki kadınlardan birinin pencerenin yanındaki yerimi almasına izin vermedim" dedi.

Bob başını salladı. "Sayılmaz. Hapisteyken yaptığın her şey tamamen haklıydı. Tekrar dene."

Marlowe sevimli bir nefes verdi. "Tamam. Tayland'a gitmeden önce DC civarındaki eyaletler arası yolda son kez araba kullandığımda inşaat vardı ve sağ şerit kapalıydı. Ama ben hemen sol şeride geçmedim. Uzun araba kuyruğunun en önüne kadar gittim ve zorla girdim."

Bob kahkahayı patlattı.

"Ne? Bu şirretlik!" Marlowe ısrar etti. "Hepsini geçip gizlice girmek yerine herkesle birlikte sol şeride girmeliydim."

Bob ona, "Evet, sen taş kalpli bir kaltaksın," dedi. Marlowe içini çekti, sonra başını tekrar Bob'un göğsüne yasladı. "İyi. Kötü olmak benim doğamda yok. Bundan hoşlanmıyorum."

lan söylediğim her şeyi hak etmiş olsa bile, yine de kendimi tuhaf hissediyorum."

"Harikaydın. Başta şefin o görüşmenin nasıl yapılması gerektiğine dair planına katılsam da, aslında sen çok daha iyi oynadın. Geriye dönüp baktığımda, West bir sürü havadan sudan konuştuktan sonra birdenbire tek seksen yapıp ona şantaj yapmaya çalışsaydın şüphelenirdi."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Marlowe. "Nasıl olduğunu, ne zamandır Amerika'da olduğunu, ailesinin nasıl olduğunu sormayı planlıyordum... ama sesini duyar duymaz kıpkırmızı oldum ve aklımdan geçenleri ağzımdan kaçırdım."

"Yine iyi iş çıkardın."

"Sence gerçekten gelecek mi?" "Evet."

"Bunu bilemezsin," diye itiraz etti.

"Marlowe, onu ihbar etmekle tehdit ettin. Ona o paraların satışı ve karanlık ağda olduğunu nasıl bildiğin hakkında yeterince ayrıntı verdin... ortaya çıkacaktır. O satışı yapmadan önce tutuklanma riskini göze almayacaktır," dedi Bob kararlı bir şekilde.

"Onu bir daha görmek istemiyorum," diye fısıldadı Marlowe.

Bob gerildi ve ona buna mecbur olmadığını, bir yolunu bulacaklarını söylemek için ağzını açtı ama o konuşmadan kadın devam etti.

"Ama yapmak zorundayım. Gözlerinin içine bakmalı ve bana yaptıkları için zerre kadar pişmanlık duyup duymadığını görmeliyim. Bugünkü telefon görüşmesinin onu hapse atmak için yeterli olmayabileceğini biliyorum. Aslında hiçbir şeyi itiraf etmedi. Bu iyi bir başlangıç, ama o paralarla ortaya çıkarsa *gerçekten* mahvolur."

Haklıydı... Lanet olsun. "Chappy'nin cipini West'in anlayamayacağı bir şekilde tamamen bağlayacağız. Ve sen dışarı çıkamayacaksın. Onunla arabanın camından konuşabilirsin. Sana yaklaşılamaz. Ve Tex cihazları takip etme konusunda gerçekten harika. Sana küpe ya da

Her ihtimale karşı hem görüntü hem de ses kaydedecek bir kolye. Onu yakalayacağız, Punky. Senin sayende."

"Ona olacaklar için kendimi suçlu hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır. Bu seni insan yapar," diye Bob onu rahatlattı.

"Korkuyorum," dedi Marlowe, zar zor duyulur bir sesle.

Bob'un kolları onun etrafında sıkılaştı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Marlowe başını salladı, bu da Bob'un daha iyi hissetmesini sağladı, ama kollarında rahatlamadı.

"Ben sadece Bunun bitmesini istiyorum. Hayatımı yaşayabilmek istiyorum. Newton'ı keşfetmek, Carlise, June ve April ile takılmak istiyorum. Daha fazla Granny's Burger yemek istiyorum. Kardeşimin ve ailesinin gelip beni ziyaret etmesini istiyorum."

"Ve bunların hepsini sen yapacaksın," dedi Bob, şimdi oldukça telaşlanmıştı. "Neden yapamayacağını düşündün ki?"

"Bilmiyorum."

Ama onun yalan söylediğini biliyordu. Belli ki bu konuda kötü hisleri vardı ve onu suçlayamazdı. Bob'un kendisi de sinirli ve stresliydi ve her ne kadar onu koruyabileceğine ve arkadaşlarının yeteneklerine inansa da, yine de hiçbirinin engelleyemeyeceği bir şey olabileceğinden endişeleniyordu.

"Bunu her zaman durdurabilirsin," dedi ona. "Herhangi bir noktada, bunu iptal edebilirsin."

"Ve yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin mi vereyim?" dedi Marlowe. "Hayır. Bunu yapmak istiyorum. O paraları çalmanın bedelini ödetmek istiyorum. Onları satmasına izin veremeyiz. Tayland'a iade edilmeliler. Ve hayatımın geri kalanında arkamı kollamak, tekrar hapse atılıp atılmayacağımı merak etmek istemiyorum." Bob'un kollarında, ona sarılana kadar kaydı. "Bir sonraki ağaç aramanda seninle gelebilir miyim?"

"Ne?" diye sordu Bob, konunun aniden değişmesiyle kafası karışmıştı.

"Mecbur kalmadıkça Ian West'i, hapishaneyi, paraları ya da başka bir şeyi düşünmek istemiyorum. Bir dahaki görüşmenizde sizinle gelmeyi çok isterim. Newton'ı biraz daha görmek için. Ne iş yaptığınızı görürüm. Ben de yardımcı olabilirim."

Bob ona gülümsedi. "Hiç elektrikli testere kullandın mı?"

Kadın burnunu kırıştırdı. "Hayır, ama senin için bir şeyler taşıyabilirim ya da sarı bir yelek giyip trafiği ağaçtan uzaklaştırabilirim ya da sen çalışırken seninle konuşabilirim. Lütfen?"

"Elbette gelebilirsin. Ama o kadar da heyecan verici değil."

"Eminim bunu arkeolojik bir kazı için de söylediniz.

Ama ne kadar eğlenceli olabileceğini bilseniz şaşırdınız." "Pekâlâ."

"Yaşasın," dedi gülümseyerek.

Bob, Marlowe'un gözlerindeki kıvılcımı yeniden gördüğü için rahatlamıştı ama yine de West'le yapacağı görüşme konusunda endişeliydi. Çaresiz adamlar çaresiz şeyler yaparlardı. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ve Marlowe'un o pisliliği alaşağı etmek için elinden geleni yapmak istemesini desteklese de, bu süreçte onun zarar görmesini istemiyordu. Onu tüm bu olanlardan vazgeçirmeye çalışmamasının tek nedeni West'in geçmişinde herhangi bir şiddet geçmişi olmamasıydı.

"Peki, artık korkumu üzerimden attığıma göre, günün geri kalanında ne yapmak istersin?" diye sordu sırtarak.

Bob'un aklına gelen ilk şey onu yatağına geri götürmek oldu, ama ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını hissediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim, neden?" dedi kadın tereddüt etmeden. "Kramp yok mu?"

Biraz kızardı ve başını salladı. "Hayır."

"Küçük bir yürüyüşe ne dersin? Ülkenin bu kısmı çok güzel ve Table Rock adında bir manzara var, bence bayılırsın. Ülkede bu isimde pek çok yer var ama burası en etkileyici olanı."

Marlowe başını eğdi. "Nereden biliyorsun? Hepsine gittin mi?" diye alay etti.

Adam kıkırdadı. "Hayır. Ama New Mexico'da bir tanesine gittim. Orada arkadaşlarıyla birlikte bir tür tatil köyü olan bir arkadaşım var. TSSB'den muzdarip insanların tamamen rahatlamak için gidebilecekleri bir yer. Güzel bir yer ama bizim Table Rock onlarinkinden daha iyi."

Marlowe, "Bu kadar birikimden sonra burayı kesinlikle görmek istiyorum," diye takıldı.

Bob öne doğru eğildi ve onu öptü. Kısa değildi ama onu yatağa götürmenin habercisi de değildi. Başını kaldırdığında, "Seni seviyorum," dedi. "Sen bir erkeğin hayatı boyunca aradığı türden bir kadınsın. Turnayı gözünden vurduğumu biliyorum ve bunu mahvetmemek için elimden geleni yapacağım."

Başını iki yana salladı. "Ben özel biri değilim Kendric. Ben sadece etrafındakilere karşı nazik olmak için elinden geleni yapan ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan çalışkan bir kadınam."

"Böyle düşünmeye devam et Punky. Ben gerçeği biliyorum," dedi ona.

"Her neyse. Ne giymeliyim? Ne kadarlığına gidiyoruz? Atıştırmalıklara ihtiyacımız var mı?"

Marlowe'un heyecanına engel olamıyordu ve Bob da çok heyecanlanmıştı. Marlowe'a Maine'in bu küçük köşesiyle ilgili her şeyi göstermek için sabırsızlanıyordu. Hayatının geri kalanını geçireceği yer konusunda ilk tercihi burası olmayabilirdi ama burayı her geçen gün daha çok sevmeyi öğreniyordu.

"Kat kat giyin. Çok sıcak ya da soğuk olma ihtimaline karşı. Ve yürüyüş botların. Muhtemelen dört ya da beş saat sürecektir. Bize bir öğle yemeği hazırlayacağım ve atıştırmalıklar da ekleyeceğim."

"Kulağa harika geliyor." Sonra eğilip onu kısaca öptü ve kucağından atlayıp yatak odasına doğru ilerledi. Koridorda gözden kaybolmadan önce son anda arkasını döndü. "Kendric?"

"Evet?"

"Ben de seni seviyorum. Senin için ağlamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğime söz veriyorum."

"Yapsan da fark etmez, bu seni daha az sevmeme neden olmayacak," diye ona güvence verdi.

Ona kocaman bir gülümseme armağan etti, sonra dönüp koridorda gözden kayboldu.

Bob bir süre öylece oturdu ve gülümsemesi yavaş yavaş kaybolurken derin bir nefes aldı. West'le buluşma konusunda söylediğinden çok daha fazla endişeliydi. Ama adam ortaya çıkarsa, o ve eski Deltaları karısına bir şey olmamasını sağlayacaktı.

Ayağa kalktı ve mutfığa yöneldi. Hazırlaması gereken öğle yemekleri ve paketlemesi gereken atıştırmalıklar vardı ve April'a öğleden sonra müsait olamayacağını bildirmeyi aklına not etti.

Yürüyüşü dört gözle bekliyordu. İkisinin de aklını Ian West'ten uzaklaştırmak için. Yarın takip cihazını, ses ve görüntü ekipmanlarını çözecekti. Bugün sevdiği kadınla vakit geçirmenin tadını çıkaracaktı.

On Altıncı Bölüm

Kendric ve arkadaşları yüzüncü kezmiş gibi görünen planın üzerinden geçerken Marlowe sandalyede kıpırdandı. Gergindi ve bir şeyler ters giderse ne yapacağını konuşmalarını dinlemek de ona yardımcı olmuyordu.

Her birinde görsel ve işitsel kayıt yapan küçük bir kamera bulunan bir çift oniks küpe takıyordu. Chappy'nin Jeep'inin dikiz aynasında bir kamera vardı, bir tane de fren lambasının ortasına yerleştirilmişti ve ikisi de aracın içini çekiyordu. Üzerinde herhangi bir polis mikrofonu yoktu çünkü kimse Ian'ın yanlışlıkla fark etmesini ya da mikrofon takmadığını kanıtlaması için ısrar etmesini istemiyordu.

Kimse Ian West'in ona yaklaşmasını planlamıyordu ama herkes her şeyi kontrol altında tutmak ve sadece Marlowe'a karşı suçlamaları düşürmek için değil, aynı zamanda West'i de alaşağı etmek için gereken kanıtları yakaladıklarından emin olmak istiyordu.

Polis şefi ve yardımcıları, Ian paraları getirdiği anda -eğer gerçekten getirdiyse- saldırmaya hazırды. Ayrıca şehirde FBI'dan bir temsilci, ABD Gümrük ve Sınır Koruma'dan iki kişi ve İç Güvenlik'ten bir kadın vardı ve hepsi de şefin ofisinden yayını izliyor olacaktı. Rutkey, paha biçilmez eserlerin iadesi için yetkililerle işbirliği yaptığı için Marlowe'un iade edilmeyeceğine dair yazılı söz almıştı.

Elbette Ian sikkeleri getirmez ya da Marlowe'un tutuklanmasındaki rolünü kabul etmezse işler karışabilirdi

Çünkü teknik olarak hâlâ bir kaçaktı. Hepsi Ian'ın çenesini kapalı tutamayacağına güveniyordu.

Herkes onu alaşağı etmek istiyordu ama yasaları çiğnediğine dair çürütülemez kanıtları olmalıydı. Her iyi avukat ikinci dereceden bir davayı parçalara ayırabilirdi. Bu yüzden Ian'ın kazı alanından hırsızlık yaptığını itiraf etmesini sağlamakla kalmayıp -ve haplar için onu suçlamakla kalmayıp- onu sikkelerden birini gerçekten vermeye ikna etmek Marlowe'a kalmıştı.

Bu çok büyük bir baskıydı ve dürüst olmak gerekirse Marlowe eski iş arkadaşıyla buluşacak kişi olma konusundaki ısrarını sorguluyordu. Gizli görev hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir şey. İşte bu kadar.

Kendric bir iş üzerindeyken onunla takılmayı tercih ederdi.

İki gün önce Table Rock'a yaptıkları yürüyüş harikaydı. Maine'in ormanlarında olmak Tayland'ın balta girmemiş ormanlarında olmaktan çok daha güzeldi. Yürüyüş yaparken gülmüşler ve hiçbir şey ve her şey hakkında konuşmuşlardı. Ve haklıydı, uçurumdan sanki sihirle sarkıyormuş gibi görünen devasa kayanın manzarası muhteşemdi. Kendric'in öğle yemeği için hazırladığı hindi ve jambonlu sandviçler bile muhteşem bir manzara eşliğinde yendiğinde daha lezzetli görünüyordu.

Sonbaharda ağaçlar renk değiştirirken aynı manzarayı görmek için sabırsızlanıyordu. Kendric onu geri getireceğine söz vermişti.

Sonra dün, bir evi yıkmasına ramak kalmış gibi görünen bir ağacı kesmesi için çağrıldığında Kendric'e eşlik etme isteğine kavuşmuştu. Ağacın yanlış yöne düşüp maddi hasara yol açmamasını ya da birine zarar vermemesini sağlamak için gereken hassasiyet ve planlama onu büyülemişti.

Kocasını dar bir tişörtün içinde, testereyi çalıştırıp ağacı keserken kaslarının şiştiğini görmek de pek zor olmadı. O da yardım etmişti.

Küçük parçaları toplayıp bir römorka yükledi ve tüm bunlar olurken gülümsemesini engelleyemedi.

Şimdi tekrar karakoldaki küçük sorgu odasındaydı ve bir daha görmek isteyeceği son kişiyle buluşmaya hazırlanıyordu.

"Dinliyor musun, Marlowe?" diye sordu polis şefi. Zihinsel olarak kendini azarlayarak başını salladı.

"Güzel. Çünkü o cipe bindikten sonra kendi başınasınız. Biz seni dinliyor olacağız ve istasyondaki insanlar da seni izliyor olacak ama sana tavsiye vermek ya da ne söylemen gerektiğini söylemek için orada olmayacağız."

Marlowe tekrar başını salladı, azarlanmıştı. Bu işin herkes için riskli olduğunu biliyordu ama tek istediği eve dönmek ve Kendric'le yatağa girmektir. Kendric onu erkenden uyandırmış ve yavaş yavaş, tatlı tatlı sevişmişti. Regl döneminin sonuna yaklaşmıştı ve Kendric bunu hiç de önemli bir şeymiş gibi göstermemişti... Bu, ayın o döneminde vebalı gibi davranan diğer bazı erkeklerden farklı bir şeydi.

Kendric'le ilgili *her* şey inanılmaz derecede iyi gidiyordu. Hatta dün gece evliliklerinin burada, Amerika'da yasal olduğundan emin olmak için gerekli detayları araştırdığından bile bahsetmişti. Onu o kadar çok seviyordu ki bu neredeyse korkutucuydu.

"Bence ne kadar çabuk konuya girersen o kadar iyi olur," dedi Şef Rutkey. "Tıpkı telefonda yaptığın gibi. Eğer getirdiyse paralardan birini sana vermesini sağla, çadırında bulunan uyuşturucular hakkında konuşturmaya çalış ama çok zorlama. Ve oradan olabildiğince çabuk çık. Anladın mı?"

"Evet."

"Tamam, başlama saatine kadar otuz dakikamız var. Hedefimiz geldiğinde hepimiz yerimizde ve hazır olmalıyız. Marlowe, sen yola çıkmadan önce bazı görsel ve işitsel kontroller yapacağız. Yardımcılarımdan ikisi parkta frizbi oynuyor olacak ve onlara ihtiyacın olursa saniyeler içinde sana ulaşabilirler. Bob ve JJ park yerinin etrafındaki ormanda olacaklar. Cal

ve Chappy sokağın aşağısında arabalarında olacaklar. West gelir gelmez, kaçamayacağından emin olmak için 2. Otoyol boyunca trafiği kapatacağım ve çeşitli kurumlardan temsilciler burada olacak, her şeyi izleyecek ve dinleyecekler. Bu işi halledeceğiz."

Şefin yaptığı tüm planlama Marlowe'un içini rahatlatmıştı. Bir şeylerin ters gitme ihtimali çok düşüktü ama ters giderse, yakınlarda yardıma hazır pek çok insan olacaktı.

April, Carlise ve June toplantı biter bitmez Jack's Lumber'a gelmesinde ısrar etmişlerdi, orada her şeyin nasıl gittiğini duymak için bekleyeceklerdi. . . şampanya eşliğinde. Marlowe'un Ian'ı başarıyla alt etmesini kutlamak istiyorlardı. Onların güveni karşısında alçakgönüllü davrandı.

Arkasında bu kadar iyi arkadaşları ve bu kadar çok insan olduğunu bilmek, yapmak üzere olduğu şey hakkında biraz daha kendinden emin hissetmesini sağladı. Ama yine de tedirgindi. Ian'ın takdiminde sahneye çıkmayı önermekle biraz aceleci davranmıştı ama çaresizce yardım etmek istemişti. Ian'ın yaptıklarının sonuçlarına katlanmasını sağlamak için.

Herkes ayağa kalkmaya başladı ve ani panik Marlowe'un nefes almasını zorlaştırdı. Ama sonra Kendric geldi. Dirseğinden tutup ayağa kalkmasına yardım etti ve onu küçük odadan çıkarıp istasyonun ön kapısına doğru götürdü.

Daireden ayrılmadan önce öğle yemeğinde içtiği çorba midesinde çalkalanıyordu.

Kendric onu Chappy'nin cipine doğru götürdü ve sırtı kapıya dönük olacak şekilde çevirdi. Sonra onu kollarına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki neredeyse acı verecekti. Ama kadın bu hafif acıyı hoş karşıladı. Ona aynı sıklıkla sarıldı.

"Gözden uzakta olacağım," diye mırıldandı ona sarılırken saçlarına. "Ses yayınına bağlı olacağım, böylece olan biten her şeyi duyabileceğim. Bunu başarabilirsin Punky. Ben senin arkadayım ve tüm arkadaşlarım da öyle."

Başını salladı ve gözlerini kapattı. O zamana kadar ne kadar kötü titrediğini fark etmemişti. Saçları

ensesi diken diken olmuştu. Her şeyi iptal etmek istiyordu ama artık çok geçti. Şef her şeyi çoktan ayarlamıştı. Yardımcıları yardımcı olmak için başka işlerden alınmışlardı. Diğer ajans temsilcileri şehirdeydi ve fiziksel gözetimi Şef Rutkey ve memurlarına bırakmışlardı. Kendric'in arkadaşı Tex küpeleri bir gecede getirmişti.

Olmak üzere olan şeyde pek çok kişi üzerine düşeni yapmıştı. O da kendi payına düşeni yapmalıydı.

Ian'ın neredeyse orada olduğundan bahsetmiyorum bile. Gizemli Tex trafik kameralarını izliyor, kuzeye doğru ilerlerken herkese ilerleyişini bildiriyordu.

"Bob? Vakit geldi!" JJ seslendi.

Marlowe derin bir nefes aldı ve kollarının Kendric'in etrafında gevşemesine izin verdi. Ellerini yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırmadan önce bir süre daha tutundu. "Ne olursa olsun, burada olduğumu bil," dedi ciddiyetle. "İşler sarpa sararsa, sen sadece dayan, rolünün içinde kal. Ben seni çıkaracağım."

"Her şey yoluna girecek," diye ona güvence verdi Marlowe, söylediklerine ancak yarı yarıya inanıyordu. "Ian yanaşacak, pencerelerimizden konuşacağız, bana bir bozuk para verecek. Çok kolay."

Kendric'in yüz ifadesi en ufak bir şekilde bile aydınlanmadı. "Bu gece," dedi, "hayatımızın geri kalanına devam edeceğiz."

"Tamam," diye kabul etti.

"Çocuklarımız için birkaç yatak odası olan bir ev aramaya başlayacağız. Sana sürpriz yapmak istediğim bir yüzüğüm var ama sır saklamayı beceremediğimi biliyorsun. Evde seni bekliyor. Parmağına takacağım ve asla çıkmayacak."

Bunun üzerine gülümsedi. "Pekâlâ."

"Sen benimsin," dedi şiddetle. "Arkadaşım, ilham kaynağım, aşkım."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni sevdiğimden daha fazla değil. Şimdi git biraz kış tekmele." "Yapacağım."

Marlowe yine ağlamak istedi ama gözyaşlarını tuttu. Sert görünmesi gerekiyordu, Ian'ı lekeli bir yüz ve kızarmış gözlerle karşılamaması gerekiyordu. Bir saat içinde Kendric'i tekrar görecekti. Jack's Lumber'daki kızlarla kutlama yapıp eve gidecekler, yüzüğünü alacak ve sonra ona onu ne kadar sevdiğini ve takdir ettiğini gösterecekti. Chappy'nin arabasını sürerken kendini bu kadar yalnız hissetmesi ürkütücüydü.

Cip parka doğru gidiyordu. İnsanların onu dinlediğini ve izlediğini bilse bile, o anda dünyadaki tek kişi kendisiymiş gibi hissediyordu.

Kalbi göğsünde çok hızlı atıyor ve cipi önceden belirlenmiş olan yere park ederken elleri titriyordu. Yaklaşık elli metre ötede, Newton memurları olan iki adamın çimlerde frizbi oynadığını gördü. Otoparktaki diğer tek araba onlarınkiydi.

Ağaçlara baktığında JJ ya da Kendric'i göremedi ama oradaydılar. Bunu ayak parmaklarına kadar biliyordu. Bunu başarabilirdi.

Derin bir nefes alan Marlowe emniyet kemerini çıkardı. Kendric ona bunu yapmasını söylemişti, gerekirse arabadan fırlayabileceğinden emin olmak istiyordu. Dakikalar saatler gibi geçip gidiyordu. Görünüşe göre Ian çoğunlukla zamanında geliyordu ama Newton'ın dış mahallelerinde trafik kameraları yoktu, bu yüzden tam varış zamanı konusunda kör uçuyorlardı.

Marlowe tam Ian'ın gelmeyeceğini, fikrini değiştirip Boston'a geri döneceğini düşünürken, eski model siyah bir Honda Civic park alanına girdi.

Adrenalinin etkisiyle kalbi bir kez daha çarpmaya başladı. Marlowe kendini sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes aldı. Ian sağ tarafına park etti ve geri geri giderek yerine oturdu. Camını indirdi ve Marlowe'a da aynısını yapmasını işaret etti.

Marlowe her şey plana uygun gittiği için memnun bir şekilde onun dediğini yaptı.

Ama bu duygu adamın bir sonraki sözleriyle yok oldu.

Arabasını işaret ederek, "Bin," diye emretti.

Bu planın bir parçası değildi. Jeep'ten inmemesi özellikle birkaç kez söylenmişti. *Hiçbir yere* gitmemesi. Olduğu yerde kalması söylenmişti.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Beni aptal mı sanıyorsun? Muhtemelen arabana dinleme cihazı takmışsındır. Sana güvenmiyorum. Atla da konuşmak için başka bir yere gidelim."

"Ben de *sana* güvenmiyorum," dedi Marlowe, onunla telefonda konuşurken hissettiği aynı kızgınlık ve kabadayılığı hissederek.

"O zaman parayı almayacaksın," dedi lan kesin bir ifadeyle. "Seçim senin."

"Ve sen de doğruca hapse gireceksin. İki yüz dolar almak yok," diye karşı çıktı.

lan onu inceledi ve Marlowe bir anlığına rahatladı, cipte kalabileceğini düşündü.

Sonra lan elini kaldırdı ve Marlowe bir silahın namlusuna bakıyordu.

"Şimdi. Yoksa ölürsün," diye tehdit etti lan.

Kadının midesi şiddetle bulandı. Arabaları arasında sadece birkaç metre vardı. lan'ın kaçıramayacağı kadar yakındı. Evet, onu vurursa kesinlikle tutuklanırdı ama Marlowe için çok geç olurdu. Eğer itaat ederse, en azından hayatta kalmak için küçük bir şansı olacaktı.

İsteksizce cipin koluna uzandı.

Herkesin onu izlediğini ve dinlediğini, olduğu yerde kalması için bağırdığını duyabiliyordu ama şimdi bu anlaşmanın suya düşmesine izin veremezdi. Eğer ölürse, bu bir hiç uğruna olamazdı.

Cipten indi ve kapıyı çarparak kapattı, elleri kalçalarında bir süre öylece durdu. "Beni de soyup aramak ister misin?" diye alaycı bir şekilde sordu, oyalamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu, birine ona ulaşması için zaman vermek istiyordu.

Ama kimse gelmedi. Ya ses ve görüntüde bir sorun vardı ya da Frizbi oynayan memurlar olan bitenin farkında değildi. Ki bu pek mümkün görünmüyordu. Orada bulunmalarının tek nedeni onun güvenliğiydi.

"İçeri gir," diye emretti Ian. "Acele et."

Marlowe kapının koluna uzanırken nefesini tuttu. Memurların neden müdahale etmediklerini, Kendric ve JJ'in silahı gördükleri anda neden ormandan koşarak gelmediklerini anlayamıyordu.

Bir şimşek gibi, eğer biri içeri girirse, Ian'ın onu yanına yaklaştırmadan vuracağını düşündü. Mantıklı sonuç buydu ve Kendric ile diğerleri de bunu biliyordu.

Bu tamamen berbat bir durumdu ama o bunu anlıyordu.

Başladığı işi bitirmekten ve Kendric'in onu o hapishaneden çıkardığı gibi bundan da çıkaracağına inanmaktan başka çaresi yoktu.

Arabaya bindiği anda, Ian park yerinden çıktı ve yola koyuldu. Şef Rutkey'den iz yoktu ve Marlowe buna sevinse mi üzülse mi karar veremedi. Fark edilmeden onları nasıl takip edeceklerini bulmak için çok uğraştıklarını hayal etti.

Ayrıca Ian parka girdikten sonra konulması gereken barikatları da görmemişti. Onlara ne olduğundan emin değildi. Belki de henüz onları yerleştirecek zamanları olmamıştı? Ne de olsa Ian çok hızlı hareket etmişti. Onun gelişinden saniyeler sonra arabasına binmişti.

Ian doğuya dönerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, hem kendi bilgisi hem de dinleyenler için.

"Buradan çok uzakta olmayan bir mezarlık var. Sanırım orası özel bir yer. Bizi takip eden biri olup olmadığını görebileceğim."

Marlowe gözlerini devirdi ve gerçekte hissettiğinden daha cesur bir şekilde konuşurken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kimse bizi takip etmiyor. Bunu anlamadın mı?"

Henüz mi? Biri bana bozuk para verdiğini görürse benim de başım senin kadar belaya girer. Ben aptal değilim."

Ian cevap vermedi, sadece sürmeye devam etti. Mezarlığa varmak Marlowe'un istediğinden daha uzun sürdü. Ve haklıydı da. Etrafta hiç kimse yoktu ve Marlowe'u dehşete düşürecek şekilde, etrafta bir sürü ağaç da yoktu. Yani herhangi birinin saklanması ve gerektiğinde onu kurtarmaya gelmesi daha zor olacaktı.

Daha önce yalnız olduğunu düşünüyorsa, şimdi daha da yalnız hissediyordu.

Ian arabayı otoparka park etti ve emniyet kemerini çözdü. Marlowe kendininkini takmamıştı bile; diğer her şey olurken aklından çıkmıştı.

"Ee?" diye sordu. "Paralar sende mi?"

"Anlamıyorum," dedi Ian konuşur gibi, elini cebine, torpido gözüne ya da aralarındaki konsola götürmedi. Paraları saklamış olabileceği herhangi bir yere.

Marlowe içini çekti. "Neyi anlamadım?"

"Nasıl burada olduğunu. Avukatın ne kadar iyi olursa olsun, Tayland insanları uyuşturucu suçundan ömür boyu hapse atmasıyla tanınır."

"Evet, senin için çok kötü, benim de güçlü bir kardeşim var. Şimdi oyalanmayı bırak. Paramı ver ve beni parka geri götür."

"Senin kolay lokma olduğunu sanıyordum," diye devam etti, ölü mavi gözlerle ona bakarak.

Marlowe titreme isteğine direndi. Güçlü kalmak zorundaydı. Blöf yapmadığına onu inandırmalıydı. Doğruca ona baktı, söylediği her şeyi görüntülü ve sesli olarak kaydetmek istiyordu.

"Seni iyi kalpli biri olarak düşünmüştüm. Zayıf," dedi adam. Sonra hafifçe gülümsedi, o kadar uğursuz bir bakıştı ki, kadının midesi sıkıştı. "Demek istediğim, o gece çadırınıza o uyuşturucuları yerleştirmenin ne kadar kolay olduğuna bakın. Beni paralarla yakalaman kötü bir şanstı, özellikle de o kazı

Şimdiye kadar çalınması en kolay olanlardan. Sen zaten üstesinden geldiğimi sandığım bir karmaşaydın."

"Yine de buradayım," dedi Marlowe karanlık bir sesle, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse başının döndüğünü hissediyordu. Uyuşturucuyu yerleştirdiğini ve paraları çaldığını itiraf etmişti! Gerçekten *itiraf etmişti!*

"Buyurun," diye kabul etti.

"Yani bunu daha önce yaptınız mı? Başka kazılardan eserler çaldın mı?" diye sordu, bunun da önemli bir bilgi olduğunu biliyordu.

"Elbette. Zor bir iş değil. İnsanlar ok uçları, çanak çömlek parçaları ve bir anlamı olduğunu düşündükleri diğer aptalca şeyler için çok para ödüyorlar."

Marlowe kaşlarını çatı. "O zaman neden ailenle yaşıyorsun?"

Ian neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Hile. Benim kadar genç birinin zenginliğini göstermesi akıllıca olmaz. Ve inan bana, ben zengim. Birkaç yabancı bankada birikmiş param var ve doğru zaman geldiğinde bol güneşli ve rahat kadınların olduğu bir yere taşınıp sonsuza dek mutlu yaşayacağım."

Marlowe'un kanı dondu. Bu bebek yüzlü moronun azılı bir suçlu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Birden kendini boyundan büyük işlere kalkışmış hissetti ve hemen parka geri dönmek istedi. "Harika. Woo-hoo, zenginsin. Ama bana hâlâ borçlusun, Ian. Beni lanet olası bir yabancı hapishaneye attırdın. Payımı istiyorum. Parayı bana ver ve yoluna git. Ben de kendi yoluma gideyim ve ödeşmiş olalım."

Ian yine güldü ve bu uğursuz ses Marlowe'un tüylerini diken diken etti. Yol boyunca silahı elinden bırakmamıştı ve şimdi onu gösterge panelinin üzerine koydu, sonra soluna doğru eğildi ve pantolonunun cebine uzandı. Biraz karıştırdıktan sonra elini cebinden çıkardı.

"Bu paraları mı kastediyorsun?" diye sordu.

Ve orada, avucunun üzerinde masum görünümlü üç madeni para duruyordu. Her birinin ortasında bir delik vardı ve

tamamen sıradan görünüyordu. Ama Marlowe milyonlar değerinde bir şeye baktığını biliyordu.

İçinden onu bir çocuk gibi azarlamak, eski paraları çıplak elle tutmaması gerektiğini, derisindeki yağların değerli eserlerin metalini parçalayabileceğini söylemek geldi. Ama kelimeleri yutmayı başardı.

Bu işi bir an önce bitirmek için onun eline uzandı ama adam sikkeleri yumrukladı ve "Ah ah ah, o kadar da hızlı değil" dedi.

"Şimdi ne olacak?" Marlowe çıldırmış gibi değil de sinirlenmiş gibi görünmeye çalışarak homurdandı.

"Bu paralardan birini eline alır almaz beni ihbar etmeyeceğini nereden bileceğim?"

Sabırsızca homurdandı. "Bunu sana kaç kere daha söylemem gerekiyor? Sen düşersen, *ben* de düşerim. Daha basit açıklayamam! Kazı yaptıktan bıktım. Bıktım artık. Dil bilmemekten, pislikten, yaptığım iş için hak ettiğim parayı alamamaktan bıktım. Burada, Maine'de bir yere yerleşmek istiyorum. O paranın satışından gelen parayla yaşamak. Bunu hak ediyorum. Bana yaşattığın onca şeyden sonra, diğer ülkelerin miraslarını kurtarmak için yaptığım onca işten sonra, bunu hak *ettim*!"

Başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Evet, muhtemelen öylesin," diye kabul etti.

Tam Marlowe bu işin yakında biteceğini düşünürken, adam saldırdı.

"Sen ne-!"

Sözleri boğazına sarılan bir el tarafından kesilmeden önce söyleyebildiği tek şey buydu.

Hemen kendi elleri adamın parmaklarına doğru uçtu ve onları boynundan çekmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Ian ondan daha uzun, daha kaba ve daha güçlüydü.

Gözünü kırpmasına fırsat vermeden onu ön koltuğun üzerinden arkaya doğru çekti.

Onu arka koltuğa çarptı ve diğer elini de ilkine katarak boğazına doladı.

"Siktiğimin orospusu! *Kimse* bana şantaj yapamaz!" diye homurdandı elini sıkarken. "Sana bir kuruş bile vermeyeceğim. Olduğun yerde, o boktan hapishanede kilitli kalmalıydın. Başımın belasisin ve bir kuruş bile alamazsın! Seni kafandan vuracaktım ama bu çok kolay olurdu. Ben senin gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken senin de benim gözlerimin içine bakmanı istiyorum!"

Marlowe oksijen almaktan başka bir şey düşünmüyordu. Tırnaklarını adamın yüzünde gezdirdi ama adam hırladı ve daha sıkı tutundu. Tekmeledi, dizlerini kullanarak onu üzerinden atmaya çalıştı, tırnaklarını adamın ellerinin derisine geçirdi.

Ve adam hâlâ elini bir parça bile gevşetmemişti.

"Öl artık! *Geber!*" diye bağırdı öne doğru eğilip boynuna daha fazla ağırlık vererek.

Marlowe'un göz kapaklarının arkasına siyahlık çökmeye başladı - ve o kadar kederli bir an yaşadı ki, sanki kalp krizi geçiriyormuş gibi hissetti. Yapmak istediği her şeyi artık yapma şansı olmayacaktı. Kendric'le olan hayatı. Yeğeninin ve yeğeninin büyümesini izlemek. Yeni arkadaşlarının bebeklerinin doğumlarını kutlamak, kendi bebeklerine sahip olmak...

Her şey elinden alınıyordu çünkü kendisinin bir tür gizli ajan olduğunu düşünüyordu.

Karanlık onu boğmadan önceki son düşüncesi Kendric'ti. Onu koruyamadığı için muhtemelen kendini suçlayacaktı. Ian'ın arabasına binecek kadar aptal olan Marlowe olmasına rağmen.

Kendric yine kâbuslar görmeye başlayacak, kendi hataları olarak algıladığı şeyler için kendini asla affetmeyecekti ... ve bunların hepsi Marlowe'un suçuydu.

West'in Marlowe'u yolcu koltuğuna oturtup parktan çıkışını izlerken Bob paniğe kapılmak üzereydi. O

adamın arabasına bindiği için çok öfkeliydi ama parktaki polisler bu engelleyemedikleri için daha da kızgındı. Bir şey seslerini kısa süreliğine kesmişti, bu yüzden West'in onu arabaya bindirmek için ne söylediğini ya da ne yaptığını bilmiyordu ama şimdi hayatı ciddi bir tehlike altındaydı. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Parktan ayrıldıklarında herkes onları takip etmek için çırpınıyordu. Rutkey'nin barikatları yerleştirmeye fırsatı olmamıştı ve West arabadan indiğinde hâlâ parktaki memurların hatalı ses beslemesini gidermeye çalışıyordu. Hepsi arabadaki konuşmaları duyabiliyordu ve tam olarak nereye gittiklerini biliyorlardı. Bob, Ian'ın gittiği iddia edilen mezarlığa gitmemişti ama geçmişte bir iş için o bölgede bulunmuştu.

Cal'in cipi park yerinde durdu ve JJ'le birlikte arabaya atladılar. Daha kapı kapanmadan Cal hareket etmişti. Bob, Şef Rutkey'nin telsizden yardımcılarıyla konuştuğunu duydu ama sanki adam uzun bir tünelde konuşuyor gibiydi. Bob'un bütün dikkati ve düşünceleri Marlowe'daydı.

Mezarlığa giden tek bir yol vardı ve neyse ki girişten hemen önce Cal'in ve diğer memurlarla Chappy'nin aracının görüş alanının dışında kalmasını sağlayan büyük bir viraj vardı. Bob kapıyı açmadan önce Cal'in durmasını bile beklemedi ve park yerinden çok uzaktaki az sayıdaki ağaç grubuna doğru koştu.

O ve JJ karınlarının üstüne çöktüler ve Civic'i izlerken cesaret edebildikleri kadar yaklaştılar. Marlowe ile West arasındaki konuşmayı sanki arabanın yanında duruyorlarmış gibi duyabiliyorlardı ama neler olduğunu göremiyorlardı. Kaydın video kısmına erişimleri yoktu. Sadece Newton'daki karakolda bulunan ajanlar izliyordu.

Bob, West'in ne kadar zengin olduğunu, haksız kazançlarıyla nasıl sıcak bir yere taşınacağını övünerek anlattığını duyunca kaskatı kesildi.

"Bu adam aklını kaçırmış," diye fısıldadı JJ.

Bob başıyla onayladı. Öyleydi ve hepsi bunu gözden kaçırmıştı. Onun suç fırsatını değerlendiren zararsız bir çocuk olduğunu düşünmüşlerdi. Genç olsa da, zararsızdan başka bir şey değildi.

"Onu oradan çıkarmalıyız," dedi eski ekip liderine. Bu gibi durumlarda hepsi ordu için görev yaparken oynadıkları tanınmış rollere geri dönerlerdi.

"Biliyorum," dedi JJ. "Ama siper falan yok. Ayağa kalktığımız anda bizi göreceksin ve Marlowe da onunla birlikte kolay hedef olacak."

Bob hayal kırıklığıyla kaşlarını çatmıştı.

West'in, "*Bu paraları mı kastediyorsun?*" diye sorduğunu duydu.

Bob sonunda onları ortaya çıkardığını düşündü. Kanında tatmin duygusu dolaşıyordu. West kendini mahvetmişti. Ne olursa olsun, Marlowe o paraları videoya çekecekti. İlan herkese eserlerin gerçekten onda olduğunu, daha önce birçok kez yaptığı gibi bir kazı alanından çaldığını kanıtlamıştı.

West, Marlowe'un alacaklı *olduğunu* söylemesine karşılık olarak, "*Evet, muhtemelen öylesin,*" diye cevap verdi; o sırada sesteki yüksek bir itiş kakış sesi duyuldu.

Bob kaşlarını çatarak arabada neler olduğunu görmeye çalıştı. Sadece gölgeler ve ... görebiliyordu.

Ve araba, içindeki insanların hareketlerinden dolayı hafifçe sallanıyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Bob kendini hasta hissetti. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

"*Siktiğimin orospusu! Kimse bana şantaj yapamaz! Sana bir kuruş bile vermeyeceğim. Olduğun yerde kalmalıydın, o boktan hapishanede kilitli kalmalıydın. Başımın belasısın ve bir kuruş bile alamazsın! Seni kafandan vuracaktım ama bu çok kolay olurdu. Ben senin gözlerindeki ışığın sönüşünü izlerken senin de benim gözlerimin içine bakmanı istiyorum!*"

West daha konuşmaya başlamadan Bob harekete geçmişti. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama durum kötüydü. Bunu hiç şüphesiz biliyordu. Cal ve Chappy'nin park alanının diğer tarafından arabaya doğru koştuklarını gördü. Belli ki etrafta dolaşmayı ve az sayıdaki ağaçların arasına, hatta belki de mezar taşlarının arkasına saklanmayı başarmışlardı.

Bob kendini pekmezin içinde koşuyormuş gibi hissediyordu. Arabaya yeterince hızlı gidemiyordu. Sevdiği kadın tehlikedeydi ve o oraya gidemiyordu! Sanki birçok kâbusundan birini yaşıyor gibiydi. Takım arkadaşlarına işkence yapılırken onlara ulaşamamak.

Koştı, koştu ama bir türlü yaklaşılamadı.

Sonra West'in bağırıldığını duydu: "*Öl artık! Geber!*"-ve Bob o anda neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Birdenbire artık koşmuyordu. Arabaya çarpıyordu.

Kapıyı kırarak açtı ve West'i gömleğinin arkasından yakalayarak Marlowe'un ürkütücü bir şekilde hareketsiz duran bedeninden alıp çakıl taşlı araziye sürükledi. Adamın yüzüne bir yumruk attı. İki kere.

Tekrar yumruklamak için yumruğunu geriye doğru kaldırdı ama JJ kolunu yakaladı.

"Bob! *Marlowe*. Marlowe'a bak!"

Bob tereddüt etmeden West'in gömleğini bıraktı ve arabaya döndü. JJ'in West'in baygın bedenini sürükleyerek götürdüğünü belli belirsiz duyuyordu ama tüm dikkati Marlowe'daydı.

Bir an için ona dokunmaya korktu. Sonra beyni devreye girdi. West'in ellerini boğazında görmüştü ama onu öldürecek kadar uzun sürmemiş olması için dua etti. Birini bayıltmak hiç zaman almazdı ama boğarak öldürmek birkaç dakika alırdı ve o kısa bir süre önce konuşuyordu.

Açık araba kapısına çömeldi ve sevdiği kadının üzerine eğilerek iki parmağını şah damarına götürdü - ve nabzının sabit olduğunu hissettiğinde içine dolan rahatlama, zaten orada olmasaydı onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

"Marlowe!" diye bağırdı.

Adamın şaşkınlığı ve rahatlamaıyla kızın gözleri açıldı ve nefesi kesildi. Sonra çırpınmaya ve dövüşmeye başladı. Kolu havaya kalktı ve yumruğu adamın tam gözüne geldi. Çok acımişti ama Bob geri çekilmedi.

"Benim!" diye bağırdı. "Kendric!"

Dehşet içinde kaybolmuştu ve ya onu duymadı ya da anlamadı. Doğrulamaya çalıştı ama Bob omuzlarından tuttu.

"Hayır! Nononononono!" diye bağırdı mücadele ederken ve tekmeler atarken.

Bob onu olabildiğince nazik bir şekilde zapt etmeye çalışırken bile, sahip olduğu her şeyle savaştığı için onunla gurur duymaktan kendini alamadı. "Güvendesin! Benim, Kendric. Artık sana zarar veremez, iyisin," diyerek onu rahatlattı.

Onun sakın sözlerinin paniğini kırması birkaç saniye daha sürdü. Sonunda sakinleşti ve ona baktı.

"Kendric?" diye mırıldandı.

"Evet Punky, benim. Güvendesin. Yanındayım."

Bob onun gözyaşlarına boğulmasını bekliyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve sadece başını salladı.

"Marlowe?" diye sordu nazikçe, onun beklenmedik tepkisinden endişelenmişti.

"Onu yakaladınız mı? Bütün bunları kayda aldılar mı?"

"Evet ve sanırım ben *de* evet diyorum."

"Güzel. Artık gidebilir miyiz lütfen?"

Kadının şok geçirdiğinden, neredeyse *öleceği* düşüncesinden endişelenen Bob başını kaldırıp arka kapıda karşısında çömelmiş duran Chappy'ye baktı, aynı endişe onun bakışlarına da yansımıştı.

"Bir saniye içinde," diye onu rahatlattı Bob. "Oturabilir misin?"

Kadın başını salladı ve yavaşça doğruldu. Bob onun yanındaki koltuğa oturdu, kolunu sırtına doladı. "Başın dönüyor mu? Başın dönüyor mu?"

"Hayır," dedi kadın. "Yine de biraz su ya da başka bir şey içebilirim. Boğazım ağrıyor."

Elbette ağrıyordu. West'in lanet olası elleri kızın boynundaydı. Bob boğazının derisinde koyu morlukların oluşmaya başladığını görebiliyordu ve bu, o pisliği arka koltuktan çekip çıkardığında başladığı işi bitirmek istemesine neden oldu.

Kendini Marlowe'un yanında kalmaya zorlayarak, "Evet Punky, sana birazdan su getireceğiz," dedi.

Sonra ellerine baktı ve kaşlarını çatı. Ellerini yukarı kaldırdı. "Onu çizdim," dedi.

Bob tırnaklarının altındaki kanı gördü. West'i çizmekten fazlasını yapmıştı. Onun derisini oymuştu. Kadının ellerinden birini tuttu ve şaşkınlıkla kendi gözlerinin de yaşlarla dolduğunu gördü. Dudağı titremeye başladı.

Bir şeylerin ters gittiğini anladığı anla arabaya ulaştığı an arasında geçen saniyelerdeki kadar hiç korkmamıştı.

Neredeyse çok geç kalmıştı. Onu geri getireceğine, güvende tutacağına söz vermişti ama West onu neredeyse çıplak elleriyle öldürüyordu.

Bir hıçkırık kaçtı ve Bob çılgınca onu takip etmek isteyen diğerlerini durdurmaya çalıştı. Marlowe yaşıyordu ama iyi değildi. Sanki sisin içindeymiş gibi davranıyordu. Belli ki şoktaydı ve bu şimdiye kadar tanık olduğu en üzücü şeydi.

Ama adam boğuk bir ses daha çıkarınca Marlowe dönüp ona baktı. Bir süre öylece baktı, sonra gözlerini kırıştırdı.

Ve bu Marlowe'unun geri dönmesi için gereken tek şey gibi görünüyordu. Bir göz kırpması.

"Hayır," dedi kararlılıkla, başını sallayarak.

"Neye hayır?" Bob idare etti.

"Kendini suçlu hissetmene gerek yok. Hissedeceğini biliyordum. Ben onun altında yatarken ve o beni boğarken, kendini suçlayacağını *biliyordum*. Bu benim son düşüncemdi. Dur Kendric," diye yalvardı. "Onu yakaladın. Beni kurtardın. Bir sürü bebeğimiz olacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız. Anladın mı?"

Bob buna gülmekten kendini alamadı. "Evet, hanımefendi," dedi.

"Güzel. Lütfen beni bu kokuşmuş arabadan çıkarır mısın? Gitmem gereken bir kutlama var."

Bob arkasından hâlâ bilinci yerinde olmayan Ian West'e baktı. Jj onu öyle sıkı bağlamıştı ki, yakın zamanda hiçbir yere gidemeyecekti. Bob siren seslerinin de sert bir şekilde geldiğini duyabiliyordu. West'e bir kez daha vurmayı düşünürken eli büküldü ama Marlowe'un elinin koluna dokunmasıyla adamı bir anda unuttu.

"Kendric?"

"Gidiyoruz," dedi ona ve Chappy'nin hâlâ beklediği diğer kapıyı işaret etti. Onun West'e bakmasını bile istemiyordu. "Ama başka bir şey yapmadan önce kliniğe uğrayacağız."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Marlowe koltuğa doğru kayarken.

Bob, "Güldür beni," diye yalvardı.

Chappy onun elini tuttu ve dikkatle arabadan çıkmasına yardım etti. Bob hemen onun yanına geldi. Marlowe ona döndü ve alnını onun göğsüne yasladı. Uzun bir süre öylece durdular, ikisinin de hayatta ve iyi olduğu gerçeğini içlerine çektiler.

Diğer memurlar sirenlerini çalarak çok hızlı bir şekilde otoparka girerken Şef Rutkey'nin onlara doğru koştuğunu gördü.

Marlowe başını kaldırıp Bob'a baktı ve gülümsedi. "Erkekler ve oyuncakları," diye sessizce şaka yaptı.

Bob bir an için gözlerini kapadı. Bunu neredeyse kaybediyordu. Onu. Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

onsuz yapamazdı. Tanrı'nın lütfuyla, bugün bunu öğreneceği gün değildi.

Gözlerini açtı ve nazik bir parmakla onun boynuna dokundu.

Marlowe uzandı ve parmağını kavradı. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Bob başıyla onayladı.

Alfred Rutkey onlara ulaştığında ikisi de döndü. "İyi misin?" diye sertçe bağırdı.

"Evet," dedi Marlowe. "Aldın mı? Yeterli miydi?"

Alfred gülümsedi. Memnun ve neredeyse kana susamış bir sırtıştı. "Fazlasıyla yeterliydi," dedi ona.

"Güzel. Oh! Silahı vardı," diye ağzından kaçırdı.

Bob bunu duyunca bir kez daha dizlerinin bağı çözülecek sandı. Kız devam ederken ona daha da sıkı sarıldı.

"Bu yüzden arabasına bindim. *Tek* nedeni buydu. Ya arabaya binip hayatta kalmayı umacaktım ya da Chappy'nin arabasında beni vurmasına izin verecektim." Bob'a döndü. "Bunu yapmak zorundaydım. Sana geri dönmem için en ufak bir şans bile olsaydı . . ."

Bob bu kadını o anda sevdiğinden daha fazla sevemezdi.

O daha konuşmadan Rutkey başını salladı ve "Biliyoruz. Yayını izleyen ajanlardan biri aradı. Ben daha olay yerindeki memurlarıma haber veremedim sen arabadaydın ama ne olursa olsun müdahale etmelerine izin vermezdim. İzlendiğini fark eden Ian'ın sizi vurma ihtimali çok yüksekti."

Marlowe bu bilgiyi kabullenmiş görünüyordu. Başını salladı, sonra da, "Paraların nereye gittiğini bilmiyorum. Beni yakaladığında onları tutuyordu. Döşeme tahtalarının üzerinde falan olabilirler. Ama eğer sorun olmazsa Kendric ve ben gidiyoruz. Bir açıklama gerekirse Jack'in Kerestecisi'nde olacağız. Gerçi muhtemelen çok fazla içki içeceğim, bu yüzden benimle konuşmak için yarına kadar beklemeniz daha iyi olabilir."

Polis Şefi gülümsedi. "Pekâlâ. Sanırım sorun yok. Yani, kayıtlar elimizde, bu yüzden sizinle hemen görüşmemize gerek yok."

"Doğru."

"Yine de bir öneride bulunabilir miyim?" Alfred hâlâ sırtarak söyledi.

"Evet?"

"O küpeleri çıkarmayı unutma. İleride utanacağın bir Şey yayınlamanı istemem."

Marlowe başını kaldırıp Bob'a baktı ve Bob onun yüzündeki sevgi ifadesi karşısında neredeyse eriyecekti. "Tamam, öyle yapacağım," diye kabul etti.

Bob onun aklından geçenleri okuyabiliyordu. Onu doğruca eve götürmek, soymak ve gerçekten iyi olduğundan emin olmak için vücudunun her santimini kontrol etmek istiyordu. Sonra da kendini onun içine gömmek ve gecenin geri kalanında oradan ayrılmamak istiyordu.

"Parti," dedi, sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi.

"Doktor, o zaman parti," diye karşı çıktı.

Marlowe dudak büktü ama derin bir nefes alıp başını salladı.

Sonra Chappy'ye döndü ve ona sıkıca sarılarak Şaşırttı. "Arkamı kolladığın için teşekkür ederim."

"Sen ailedensin," dedi Chappy basitçe.

Marlowe sırttı.

Cal'in cipine giderken JJ'in yanında durduklarında Bob Şaşırmadı ve ona da sarılıp teşekkür etti. Ayrıca yardımcılara ve Őefe de teşekkür etti ve Cal'in yanına vardığında ona da sarıldı. "Buraya bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler... gerçi çoğu evden daha pahalı olan bir arabadan daha azını beklemezdim."

Cal sırttı. "Bu arabayı almamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Bob Marlowe'un arka koltuğa oturmasına yardım etti, sonra Cal'a döndü. Birden ne diyeceğini bilemez hale gelmişti. Takım arkadaşları bir kez daha sorgusuz sualsiz onun yanında olmuşlardı. Yalan söylemiş ve arkalarından iş çevirmişti ama yine de

En çok ihtiyaç duydukları anda onu ve Marlowe'u desteklemekten çekinmedi.

Cal başını salladı. "Hayır, dostum. Anlıyorum. Ben de senin y e r i n d e y d i m . June yerde kanlar içinde yatarken . . ." Boğazını temizlemeden önce sesi kesildi. "Ne olursa olsun, çok geç olmadan seni buraya getirecektim."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi gel, Marlowe'a bir bakalım, sonra da ofiste herkesle buluşuruz."

Bob, Cal'in June'u görmesi ve iyi olduğundan emin olması gerektiğini hissediyordu. Az önce olan her şey ona neredeyse karısını kaybedeceğini hatırlatmıştı ama yine de doktor June'un iyileştiğini söyleyene kadar onunla ve Marlowe'la kalmaya devam edecekti.

Kendini ve Cal'i şaşırtan Bob, arkadaşını yakaladı ve sertçe kucakladı, gitmesine izin vermeden önce sırtına vurdu. "Pekâlâ. Hadi şu hurda yığınını hareket ettirelim," diye espri yaptı Bob.

Cal kıkırdadı. "Hurda yığınıymış, kırımın kenarı," diye mırıldandı ve gülünç derecede pahalı SUV'un direksiyonuna geçti.

Bob Marlowe'un emniyet kemerini dikkatlice bağladıktan sonra kendisi için de aynısını yaptı. Sonra Marlowe'u bir kez daha kollarının arasına aldı. Ona dokunmayı bırakması uzun zaman alacaktı ama umurunda bile değildi. Bu çok yakın bir karardı.

On Yedinci Bölüm

"Ben iyiyim Kendric," dedi Marlowe o gece bininci kezmiş gibi gelen bir sesle.

Ian'a olanlar korkunçtu ama şaşırtıcı bir şekilde Marlowe gerçekten de iyiymiş gibi hissediyordu. Kliniğe itiraz etmeden gitmişti. Boynunda gittikçe koyulaşan ve hissettiğinden daha kötü görünen oldukça kötü morluklar vardı. Boğazı sanki nezle olmuş gibi kaşınıyordu. Ama genel olarak son derece şanslıydı.

Kendric bütün öğleden sonra arkadaşları ve *onların* arkadaşları gibi etrafta dolaşmıştı. Carlise ve June'un başına gelenlerden sonra, Ian'ın başına gelenlerden kimse memnun değildi.

Jack's Lumber toplanmıştı ve Marlowe yorgun olmasına rağmen ayrılmak istememişti. Sanki Newton sakinlerinin yarısı ona uğramış ve iyi olduğundan emin olmak istemişti. Olanlardan kimin nasıl haberi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama ... küçük kasabalar. Bunu çok fazla sorgulamadı.

Ofis parti nedeniyle kapalı olmasına rağmen Nisan ayı, mülklerindeki ağaçları budatmak ya da söktürmek isteyen insanlarla dolup taşmıştı. Herkes onlara bir şekilde destek olmak istiyordu ve bunu yapabileceklerini düşündükleri yollardan biri de Jack'in Kerestecisi'ni işe almaktı.

Carlise, June ve April, her ne kadar Marlowe küçümsemeye çalışsa da Ian'ın davranışları karşısında anlaşılır bir şekilde şoke olmuşlardı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki ,

Marlowe altmış saniyeden kısa bir sürede engellenen bir hayat girişimi için bu kadar yaygara koparılması gerektiğinden emin değildi.

JJ dışarı çıkıp ücretini ödemediği Granny's Burgers'ı aldı ve Marlowe ısırtıklar arasında kendini arkadaşlarını teselli ederken buldu. Herkesin kendini bu kadar kötü hissetmesinden nefret ediyordu. Kendisini lan'ın yaptığı şeyi yapabilecek bir pozisyona sokan oydu. Tayland'ın mirası üzerinden para kazanmasının yanına kâr kalmasına izin veremeyen, kendisini hapse attırdığı için onu affedemeyen oydu. Kendini bilerek potansiyel olarak tehlikeli bir duruma sokmuştu.

Marlowe az konuşan bir adam olan gizemli Tex'le bile konuşmuştu. Kendric'le konuşmak için aramış ve onunla da konuşmak istemişti. Konuşma kısa sürmüştü. Kendric merhaba demiş, Tex iyi olup olmadığını sormuş, o da evet demiş ve lan'ın işlediği suçların yanına kâr kalmamasını sağlayan ve yaşananların her saniyesini yakalayan küpeler için teşekkür etmişti. Tex onun güvende olmasına sevindiğini söylemiş, teşekkür etmesine gerek olmadığını belirtmiş ve Kendric'i tekrar takmasını istemişti. O da bunu eğlenerek yapmıştı.

Gün uzun sürmüştü ve Jack's Lumber'da geçirdiği birkaç saatin ardından Marlowe bitkin düşmüştü. Kendric sonunda ayak diredi ve herkese onu eve götüreceğini söyledi. Sonra onu kucağına aldı ve ofisten çıkarıp kamyonetine taşıdı, bu onun yeni favori şeyi gibi görünüyordu.

Artık evdeydiler ve Kendric ona üç kez bir şey getirip getiremeyeceğini sormuş ve onu neredeyse kanepedeki battaniyelerin altına gömmüştü. Kızın ağrı kesici almasını sağlamıştı ve şu anda mutfakta kim bilir ne yapıyordu.

"Kendric, buraya gel," diye nazikçe emretti.

Kendric hemen elindeki şeyi bıraktı ve onun yanına oturdu. Ama onu kollarının arasına almadı, ki bu onun umutsuzca olması gereken yerd.

Bir an için içinden bir belirsizlik geçti. Aralarında bir şey mi değişmişti? Onunla birlikte olmayı yeniden mi düşünüyordu? Ian'la buluşmak ve sonra da arabasına binmek konusunda ısrar ederek çok mu pervasız davranmıştı?

"Neden ta oralara kadar geldin?" diye sordu kaşlarını çatarak. Kanepenin en uç noktasına oturmuş değildi ama ona dokunmuyordu ve bu onu korkutuyordu.

Kendric uzun bir süre onu inceledikten sonra içini çekti. "Seni incitmek istemiyorum."

Marlowe başını salladı. "Bana dokunmak beni incitmez." Adam hâlâ kıpırdamadı ve Marlowe'un kalbi sıkıştı. "Yani, bana kızgınsan ya da başka bir şey varsa, lütfen söyle bana. Eğer bugün işleri berbat ettiğim için bizimle ilgili fikrini değiştirdiyse, bilmek istiyorum."

"Fikrimi mi değiştirdim?" diye sordu kuşkuyla.

Göz açıp kapayıncaya kadar, battaniyeler ve her şeyiyle adamın kucağında oturuyordu ve adamın kolları onu sarıp sarmalamıştı.

Rahatlayarak iç geçiren Marlowe ona sokuldu, bir kolunu boynuna doladı ve sıkıca tutundu.

"Bugün işleri berbat etmedin. Ben batırdım."

Marlowe başını salladı ama ona sözlü olarak itiraz etme şansı vermedi.

"Ben yaptım. Sana arkanı kollayacağımı söyledim ama yine de o pisliğin seni ele geçirmesine yetecek kadar uzun süre tereddüt ettim. Çok özür dilerim."

"Özür dileme," diye yalvardı. "Beni kurtardın Kendric. Beni öldürecekti. *Gerçekte* kim olduğunu bir şekilde herkesten saklamıştı, ta ki içimdeki hayatı söküp almaya çalıştığı ana kadar. Gözlerinde gördüm. Açgözlülüğü, nefreti, kendinden başkasını umursamayışı. Eğer sen orada olmasaydın. . ." Sözleri soluklaştı.

"Biliyorum," dedi, sesi kırılarak. "Biliyorum. Bunu tekrar yaşayamam. Ciddiyim. Tayland'da başına gelenleri düzeltmek için tüm bunları yapman gerektiğini biliyorum, ama hiçbir şey

Bu durumun doğru olduğunu düşündüm. Kendi kararlarını vermene izin vermeyerek kontrolcü bir koca olduğumu düşünmeni istemedim. Ama sanırım içten içe West'in dengesiz olduğundan şüpheleniyordum. Hakkı olduğunu düşündüğü parayı ele geçirmek için her şeyi yapabilirdi.

"Bağımsız olmanı istiyorum. Olduğun gibi güçlü, yetkin ve harika bir kadın olmanı istiyorum. Ama kendini tekrar tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Bunu yapamam."

Marlowe tereddüt etmeden, "Tamam," dedi. Kendric'in onu korumak istemesine kızmamıştı. Hayatı boyunca istediği şey bu değil miydi? İşler zorlaştığında sırtını dayayabileceği birini? Kendisini ve çocuklarını onlara zarar verebilecek herkesten ve her şeyden koruyacak birini?

Kendric başıyla onu onayladı ve onun derin bir nefes aldığını hissetti. Bugün olanlardan o da en az kendisi kadar etkilenmişti. Belki daha da fazla. Ian'ı elleri boğazında gören kişi oydu. Kendric arabanın kapısını açtığında Ian baygındı ama diğerlerinden Kendric'in tek eliyle Ian'ı ondan nasıl kurtardığını duymuştu. Dikkatini ona çevirmeden önce onu nasıl dövdüğünü. Onu arka koltukta hareketsiz yatarken görmüş olmalıydı ve muhtemelen çok geç kaldığını düşünmüştü.

Evet, onun bugün olanlara bakış açısı muhtemelen kızın gerçekte yaşadıklarından daha kötüydü.

"Beni yatağa götürür müsün?" diye sordu. Kocasına sarılmaya ihtiyacı vardı. Ona iyi olduğuna dair güvence vermeliydi. Muhtemelen bu gece kâbus görecekti, bundan nefret ediyordu çünkü kâbus görmeyeli epey olmuştu. Hastalığının nüksetmesinin sebebinin kendisi olması onu öldürüyordu.

Kendric hemen harekete geçti, ayağa kalkmadan önce kanepenin kenarına doğru kaydı. Onu yatak odalarına götürdü ve yatağın üzerine yatırdı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Tuvaleti mi kullanacaksın? Yüzünü yıkamak?"

Marlowe ona "Böyle iyiyim," dedi. Eve geldiklerinde pijamalarını giymiş ve dişlerini fırçalamıştı.

Başını salladı ve şifonyere gidip bir tişört çıkardı. Bütün gün giydiği kıyafetlerden sıyrıldı ve temiz gömleği giydi. Banyoya gitti ve dişlerini fırçalarken Marlowe suyun aktığını duydu. Bir süre sonra tuvaletin sifonu çekildi ve sonunda Marlowe onunla birlikte yorganın altına girdi.

Sırt üstü yattı ve onu yanına çekti. Marlowe başını onun göğsüne yasladı ve memnuniyetle iç çekti. Kendric'in parmakları Marlowe'un ensesine dokundu ve oradaki tüyleri gıdıkladı.

"Kendric?"

Onun kıkırdamasını duymaktan çok hissetti. Bir keresinde, bir soru sormadan ya da ona bir şey söylemeden önce izin ister gibi adını söylemesini çok sevdiğini itiraf etmişti. Bunu yaptığının farkında değildi ama şimdi duramıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi hiç tereddüt etmeden. "Sanki sana bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Borçlu değilsin," dedi ona.

"Var," diye ısrar etti. "İlan'la tek başıma buluşmamalıydım. O paraları çalmak için her şeyi yapabileceğini ikimiz de biliyorduk. Yani, beni hapse attırmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Bana onlardan birini vermeyi kabul edeceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu. Bıraksaydım da sen ve arkadaşların başka bir şey düşünseydiniz. Ya da bırakın Gümrük ve Sınır Kontrol halletsin. Onun bir hırsız olduğunu kanıtlamaya, bana tuzak kurduğunu kanıtlamaya kendimi kaptırdım. Ve beni kırmadığını kanıtlamaya. Oluşturabileceği gerçek tehdidi görmezden geldim."

"Sende en çok sevdiğim şey cesaretin. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermiyorsun. Ne olursa olsun ilerliyorsun. Bana bir özür borçlu değilsin. İkimiz de

Hatalar yaptık ve şükürler olsun ki ikimiz de bu hatalardan ders çıkarmak ve ileriye dönük olarak kendimizi geliştirmek için hâlâ buradayız."

"Evet," diye nefes aldı Marlowe.

"Ben de kendi payıma düşen başka hatalar yaptım. Aslında birbirimize o kadar benziyoruz ki komik bile değil. Neden Willis'le çalışmam gerektiğini anlamaları için en iyi arkadaşlarıma güvenmedim. Onlara yalan söyledim ve arkamı kollamaları için bir şans bile vermedim. Sen de aşkım, aynı şekilde davrandın. Ben ve arkadaşlarım yardım etmek için burada olmamıza rağmen West'i alaşağı etmek için tüm işi kendin yapmak istedin. Sanırım ikimiz de başkalarına güvenmenin kötü bir şey olmadığını öğrendik."

Marlowe ona karşı başını salladı. "Öyle değil. Ve sen haklısın."

Kendric başını çevirdi ve onun şakağını öptü. "Uyu Punky. Yarın yeni bir gün."

"Evet." Başını kaldırdı ve Kendric'in bakışlarıyla buluştu. "Bu gece kâbus görmeni istemiyorum," dedi kararlılıkla.

Adam kıkırdadı. "Ben de istemiyorum. Ama bunu söylemenin öyle olmasını sağlayacağından emin değilim."

"Biliyorum," diye iç geçirdi ve başını tekrar onun göğsüne koydu. "Ama benim yüzümden geri gelebileceklerini bildiğim için kendimi suçlu hissediyorum."

"Gelirlerse gelirler," dedi umursamaz bir tavırla. "Olursa beni ikna etmek için burada olacaksın."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Marlowe.

"Eskiden uyumaktan korkardım," diye itiraf etti Kendric. "Çünkü rüyalar göreceğimi ve tutsaklığımın en kötü anlarını yeniden yaşayacağımı biliyordum. Ama şimdi? Korkmuyorum. Uyandığımda burada olacaksın ve şimdi neye sahip olduğumu bildiğim için o rüyaların gücü bir şekilde azaldı."

Bu çok tatlıydı.

"Ve Chappy, Cal ve JJ'nin de kabuslarla mücadele ettiğini öğrenmek kendimi o kadar da zayıf hissetmememi sağlıyor. Ordudan ayrıldıktan sonra sivil hayata alışmakta zorlanıp zorlanmadıklarını onlara hiç sormadım. Bunun sadece benimle ilgili olduğunu düşündüm çünkü hepsi

çok iyi başa çıkıyordu. Cal bile, ki o kesinlikle hepimizden daha kötü durumdaydı. Ama acılarını ve uyum sorunları yaşadıkları gerçeğini saklıyorlardı. Acı çekmelerinden hoşlandığımdan değil, ama bu her şeyin o kadar da yalnız görünmemesini sağlıyor."

"Onlara sahip olmana sevindim," dedi Marlowe. "Bunu söylemeye gerek yok ama yine de söyleyeceğim. Ne zaman konuşmak istersen ben buradayım. O görevde seninle birlikte değildim, bu yüzden sadece diğerleriyle konuşabileceğin şeyler olduğunu anlıyorum, ama bir kulağa ihtiyacın olursa, ben senim."

"Öyle olduğunu biliyorum Marlowe ve bunu söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ediyorum. Aynı şey senin için de geçerli. Tayland'daki o hapishanede yaşadıklarından pek bahsetmedin ama çok da iyi olmadığını tahmin edebiliyorum. Muhtemelen kilit altındayken hissettiklerinin bir kısmını anlamak için diğerlerinden daha büyük bir kapasiteye sahibim."

"Teşekkürler," diye fısıldadı. Adam haklıydı. Hapishanede geçirdiği zamanı aklının bir köşesine itmişti çünkü endişelenmesi gereken başka şeyler vardı, tekrar yakalanmadan ülkeden çıkmak gibi. Artık güvende ve mutlu olduğuna göre, anılarının zaman zaman onu bunaltabileceğini biliyordu ve bunlar hakkında konuşabileceği birinin olması iyi olurdu.

"Uyu, Punky. Eğer gecenin bir yarısı acı içinde uyanırsan, yatağın senin tarafına biraz hap ve su koydum."

"İyi olacağım," dedi. Birdenbire günün olayları onu yakaladı ve artık gözlerini açık tutamıyordu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum."

Bob saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı ve onu neyin uyandırdığından emin değildi.

Sonra Marlowe ona doğru sarsıldı ve "Hayır!" diye mırıldandı.

Hemen uyandı. Bu gece kâbus görmemişti ama cesur, metanetli ve görünüşte soğukkanlı olan karısı görmüş gibiydi.

"Kendric!" diye aniden çığlık atarak Bob'un ödünü kopardı.

"Şşşşt," diye mırıldanarak kollarını onu.

Bu onun içinde gördüğü her şeyi daha kötü.

Bob sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanına alarak üstte kalmasını sağladı. Yapmak istediği son şey, West'le yaşadığı gibi, daha büyük ve daha güçlü birinin altında çaresiz olduğunu ona hatırlatmaktı.

"Hayır! Bırak! Keeeeeeendriiiiic!"

"Ben buradayım," dedi ona sertçe. "Buradayım, Punky. Gözlerini aç. Bana bak."

Bir an kollarında çırpındı, sonra gözleri açıldı ve ona baktı.

Bob, kızın kendisini hemen tanımış gibi görünmesine kelimelerle ifade edemeyeceği kadar minnettardı. Pijamasının üstü yamuktu ve odada hiç ışık olmamasına rağmen solgun teninde boynundaki korkunç izleri görebiliyordu. Pencereden sızan ay ışığı, önceki günün korkunç sonuçlarını görebilmesi için yeterliydi.

"İyisin," dedi nazikçe. "Yanıdayım. Ben buradayım."

İç çekti, sonra kendini tekrar onun göğsüne bıraktı. İndirmek tam olarak doğru kelime değildi. Yere düşmek daha iyiydi. Basitçe kemiksiz kaldı ve onun üzerine yığıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Bob buna gülümsemekten kendini alamadı. Tam Marlowe'a göre bir sözdü bu. Elini kızın saçlarına daldırdı ve diğer kolunu beline dolayarak onu kendisine sabitledi.

"Kabus görmesi gereken ben değildim," diye yakındı.

Bob'un gülümsemesi büyüdü. Bu durumda mizah bulduğuna inanamıyordu ama kadın haksız değildi. Kâbus görmemiş olması bir mucizeydi. Onu arabada, baygın bir halde, o pisliğin elleri boğazındayken görmek beynine kazınmıştı. Onu kaybettiğini düşünmüştü. Bir noktada o anı rüyasında göreceğinden hiç şüphesi yoktu, ama görünüşe göre bu gece değil.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Kadın içini çekti ve Bob sıcak nefesin gömleğinin içinden bile geçtiğini hissetti. Bir süre sonra usulca, "Gözleriydi," dedi. "Ölüydüler. Yani, Ian'la birlikte çalıştım. Yemekleri paylaştık. Birlikte güldük. İlk geldiğinde ona kazı alanını gezdiren bendim.

"Ama beni boğarken ... Gözlerinde ölümden başka bir şey görmedim. Sahip olduğu tüm duygular için bir havuç soyuyor olabilirdi. Yani, öfke, nefret, bir şeyler görmeyi beklerdim. Sözleri öfkeli *gibiydi*. Ama tamamen boştu. O anda ne söylediğimin ya da ne kadar mücadele ettiğimin bir önemi olmadığını, beni öldüreceğini anladım. Ve bu berbat bir şeydi çünkü tek düşünebildiğim seninle kaçıracağım her şeydi. Gülmeyi, sevmeyi, çocuklarımızı... hepsini."

Bob boğuk bir sesle, "Punky," dedi.

Marlowe başını kaldırdı. "Ama şimdi iyiyim. Sen buradasın."

"Öyleyim," diye kabul etti.

"Ve eğer başka bir rüya görürsem, beni uyandıracak ve onun kazanmadığına dair beni rahatlatacaksın."

"Aynen öyle."

Başını salladı, sonra başını tekrar onun boynunun kıvrımına indirdi. "Biliyor musun, bu çok tuhaf," dedi bir süre sonra. "Neymiş o?" Bob yatıştırıcı bir eliyle başını yukarı kaldırıp sırtından aşağı.

"Çıplak olmadan senin üstünde yatmak ve senin içimde olman," dedi.

Bob homurdandı. "Tayland'ı boydan boya geçerken birkaç kez böyle uyumuştuk," diye hatırlattı ona.

"Evet," diye onayladı Marlowe. "Kendric?"

"Evet, Punky?"

"Üç tane düşünüyorum." "Üç ne?"

"Çocuklar. Yani en az dört yatak odalı bir eve ihtiyacımız var. Çocuklar küçükken aynı evi paylaşabilirler ama büyüdüklerinde kendilerine ait bir yer isteyecekler. Büyük bir verandası ve büyük bir arka bahçesi olan bir ev bulmak istiyorum. Carlise ve June'dan da çok uzakta olmasın, çünkü çocuklarımızın onlarınkiyle oynamasını istiyorum."

Sözlerinin Bob'un kafasında yarattığı imgeler o kadar içgüdüsel, o kadar gerçekti ki, neredeyse acıyordu. "Tamam, Punky."

"Nasıl ödeyeceğimizi bilmiyorum ama bir yolunu buluruz."

"Bulacağız," diye kabul etti Bob. Punky'sine hayal ettiği her şeyi vermek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Kardeşim yakında ailesiyle birlikte gelecek," diye devam etti.

Kadını artık uyanmış gibiydi ve konuşmak istiyordu. Bob'un bununla bir sorunu yoktu. "Güzel. Onları tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Tex bugün sana ne söyledi?" diye sordu. "Yani, bana iki kelime falan söyledikten sonra." Kıkırdadı.

Bob'un gülümsemesi kayboldu. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordu ama Marlowe'un hayatına devam edebilmesi ve kâbusları sonsuza dek kovabilmesi için Ian'a neler olduğunu bilmesi gerektiğini biliyordu. Bir süre sonra, "Bana West hakkında bilgi veriyordu," dedi.

"Ve?"

"Bunu şimdi duymak istediğine emin misin?"

"Tamamen uyanığım," dedi omuz silkerek.

Adam başını salladı. "West bir sürü şeyle suçlanıyor. Adam kaçırma, cinayete teşebbüs, kara para aklama, kaçakçılık ve şu anda unuttuğum bir sürü başka suçlama. Sadece kaçakçılık için en fazla yirmi yıl federal hapis cezası isteniyor."

Marlowe başını kaldırdı. "Evet, ama şartlı tahliye için uygun hale gelmeden önce bunun sadece bir kısmını yatması gerekecek, değil mi?" "Doğru, ama gümrük onu kaçakçılıktan ayrıca suçlamak istiyor. her bir madeni para."

"Oh, bu iyi," dedi Marlowe.

"Ayrıca geçmişini araştıraraklar, çalıştığı diğer siteleri kontrol edecekler, karanlık interneti taramaya devam edecekler ve çalıp sattığı diğer eserlere dair kanıt bulup bulamayacaklarına bakacaklar ... ve onu bunlar için de suçlayacaklar. Ve sizi öldürme girişiminin önceden planlanmış olduğuna inandıkları için ömür boyu hapis cezası isteyecekler. Hepsi ses ve görüntü kayıtlarında var. Niyeti sizi uzak bir yere götürmek, öldürmek, o paraları satın alan kişiden parayı almak ve hayatına devam etmektir. İşlediği hiçbir suç yanına kâr kalmayacak."

"Peki paralar Tayland'a geri mi dönecek?" Marlowe sordu.

Bob gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Paraların kendisini hapseden ülkeye geri dönmesi konusunda bu kadar endişelenmesine şaşırmamalıydı ama yine de şaşırmıştı. "Eninde sonunda, evet."

"Güzel."

"Tex de Tayland'da bir avukatla birlikte senin hakkındaki suçlamaları düşürmek için çalışıyor. Bugün elde ettiğin kanıtları, eşyalarında bulunan yaba hapları hakkında hiçbir bilgin olmadığının ve hepsinin Batı'dan geldiğinin kanıtı olarak kullanıyorlar."

Marlowe ona karşı başını salladı ama en az bir dakika boyunca yorum yapmadı. Sonra başını kaldırdı ve Bob'un okuyamayacağı bir şekilde ona baktı.

"Ne oldu Punky?" diye sordu.

"Seni seviyorum."

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

"İkimiz de uyanık olduğumuza göre... Zaman geçirmenin bir yolunu bulmalıyız diye düşünüyorum. Yataktan kalkmak için çok erken." Kadının ellerinden biri adamın yan tarafına doğru ilerledi ve boxer'ının kemerinin altına girdi.

Adam hemen onun elini kendi elinin içinde yakaladı. "Dün yaralanmıştın," dedi.

"Yaralıydım," diye kabul etti, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Ama şimdi iyiyim."

"Acı çekiyor musun?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Biraz sertim ve boğazım ağrıyor ama onun dışında iyiyim."

"Bence birkaç gün daha beklemeliyiz," diye söze başladı ama Marlowe başını salladı ve onun karnına oturana kadar kıpırdandı. Gözlerini ona dikti.

"Ben *iyiyim*," diye ısrar etti. "Ve sana ihtiyacım var Kendric. Bir an için seni bir daha asla içimde hissedemeyeceğimi sandım. Uçurumun kenarından uçtuğunu asla izleyemeyeceğimi. Boşaldığında yaptığın o sevimli yüz buruşturmayı asla göremeyeceğimi." Sırıttı. "Lütfen?"

Böylesine güzel bir ricaya nasıl karşı koyabilirdi ki? Gerçek şu ki, karşı koyamazdı. Bob bunun kendisi için iyiye alamet olmadığını hissediyordu. Karısı ne isterse istesin, ona şu anda olduğu gibi baktığında hemen boyun eğecekti.

"Boşalırken yüzümü buruşturmuyorum," diye itiraz etti.

Kadın kıkırdadı. "Uh-huh, tabii ki yapmıyorsun. Bunu kanıtla."

"Bir meydan okuma. Hoşuma gidiyor," dedi sırtarak. "Ama yine de yorgunum. Bence bütün işi sen yapmalısın."

Bob karısının bu kadar çabuk hareket etmesine şaşırdı. Pijamalarını çıkardı ve Bob daha gözünü kırpamadan doğduğu günkü gibi çırılçıplak onun üzerine oturdu.

Sonraki yirmi dakika hayatının en erotik anlarıydı. Karısıyla sevişti, tıpkı onun kendisiyle seviştiği gibi. Her dokunuşta, kalçalarının her itişinde duygularını yeniden teyit ettiler. Onunla tekrar böyle birlikte olabilmek gerçek bir armağandı ve Bob onu asla hafife almayacağına yemin etti. Hem de hiç.

Onu iki kez boşalttığında ve galonlarca boşalmış gibi görünen şeyi onun derinliklerine boşalttığında, bir kez daha göğsünde kemiksiz yatıyordu, yarı sert horozu

Hâlâ içindeydi, suları vücudundan taşaklarına damlıyordu. Bob kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Marlowe uykulu bir sesle, "Bu daha iyi," dedi.

"Evet," diye onayladı.

"Ve sen de yüzünü buruşturdun," dedi. Bob onun dudaklarının göğsüne doğru sırtarak kıvrıldığını hissedebiliyordu.

Buna hiç şaşırmamıştı. Onunla yaşadığı her orgazmda sanki içi dışına çıkıyormuş gibi hissediyordu. En iyi şekilde acıtırıyordu. "Her neyse," diye yalandan homurdandı.

Marlowe kıkırdadı ve bu ses doğrudan Bob'un kalbine gitti. Hayatının geri kalanında her gün o küçük kıkırdamayı duymak için her şeyi yapar, her şeyi verirdi.

Esner ve uykulu bir şekilde iç çekti.

"Seni yakaladım, Punky. Uyu."

"Rüya görmek istemiyorum."

"Biliyorum." Ve gördü de. "Ama eğer istersen, ben buradayım." "Evet, buradasın."

Kadının nefes alış verişlerinin yavaşladığını ve kendisine karşı derinleştiğini hissetti ve aleti kadının vücudundan çıkacak kadar yumuşadığında, kadın bir kez daha uykuya dalmıştı. Bob onu kendi tarafına yatacak şekilde kaydırđı ve sevişirken tekmeledikleri yorganı yukarı çekti.

Genellikle yatağı uzandığında zihni kapanmazdı. Geçmişine dair görüntüler bir film gibi beyinde titreşiyordu. Ama bu gece onu uyanık tutan şey geçmiş değildi.

...bu onun geleceğiydi. Marlowe'un tarif ettiğı ev. Çocukları etrafta koşuşturuyor, küçük cehennem zebanileri gibi çığlık atıyor, Chappy ve Cal'ın çocuklarıyla gülüşüyorlardı.

Yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı. Geleceklerinin ne getireceğı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ne olursa olsun Marlowe'la birlikte olacaktı. Bu konuda hiç şüphesi yoktu.

Sonsöz

Beş Ay Sonra

Marlowe, Chappy, Cal, JJ ve Kendric'in nakliye kamyonunu boşaltmasını izlerken gülümsedi. Mükemmel yeri bulmak biraz zaman almıştı ama bu evi görür görmez aradığının burası olduğunu anlamıştı. Biraz elden geçmesi gerekiyordu ama Kendric evi pırıl pırıl yapacağına söz vermişti ve bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Memnun görünüyordu. Bazen Kendric'in sıkılıp tekrar Willis için çalışmak isteyeceğinden endişe ediyordu ama Kendric ona defalarca bu işi bıraktığını söylemişti. Newton'da onunla ve arkadaşlarıyla birlikte olmaktan memnundu.

Çok çalışıyordu ama Marlowe buna aldırmıyordu. Meşgul olması gerekiyordu ve eğer ağaç kesmek ve insanları Appalachian Trail'de yürüyüşe çıkarmak onu meşgul ve tatmin ediyorsa, Marlowe ona asla durmasını söylemeyecekti.

Ian'ın duruşması hâlâ devam ediyordu ve bu sinir bozucu olsa da Marlowe bunun en iyisi olduğunu biliyordu. En azından kefaletle serbest bırakılmamıştı ve avukatlar gereken özeni gösteriyor, Ian'ın hapisten çıkmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Offshore hesaplarda sakladığı tüm paraya el konulmuştu ve gümrük, İç Güvenlik ve FBI hâlâ Tayland'a gitmeden önce çaldığı bazı eserlerin izini sürüyordu.

Ian'ın hapse girmesi ve Kendric'in yerleşmesiyle Marlowe'un hayatında işler harika gidiyordu ve daha mutlu olamazdı.

Carlise ve June yanına gelip dururken büyüyen karnını ovuşturdu ve gülümsedi.

"Bize bakın, üç şişko küçük domuz," diye şaka yaptı June.

Marlowe güldü. Şaşırtıcı derecede çabuk hamile kalmıştı. Yeniden âdet görmeye başlamasının üzerinden bir ay bile geçmemişti. Sanki vücudu Kendric'in spermini falan bekliyormuş gibiydi. Chappy de sonunda Carlise'i hamile bırakmıştı ve Marlowe tüm çocuklarının aynı zamanda, sadece birkaç ay arayla doğacak olmasından dolayı çok heyecanlıydı.

Cal'in evi Marlowe ve Kendric'in satın aldığı evden çok uzakta değildi ve Chappy ile Carlise hâlâ şehirdeki dairelerinde yaşarken, dağlardaki kulübelerine inşaat yapıyorlardı.

Carlise başını Marlowe'un omzuna yaslayarak, "Senin adına çok mutluyum," dedi ve bunu yapmak için garip bir şekilde eğildi. Diğer kadın ondan ve June'dan o kadar uzundu ki, sık sık dirseklerini dayamak için onların başlarını kullandığını söyleyerek şaka yapıyordu.

"Bu ev gerçekten mükemmel," diye ekledi June.

"Evet," diye onayladı Marlowe.

"Burada durup adamlarımızın tüm ağır işleri yapmasını izlediğimiz için kendimizi suçlu hissetmeli miyiz?" Carlise bir süre sonra sordu.

Marlowe güldü. "Ha. Yardım etmeye çalıştım ama Kendric bana bağırdı. Bana 'git biraz turşu falan ye' dedi."

Diğer kadınlar kıkırdadı.

"Değil mi?" Carlise dedi ki. "Sanki hamile olduğumuz için tamamen çaresiz olduğumuzu düşünüyorlar."

"Artık ikinci üç aylık dönemimin sonuna yaklaştığım için Cal aşırı paranoyaklaştı," diye katıldı June. "Yemin ederim burada daha fazla durursak elinde bir sandalyeyle koşup gelecek ve oturmam için ısrar edecek."

"Geçen gün Riggs'e üzerinde çalıştığım çeviriyi bitirmediğimi söylemeye çalıştığımda yanıma geldi, beni sandalyemden kaldırdı ve odamıza taşıdı,

yeterince çalıştığımı ve dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyledi."

Marlowe gülümsedi. Kendric o kadar da kötü değildi. . henüz. Ama çocukları büyümeye devam ettikçe aşırı korumacılığının giderek daha fazla ortaya çıkacağından hiç şüphesi yoktu. "Yine de ondan nefret ediyor muyuz?" diye sordu.

Carlise ve June sırttılar. "Hayır."

"Hiç de değil."

Marlowe mutlulukla başını salladı.

"Burada eksik olan ne biliyor musunuz?" Carlise bir süre sonra sordu.

"Ne?" Marlowe ve June aynı anda sordular. "Nisan."

Marlowe kaşlarını çattı. Carlise haklıydı. Arkadaşları onlarla gittikçe daha az takılıyor gibiydi... ve bu incitici olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da. "Nerede o?"

"Ofiste, başka nerede olabilir ki?" June cevap verdi.

Marlowe içini çekti. "Çok çalışıyor. Her zaman orada. Hepimiz hamile olduğumuz için üzgün olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Carlise tereddüt etmeden, "Hayır," dedi. "Gerçekten çocuk istediğini sanmıyorum, yani sorun o değil. Onu rahatsız eden başka bir şey var."

"Keşke bizimle konuşsa," dedi June.

"Ben de," diye katıldı Carlise. "Ama özel hayatı hakkında her zaman ağzını sıkı tutmuştur. Bizimle takılıyor falan ama yine de onun hakkında pek bir şey bilmiyormuşum gibi geliyor."

"Sadece ben varım sanıyordum!" Marlowe haykırdı.

June, "Daha önce evlendiğini ve her şeyin bir şekilde sona erdiğini biliyorum ama bana söylediği tek şey bu," dedi.

JJ evden çıkıp onlara el salladıktan sonra Kendric'in eşyalarını taşımak için kiraladığı kamyonete binip gözden kaybolunca Carlise doğruldu. "Artık yeter diye düşünüyorum ve JJ ile April'ın kafalarını

ve birbirlerinden hoşlandıklarını itiraf ediyorlar. Kimsenin fark etmediğini düşündüklerinde birbirlerine bakmalarını izlemek neredeyse acı verici. Yavru köpek bakışları ve üzgün gözleri beni öldürüyor. İkisi de çok mutsuz görünüyor."

"Ne yapabiliriz ki? Yani, onlar yetişkin," dedi June. "Onları bir bir yatağı bir gece paylaşmaya zorlayabilir miyiz?" Carlise

önerdi.

Herkes güldü.

"Üçümüz için işe yaradı," diye karşı çıktı.

"Doğru, ama bunun onlar için işe yaramayacağını düşünüyorum."

Üç kadın sessizlik içinde beyinlerini yoklarken iç çektiler.

Marlowe bir iki dakika sonra, "Hiçbir şey bulamadım," diye itiraf etti. "Benim de," diye onayladı June.

Carlise iç çekti. "Evet, ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok." "Bu işi ikisinin çözmesine izin vermemiz gerekecek.

"diye düşündü Marlowe.

"Sanırım. Sadece mutlu olmalarını istiyorum. İkisi de çok çalışıyor ve çok harikalar. Eğer bir şans verirlerse birlikte mükemmel olacaklarını biliyorum," dedi Carlise.

"Evet," diye onayladı Marlowe. Kendric yüzünde kocaman bir gülümsemeyle evden çıktığında Marlowe hâlâ JJ ve April'ın ilişkisine nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu.

"Her şey tamam," dedi yaklaşırken. Bir kolunu April'ın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Şey, demek istediğim, her şey içeride, paketleri açmadım. Ona sonra başlayacağım. Görmek ister misin?"

Marlowe küçük bir kahkaha atarak, "Tabii ki," dedi.

"June'u eve götüreceğim, bugün yeterince ayakta kaldı," dedi Cal, karısının beline bir kol sararak.

June diğer kadınlara "Gördünüz mü?" der gibi bir bakış attı.

"Evet, Car'la birlikte kulübeye gidip

Hafta sonu. Eğer bir şey olursa ve bana ihtiyacın olursa, bana haber ver.

Biliyorum," dedi Chappy, Carlise'in elini kendi elinin içine alarak.

Marlowe arkadaşlarına el salladı ve ev biraz daha düzene girdiğinde onlara fotoğraflarını göndereceğine söz verdi.

JJ sırtarak, "Ve sanırım ben de senin yakandan düşeceğim," dedi. "Ofise git. Ne zaman üçüncü teker olduğumu bilirim." Kendric'in sırtına bir tokat attı ve Bronco'suna yöneldi.

Arkadaşları yola park etmiş çeşitli arabalarına doğru yürürken Kendric ona "Mutlu görünüyorsun," dedi.

"Çünkü öyleyim," dedi gülümseyerek. "Güzel. Ben de."

Marlowe yeni evine bakarken, yaşadığı her şeyin, tüm o dehşetin, belirsizliğin, Tayland'a uçuşunun, neredeyse öldürülmesinin . .. her şey buna değmişti. Hayallerindeki adamla evlenmişti, çocukları olacaktı ve şimdi hayalindeki eve taşınyordu. Sonu buraya varacaksa her şeyi tekrar yaşayabilirdi.

"Hadi gidip evimizi görelim," dedi. "Belki bazı odalara isim bile veririz."

Kendric kocaman sırttı. "Bana iyi bir plan gibi geldi."

Onu gelin gibi kucakladı ve ön verandaya doğru yürüdü. Onu eşikten geçirdi ve durup eğilerek öptü. "Gerçek bir düğün töreni yapmadığın için üzgün olmadığına emin misin?"

Evliliklerinin yasal olduğundan emin olmak için burada, Amerika'da sulh hâkimine gidip evlenmeye karar vermişlerdi. Sadece ikisi ve binada çalışan iki şahit vardı. İkisi de bunu büyötmek istememişti, çünkü ikisinin de düşündüğü kadarıyla zaten evliydliler. Bu sadece bir formaliteydi.

"Gerçek bir düğün töreni yaptım," diye ısrar etti Marlowe. "Krem rengi bir elbise giydim, yeminlerimizi ettik ve bunu kanıtlayacak sertifikamız da var."

Kâğıt biraz yıpranmıştı, köşeleri kırışmış ve yırtılmıştı ve mürekkebi onun yüzünden lekelenmişti.

kanala düşmüştü ama Marlowe'un kalbinde her zaman özel bir yeri olacaktı. Kendric onu çerçeveletmişti ve Marlowe'un, son beş buçuk aydır evlerinde bulunan yatak odalarına çoktan astığından hiç şüphesi yoktu.

"Seni seviyorum," dedi
Kendric. "Seni daha çok
seviyorum."

"Mümkün değil." Kendric onu tekrar öptü.

Tam kapıyı kapatacak ki arkalarından gelen keskin bir ısıklık sesi duydu. Dönüp etrafına bakındı ve arkadaşlarının toplandığını görünce Marlowe'u hemen ayağa kaldırdı. Bir şeyler oluyordu ve iyi görünmüyordu.

Kendric ve Marlowe yeni evlerine sırtlarını döndüler ve neler olduğunu görmek için vaftiz planlarını askıya aldılar.

April telefonu kapatırken iç çekti. Arkadaşlarıyla takılmak yerine ofisteydi. Orada olmak istiyordu ama son zamanlarda Jack'in yanında olmak dayanılmazdı. Diğer kadınlara karşı çıkmasına rağmen ... adamı seviyordu. Ve yıllardır onun arkadaşından başka bir şey olmamak onu yavaş yavaş öldürüyordu.

Bunun tam olarak ne zaman olduğundan bile emin değildi. Jack'in kendini işine ne kadar adanmış olduğunu, arkadaşlarını ne kadar çok sevdiğini gördükçe bunun yavaş yavaş olduğunu düşündü. İhtiyaç duyduklarında sevdiklerine yardım etmek için her şeyi bırakırdı. Bunu ilk elden defalarca görmüştü. Bir ortakta aradığı her şey onda vardı.

Kendi evliliğinde ilk sırayı almamıştı. Eski kocası kötü bir insan değildi, sadece kendini düşünen biriydi. Sanki kendi işi onunkinden daha önemliymiş gibi hissediyordu. Eğer bir doktor randevusu varsa ve onun da kendisiyle gelmesini istiyorsa, kocası her zaman bir iş olduğu için gelemeyeceği konusunda ısrar ederdi.

işte toplantı ya da başka bir şey. Ona güvenemezdi.

Herhangi bir şey.

Evliliklerinin başında birbirlerini sevmişlerdi ama yıllar geçtikçe birbirlerinden uzaklaştılar. Sonunda boşanmak istediğinde, artık ev arkadaşından başka bir şey değillerdi.

April, Jack'in harika bir koca olacağını hissediyordu. Dikkatli, koruyucu ve kendisiyle bir randevuya, partiye gelmesini ya da sadece evde oturup birlikte yemek yemesini istediğinde onu asla geri çevirmeyecek bir koca.

İç geçirerek başını salladı. O ve Jack birlikte olmak için yaratılmamışlardı, bu çok açıktı. Yıllarca birlikte çalışmışlardı. Eğer Jack'in ona karşı bir patronun çalışanına karşı hissettiklerinden başka hisleri varsa, bunları harekete geçirmek için bolca zamanı olmuştu.

Şu anda herkesle birlikte Marlowe ve Bob'un yeni evlerine taşınmalarına yardım ettiğinden, Jack'in Kerestecisi'ne gitmişti. Hafta sonuydu ve orada olmasına gerek yoktu. Telefon servisi herhangi bir acil durum çağrısında onu uyaracaktı. Ama istese bile Jack'e daha fazla yakın olamazdı, bu yüzden sessiz ofise gelmek en iyi seçeneğiydi.

Aklını arkadaşlarından uzak tutmaya çalışırken telefon çaldı. Yakındaki kayak merkezlerinden biriydi. Popüler kayak pistlerinden birinin yakınına devasa bir ağaç devrilmişti ve Jack's Lumber'dan ağacı kaldırmasını istiyorlardı. April adama herkesin ofiste olmadığını ama kendisinin gelip bir göz atacağını söyledi.

Sandalyesini masasından geriye iterek ayağa kalktı. İşi hızlıca değerlendirecek, böylece yarın kaç adam göndereceğini bilecekti. Bu genellikle yaptığı bir şey değildi ama düşüncelerinden uzaklaşması gerekiyordu. Jack söz konusu olduğunda korkak davranıyordu ve bunu biliyordu. Patronuna duygularını itiraf etmek istiyordu ama bunu yaparsa duygularının karşılık bulmayacağından korkuyordu,

işler tuhaflaşacak ve sevdiği işi bırakmak zorunda kalacaktı.

April çantasını ve ceketini alıp Jack's Lumber'ın kapısından çıktı ve kırmızı Subaru Forester'ına atlayıp dağlara doğru yola koyuldu. Arkasındaki siyah kamyoneti belli belirsiz fark etti, uzun yoldaki diğer tek araçtı ama akli gideceği yerdeydi.

Zihninde kayak merkezi için bir teklif hazırlıyordu, Jack's Lumber'ın tüm yamaçlardaki ağaçları kontrol etmesini ve düşme tehlikesi olanları kaldırmasını isterlerse diye, o sırada yol kenarında çevresel görüş alanındaki bir şey dikkatini çekti.

İçgüdüsel olarak frene bastı.

Büyük bir geyik yola çıkmıştı ve April direksiyonu sağa doğru kırdı. Kaymaya başlayınca hemen keskin hareketini düzeltmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Arabasının metal alt takımına çarpan kayaların çıkardığı sesle yolun kenarına savruldu.

April koltuğunda sarsıldı, küçük bir çığlık atarken başı sol tarafındaki cama çarptı ve sonra havalandı.

Geyik arabanın önüne çıkmak için olabilecek en kötü yeri seçmişti, çünkü sığ bir hendek vardı ... sonra da kırsal yolun kenarından aşağıdaki orman zeminine doğru yirmi metrelik bir düşüş.

Araba tepenin dibinde April'in nefesini kesecek bir güçle yere çarptı. Bu aynı zamanda emniyet kemerinin göğsünü ve kucağını sıkması ya da hava yastığının gürültüyle *patlayıp April'in* ödünü koparması da olabilirdi.

Gözlerinin önünde lekeler uçuşuyordu. Baş zonkluyordu ve yüzünün yan tarafından kan damladığını hissedebiliyordu. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki!

Saniyeler geçtikçe April daha önce hiç bu kadar acı çekmediğini fark etti. Başı o kadar çok ağrıyordu ki kusmamak için kendini zor tuttu. Neyse ki hava yastığının havası biraz inmişti, bu yüzden kusmak yüzüne geri sıçramadı, ama arabasının tavanına düştüğünde neredeyse aynı derecede kötüydü.

Bir dakika. Tavan mı?

Başını çevirdiğinde, dünyanın nasıl da ters dönmüş gibi görüldüğüne şaşırarak gözlerini kırıştırdı.

Sonra tepetaklak olanın dünya değil, *kendisi* olduğunu fark etti. Araba tavanında yatıyordu ve çok yukarısında, gittiği yolu görebiliyordu.

Geyik çoktan gitmişti ama arkasından gelen siyah kamyonet yolda duruyordu. Direksiyonda kimin olduğunu seçemiyordu ama her kimse ona yardım edeceğine dair rahatlamış bir düşünceye kapıldığı anda

. . . kamyon hareket etmeye başladı.

Büyük bir şok ve şaşkınlık içinde, ardında sessizlikten başka bir şey bırakmadan uzaklaştı.

April hurdaya dönmüş arabasının içinde yattıkça başı daha çok zonkluyordu. Kendini kamyondaki her kimse muhtemelen cep telefonunun çekmediğine, yardım almak için yola çıktıklarına ikna etmeye çalıştı. Ama nedense durumun böyle olmadığını biliyordu.

Her kimse, onu orada bırakmıştı. Yaralı, kanıyor ve kapana kısılmıştı.

Ağlamak istedi. Çığlık atmak istedi. Ama vücudu kendini kapatıyordu. Acı çok şiddetliydi. Başı sanki patlayacakmış gibi hissediyordu.

Bayılmadan önce düşündüğü son şey etrafın ne kadar sessiz olduğuydu. Sessizlik mutlak ve bu hayatında duyduğu en korkutucu şeydi.

JJ sinirli ve huysuzdu. Bob ve Marlowe'un yeni evlerine taşınmalarına yardım etmeyi dört gözle bekliyordu çünkü bu April'ı ofis dışında görebileceği anlamına geliyordu ama April hiç gelmemiştir. Aslında, son zamanlarda onunla ve arkadaşlarıyla takılmak için her davet edildiğinde bir bahanesi varmış gibi görünüyordu.

Kadın onu deli ediyordu. Onu *çok* istiyordu ama aralarındaki statükoyu nasıl değiştireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Her zaman çok profesyoneldi. Ve o bundan nefret ederdi. Aralarına koyduğu mesafeden hoşlanmıyordu.

April Hoffman bir kadında aradığı her şeye sahipti. Uzun boylu, akıllı, ayakları yere basan, çalışkan ve her şeyden öte harika bir arkadaşı. *Onun* arkadaşıydı. Ama o daha fazlasını istiyordu. Daha fazlası için çaresizdi. Ama bunu nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordu.

İlgisini yıllar önce belli etmeliydi ama zaman geçtikçe ilk hamleyi nasıl yapacağını bulmak zorlaşıyordu. Ve şansını kaybetmiş olmaktan korkuyordu. Carlise, June ve Marlowe ile giderek daha az takılmasının yanı sıra, özellikle JJ ile arasına mesafe koymak için çaba sarf ediyor gibiydi. Hatta onunla aynı anda ofiste bulunmamaya bile çalışıyordu. Bu berbat bir durumdu ve JJ bunu nasıl düzelteceğinden emin değildi.

Tüm mobilya ve kutular kamyonlardan indirilip Bob ve Marlowe'un evine taşındıktan sonra, diğer arkadaşları araçlarına yöneldiğinde JJ nihayet izin istedi. Bronco'suna doğru yürürken telefonu çaldı. Ekranda bilinmeyen numarayı görünce kaşlarını çatı ve telefonu kulağına götürdü.

"Ben JJ."

"Jackson Justice'le mi görüşüyorsunuz?" diye sordu tanımadığı bir ses. "Evet. Kimsiniz?"

"Benim adım Patrick Stewart. Numaranızı April Hoffman'ın acil durum rehberinde bulduk. Sizi April Hoffman'ın

Ambulansımızda olduğunu ve onu Bangor'a götürmesi için uçak çağırdığımızı biliyorsunuz."

JJ'in kalbi duracak gibi oldu. "Ne oldu? April yaralandı mı?"

"Evet, efendim. Arabası Dağ Yolu'ndan çıkmış ve bir görgü tanığı ihbarda bulunmuş."

"JJ? Neyin var?" Chappy onun yanında belirerek sordu.

Ama telefonun diğer ucundaki sestten başka bir şeye konsantre olamıyordu. "O ... yaşayacak mı?" diye fısıldadı.

"Evet, ama bilinci kapalı ve kafasında ciddi bir yaralanma var. Dediğim gibi, Bangor'a cankurtaranla götürülüyor ve telefonunda acil durumda aranacak kişiler listesinde siz de varsınız. Aramamız gereken başka biri var mı?"

"Hangi hastane?" JJ soruyu duymazdan gelerek havladı. Vücudundaki her molekül onu arabasına atlayıp kızın yanına gitmeye zorluyordu.

Sağlık görevlisi ona söyledi ve JJ başıyla onayladı. "Orada olacağım.

Ona söyle . . . Geliyorum," diye yalvardı.

Sağlık görevlisi, "Bilinci yerinde değil efendim, ama uyanırsa söylerim," diye güvence verdi.

"Teşekkür ederim." JJ telefonu kapatıp tekrar arabasına doğru yürümeye başladı ama Chappy'nin kolundaki eli onu durdurdu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"April yaralandı! Bir araba kazası geçirmiş. Onu Bangor'a götürüyorlar. Ona ulaşmam gerek."

"Biz de seninle geliyoruz. Dayan," diye emretti Chappy.

JJ başını salladı. "Yapamam. İhtiyacım var. Gitmem gerek!" "Ve biz gidiyoruz," dedi Chappy sakince. Döndü ve yüksek sesle ıslık çaldı.

JJ ilk kez ne yapacağını bilemiyordu. Kontrol her zaman ondaydı. Özel Kuvvetler ekibinin lideriydi. İşler kötüye gittiğinde herkes ona bakardı. Ama April'ın yaralandığını duyduğu anda, sanki birdenbire en küçük bir karar bile veremez hale gelmişti.

İçindeki her molekül onu onun yanına gitmeye zorluyordu. İyi olduğundan emin olmak için.

Arkadaşlarının sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi konuştuklarını duydu ve bir de baktı ki Cal onu cipine doğru yönlendiriyor. "Arabayı ben kullanacağım," dedi sertçe.

JJ itiraz etmedi. Cal'in Rolls-Royce'unun kaputunun altında ciddi bir güç vardı ve Bangor'a JJ'in Bronco'sundan daha hızlı gidebilirdi.

Arkadaşları araca binerken etrafındaki konuşmaları duydu ama tek düşünebildiği April'di. Neden o yoldaydı? İyi olacak mıydı? Olay olduğunda çok korkmuş muydu? Farkında mıydı, yoksa bir anda bayılmış mıydı?

Ve tüm korku ve endişesinin altında . . . kararlılık. Diğer tüm duygulardan daha güçlüydü.

Daha fazla beklemek yok. İyileştiğinde -ki *iyileşecekti*, iyileşmek zorundaydı- kadının onu ne kadar sevdiğini bilmesini sağlayacaktı. Yeterince zaman kaybetmişti. Artık oyalanmak yoktu.

April Hoffman onundu ve onu sevdiği kadar sevmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı. Önüne ne tür engeller çıkarsa çıksın.

Susan Stoker'[1n Oduncu](#) kitabının önizlemesini görmek için sayfayı çevirin!

LUMBERJACK

ŞANS OYUNLARI SERİSİ, DÖRDÜNCÜ KİTAP

Birinci Bölüm

April'in uyandıktan sonra nerede olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Ne olduğunu. Ona *söylenenler* olmuştu. Arabası yoldan çıktığı için hastanedeydi. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Aslında hayatının son beş yılını da pek hatırlamıyordu.

Doktorlar, hafıza kaybının kazadan dolayı beyinde oluşan zedelenmenin bir sonucu olduğunu ve zamanla hafızasının yerine geleceğini umduklarını söylediler.

Ama büyük umutlar pek de rahatlatıcı değildi. Ona kesin bir dille hafıza kaybının geçici olduğunu söylemelerini tercih ederdi. Son beş yıldaki hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamama düşüncesi dehşet vericiydi.

Kim olduğunu hatırlıyordu, April Hoffman. Kırk altı yaşında olduğunu ve ailesinden geriye kalan tek kişinin annesi olduğunu. Çocukluğuyla ilgili her şeyi ve yetişkin hayatının büyük bir kısmını hatırlıyordu. Ama son beş yıldır ne yaptığıyla ilgili anılarındaki boşluk, açıkçası onu korkutuyordu.

Korkunç bir şey yaptığını ya da hoşlanmayacağı bir insan olduğunu düşündüğü için değil. Ama onun için endişeleniyor gibi görünen sürekli bir ziyaretçi akını olduğu için ... ve hiçbirini hatırlayamıyordu.

Onları üzgün görmekten hoşlanmıyordu ve olanlardan dolayı onların da kendisi kadar stresli olduğu açıktı

. . . ve onların kim olduklarını, kendisi için ne ifade ettiklerini hatırlayarak zihinlerini rahatlatamazdı.

Başı zonkluyordu ve April gözlerini kapalı tuttu. Odadaki ışık, günler önce acil serviste uyandığından beri çektiği baş ağrısını daha da şiddetlendiriyordu.

Kapı yönünden gelen ayak seslerini duydu ve bu kez onu kimin ziyaret ettiğini belli belirsiz merak etti.

Hastanede kendisine bir oda tahsis edildiği andan itibaren - Bangor, Maine'deki bir hastane olduğu söylenmişti- geceleri bile tek başına vakit geçirmemişti. Yatağının yanında sürekli nöbet tutan insanların, kendisine çok sadık olan bu kadın ve erkeklerin artık birer yabancı olması rahatsız ediciydi.

Hiç bu kadar çok arkadaşı olmamıştı, hatırlayabildiği kadarıyla. Hele o çoğunlukla uyurken bile, sırf onun yanında kalmak için tüm hayatlarını askıya alan hiç kimse olmamıştı.

İşin aslı, April'in *hatırladığı* kadarıyla yalnız biriydi. Her zaman birlikte takılabileceği, alışveriş yapabileceği ve gülebileceği yakın arkadaşları olsun istemişti. Görünüşe göre son beş yıldır her ne yaptıysa sonunda bunu başarmıştı. Sadece hiçbirini hatırlayamıyordu.

Yakınlarda fısıltıyla bir tartışma duyduğunda gözlerini açtı. Başını çevirdiğinde, kapının hemen dışında duran bir adamın sırtını gördü. Bacakları omuz genişliğinde açıktı, sanki odasına girişi engelliyordu. Adamın biriyle hararetli bir konuşma yaparken kollarını göğsünde kavuşturduğunu görebiliyordu.

Adamın sırtına baktı ve umutsuzca onun hakkında bir şeyler, herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı. Adının Jackson Justice olduğunu biliyordu ama sadece ona söylediği için. Korkmuş ve incinmiş bir halde uyandığı andan itibaren hayatında sürekli var olmuştu.

Onu hatırlamıyordu ama içinde derinlerde bir şey ona hemen güvenmişti.

Doktorlar hafıza kaybı yaşadığını fark ettiklerinde, Jack içgüdüsel olarak güven ve rahatlık için başvurduğu kişiydi. Gecenin bir yarısı başının zonklamasıyla uyandığında, öleceğinden emin olduğunu sandığında, orada olmuş, elini tutmuş, bir hemşire çağırmış ve ona iyi olacağına dair söz vermişti. Nefes alışını yavaşlatmasına yardım etmiş, tekrar uykuya dalana kadar yanında kalmıştı.

Diğer erkekler ve kadınlar odasını ziyaret ettiğinde bile, Jackson bunalduğunda baktığı kişiydi. Herkesin ilgisinden biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunda onları kovan da oydu.

Diğerleri ona JJ diyordu ama nedense bu isim April'a doğru gelmiyordu. April ona bunu itiraf ettiğinde, April ona her zaman Jack dediğini söyledi. *Bu* tanıdık gelmişti. Muhtemelen son bir hafta içinde doğru gelen ilk şey buydu.

Jack arkadaş olduklarını, son birkaç gündür düzenli olarak ziyarete gelen diğer üç adam ve onların eşleriyle birlikte Jack'in sahibi olduğu şirkette çalıştığını söylemişti - görünüşe göre Jack'le de yakındı - ama bundan daha fazla ayrıntıya girmemişti.

Sanki Jack'le aralarında patron ve çalışandan daha fazla bir bağ varmış gibi hissediyordu ama ne zaman bu konuyu açsa Jack hemen konuyu değiştiriyordu. Belki de bir zamanlar çıktıklarını ve ilişkilerinin iyi bitmediğini düşünmeye başlamıştı. Ya da belki tek gecelik bir ilişki yaşamışlardı.

Bilmemek onu çıldırtıyordu.

April, Jack'in kaslarının bilinçli olarak gevşemeden önce gerilmesini izledi. Görüş alanının hemen dışında duran diğer kişiye doğru eğildi, April'ın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ve sonra kenara çekildi. O sırada odaya baktı ve kadının uyanık olduğunu gördü.

Adamın tekrar gerildiğini gördü ama yine de bir adamın odaya girmesine izin verdi. April onun kim olduğunu görür görmez havadaki düşmanlığı anladı.

Bu James Neal'dı... eski kocası.

Jack de eski kocası onu ilk ziyaret ettiğinde yanındaydı. James koşarak odasına girmiş, onu görünce nefesi kesilmiş, yanına koşmuş, elini tutmuş ve yalandan ağlamaya başlamıştı.

April sinirlenmişti ama çok da şaşırmamıştı. Jack ise sanki James bir seri katilmiş gibi tepki vermişti. Onu yakaladı, April'dan uzaklaştırdı ve James'i odanın diğer tarafındaki duvara çarparak April'dan olabildiğince uzaklaştırdı ve ona kim olduğunu sordu.

James biraz kekelemiş ve onun kocası olduğunu söylemişti.

Bu Jack'in neredeyse aklını kaçırmasına neden olmuştu.

Tabii ki April da şok olmuştu çünkü boşandıktan sonra James'le yeniden evlendiğini hatırlamıyordu. Ama çok geçmeden *eski kocası* olduğunu itiraf etti. Bu erkekler için pek de hayırlı bir başlangıç olmamıştı ve o günden bu yana geçen iki gün içinde ikisi de gergindi ve April'a öyle geliyordu ki yolları her kesiştiğinde yumruklaşmanın eşiğine geliyorlardı.

Jack kapı aralığından April'a, "Bana ihtiyacın olursa kafeteryada olacağım," dedi.

"Sana ihtiyacı olmayacak," diye alay etti James.

Jack onun eski sevgilisini görmezden geldi ve onunla göz teması kurdu. "Tamam mı?" diye sordu.

"Tamam," dedi April ona usulca.

Birbirlerine ne kadar süre baktıklarından emin değildi - bu adamla hissettiği bağ büyüleyiciydi - sonunda başını salladı ve görüş alanından çıktı.

James bir sandalyeyi yatağa yaklaştırırken, "Seni rahatsız ediyorsa odana girmesini yasaklayabilirim," diye ısrar etti.

Sandalyenin fayans zeminde srtnrken çıkardığı ses April'ın irkilmesine ve başının zonklamasına neden oldu.

"Beni rahatsız etmiyor," diye cevap verdi.

Eski sevgilisi sinirli bir nefes verdi, sonra sandalyede arkasına yaslandı ve ayaklarını kalçalarının yanındaki şiltenin üzerine koydu. "Hastanelerden nefret ediyorum. Tuhaf kokuyorlar ve her şey çok i karartıcı," diye yakındı.

April dudaklarını birbirine bastırdı ve onun neden burada olduğunu merak etti. Kazadan sadece son birkaç yıla ait anıları etkilenmişti. Ancak boşanmasını net bir şekilde hatırlamasına rağmen, adamla evliliği hakkında pek bir şey hatırlamakta hâlâ güçlük çekiyordu. Muhtemelen çok dikkat çekici olmadığı için.

Sonunda sadece bir arada yaşadıklarını hatırlıyordu. Boşanmadan nceki son bir yıl içinde hiç konuşmamışlar, hatta çok fazla etkileşimde bulunmamışlardı.

Dürüst olmak gerekirse, yıllar önce ona neden aşık olduğundan emin değildi. Elbette, James oldukça yakışıklıydı. Onun boylarındaydı, beş-dokuz ya da on, koyu kahverengi saçları ve ela gözleri vardı. Şışman değildi ama sıska da değildi. Tamamen ortalama biriydi.

Hastaneye vardığında ona annesinin kendisini aradığını, kaza geçirdiğini haber verdiğini ve annesi seyahat edemediği için Maine'e gidip onu kontrol etmesini istediğini söylemişti. Ve onun ölüm dşğinde olmadığını kendi gözleriyle gördükten sonra, neredeyse her şeyden şikâyet etmekten başka bir şey yapmamıştı.

Bangor, hava durumu, buraya uçuş, kiralık arabanın ne kadar pahalı olduğu, hastanenin büyüklüğü, en sevdiği restoranların olmaması... liste uzayıp gidiyordu.

Şimdi de bunu yapmaya devam ediyor, otelindeki rahatsız yataktan şikâyet ediyordu.

"Kalmak zorunda değilsin," diye araya girdi. "İyi olduğumu kendin de gördün. Eve gidebilirsin."

Bunun zerine James ayaklarını onun yatağından indirdi ve öne doğru eğildi.

April kendini James'in söyleyeceği şeye hazırladı. James onu bekletmedi.

"Bu bir hataydı. Boşanmamız. İşleri bir kez daha denemeliyiz. Birlikte iyiydik, Ape."

April bu lakap karşısında gözlerini devirmek istedi. Bu lakaptan hep nefret etmişti. Bunu ona birden fazla kez söylemişti ama o onu görmezden gelmiş ve adını kısaltmanın sevimli bir yolu olduğunu düşünerek kullanmaya devam etmişti. Ama değildi. Sinir bozucuydu.

"Bir zamanlar öyleydik," diye kabul etti. "Ama evliliğimizin sonlarına doğru mutlu olduğunu dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Değildim," diye karşı çıktı.

Bu James'i şok etmiş gibiydi.

"Artık birlikte hiçbir şey yapmıyoruz. Bir dinozor kıyafeti giyip evin içinde dans edebilirdim ve fark edeceğini sanmıyorum."

"Bu doğru değil."

"Beni kontrol etmeye geldiğin için minnettarım James, ama biz bittik. Yıllardır bitmiş durumdayız," dedi April kararlı bir şekilde, James'in kafasında işleri yoluna koyup tekrar bir araya gelebileceklerine dair herhangi bir fikir oluşmasını istemiyordu.

James iç çekti. "Seni özlüyorum," diye sızlandı.

"Hayır, normal sorumluluklarla ilgili hiçbir şey için endişelenmemeyi özölüyorsun. Faturaları ödemeyi, ilaçlama geldiğinde evde olmayı, yemek yapmayı ve temizlik yapmayı. Beni hafife aldın James. Biz karı koca değildik, ben senin yatılı yardımcındım. Bu bir evlilik değil."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti.

"Doğru. Birbirimizden uzaklaştık. Olur böyle şeyler," diye açıkladı. "Beni görmek için bunca yolu gelmeni takdir ediyorum ama buradan nefret ediyorsun. Eve dönme vaktin geldi."

James uzun bir süre onu inceledi. "Neden Maine'i seçtiğini hiç anlamadım. Neden buraya kadar geldiğini. Kışları berbat ve çok ıssız."

April omuz silkti. Ona, o anda ondan olabildiğince uzakta olduğunu ve onun kendisini asla takip etmeyeceğini bildiğini söylemek istedi. Ama ağzını kapalı tuttu.

İç çekti. "Şu JJ denen adam... senin için iyi biri değil."

April kaskatı kesildi. Jack'i eski sevgisiyle tartışmasının imkânı yoktu. Patronuyla ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama James'in şu anda ne yapacağı konusunda söz hakkı yoktu. "James, hayır-" diye söze başladı ama James araya girdi.

"Ciddiyim, Ape, seni çok zorlayacak! Adam çok patronluk taslıyor ve muhtemelen hastanede olmanın ilk sebebi de o. O yolda olmamalıydın. Eğer işini sekreterine yaptırmak yerine kendi işini yapıyor olsaydı, yaralanmazdın."

"Gitme vaktin geldi," dedi April sert bir sesle. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve Jack hakkında kötü konuşmana izin vermeyeceğim."

"*Sorun* da bu zaten, sen de neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye karşılık verdi James. "Çünkü hatırlayamıyorsun. O adam şu anda sana her şeyi anlatabilir ve yalan söyleyip söylemediğini bilemezsin. Hafızanı geri kazanana kadar güvende değilsin, *eğer* geri kazanırsan, ve bu arada tamamen savunmasızsın. Size sevgili olduğunuzu söyleyebilir ve bacaklarınızı ayırarak sizi sırt üstü yatırabilir ve yalan söyleyip söylemediğini bilemezsiniz!"

April kızardı. Kendini daha dik bir pozisyona itti. "Haklısın, Jack'le ilişkimin ne durumda olduğunu bilmiyorum ama saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı. Kazadan beri yanımda kaya gibi durdu. Ona, James, *sana* güvendiğimden daha fazla güveniyorum ve evliliğimizin çoğunu hatırlıyorum ... yani bu bir şey söylüyor, sence de öyle değil mi?"

Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Başı şimdi daha da fazla zonkluyordu. "Evine git James. Sen görevini yaptın."

"Hata yapıyorsun," diye uyardı James ayağa kalkarken, sandalye bir kez daha o korkunç sesi çıkarıyordu.

"Belki de öyle. Hayatım boyunca pek çok hata yaptım - yapmam gerekenden çok daha uzun süre sevgisiz bir evlilikte kalmak da dahil - ama buraya geldiğimden beri etrafımda toplanan insanların onlardan biri olmadığından zerre kadar şüphem yok. Chappy, Carlise, Cal, June, Bob ve Marlowe tanıdığım en iyi arkadaşlar oldular ve bu sadece son birkaç gün içinde oldu, çünkü geçmişimizi hatırlamıyorum. Jack'e gelince? İlişkımız neyi içeriyor bilmiyorum ama en azından buraya gelip hastanelerden ne kadar nefret ettiğini söyleyip durmuyor ve burada olduğum için kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışmıyor."

April konuşmasını bitirdiğinde zor nefes alıyordu. James'e karşı durmak iyi hissettirmişti. Evliyken bunu pek yapmamıştı. Akışına bırakmak ve onu üzmemek daha kolay olmuştu. Ama artık bunu yapmıyordu. O ve James boşanmışlardı. Görünüşe göre kızlık soyadını geri almıştı ve bir daha onun söylediği hiçbir şeyin kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Bunu zaten bir kez yapmıştı, hem de çok uzun süre.

"Maine'e taşınmakla ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığında koşarak bana geri gelme," diye homurdandı. April, ağrıyan başını sarsmasına rağmen kıkırdadı. "Beş yıl oldu James, geri döneceğimi sanmıyorum.

yakın zamanda sana."

"Annen hayal kırıklığına uğrayacak," dedi ona.

April omuz silkti. "Beni hep hayal kırıklığına uğrattır," diye karşılık verdi. "Bunu atlatacaktır."

James başını son bir kez sallayarak döndü ve kapıya yöneldi.

April o odadan çıkana kadar nefesini tuttu, sonra tekrar yatağa uzandı. James gittiğinde hissettiği rahatlama neredeyse eziciydi.

O anda, Jack odadan çıktığında *rahatlamaktan başka* bir şey hissetmediği aklına geldi. Sanki Jack gözünün önünden kaybolduğu her an damarlarında bir hüznün dolaşıyordu.

Doğru kararı verdiğinden emin olmasını sağlayan şey de bu farkındalıktı. James'in eski sevgilisi olmasının bir sebebi vardı. Ve Maine'e gelip onu kontrol etmek için zaman ayırdığı için minnettar olsa da, onunla asla ama asla tekrar bir araya gelmeyecekti.

"April?" diye sordu bir kadın sesi kapı aralığından belli belirsiz. "İyi misin? James'i çıkarken gördüm ve hiç mutlu görünmüyordu."

April başını çevirdiğinde hamile June'un odaya baktığını gördü.

"İçeri gel," dedi ve minyon kadının içeri girmesini işaret etti.

June içeri girdi ve James'in oturduğu sandalyeyi yatağa yaklaştırdı, bacaklarının yere çarpmamasına dikkat etti. Kendini sandalyeye bıraktı ve öne doğru eğilerek elini April'ın koluna koydu. "İyi misin?" diye tekrar sordu.

"İyiyim. James geri dönmeyecek ... en azından umarım dönmez."

June gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Güzel. Oh! Yani ... kabalık ettim. Özür dilerim. Ama sana karşı hiç düşünceli değildi."

"Ya da sana ve diğerlerine," dedi April küçük bir gülümsemeyle. James'in June, Carlise ve Marlowe'u başından savma şeklini gözden kaçırmamıştı.

Üç kadın da hamileliğin çeşitli aşamalarında idi. June yaklaşık altı aylıktı ve yürürken kesinlikle paytak paytak yürüyordu. Marlowe beş aylıkken onun çok gerisinde değildi ama bebeği June'ununki kadar büyük görünmüyordu ve Carlise de dört aylıktan biraz uzaktı. Adamları April'ı ziyaret ettiklerinde sürekli olarak yeterince yiyip içtiklerinden ve rahat olduklarından emin oluyorlardı.

Hamile kadınların oturmaya ihtiyaç duyabilecekleri ya da oturmak isteyebilecekleri James'in aklının ucundan bile geçmiyordu. Adam, kadınlardan herhangi biri ziyarete geldiğinde sandalyesini bırakma zahmetine hiç girmemişti.

June başını salladı. "Evet. JJ de onun gittiğine sevinecek."

April'ın doktoru onu son beş yılı hatırlamaya çalışmak için fazla zorlamaması konusunda uyarmıştı. Beyni yaşadığı travmadan kurtulduktan sonra anılarının geri gelmesini beklediğini söylemişti.

Ama o anda April, June ve diğer kadınlarla geçirdiği zamanı bilmek istiyordu. Erkekleriyle nasıl tanıştıklarını öğrenmek istiyordu.

Ve Jack'in yanında neden bu kadar rahat hissettiğini ve ona neden bu kadar kolay güvendiğini bilmeyi çok istiyordu.

"Neden?" diye ağzından kaçırdı.

"Neden ne?" June başını eğerek sordu. "Jack neden umursasın ki?"

Ziyarete geldiğinden beri June ilk kez rahatsız görünüyordu. "Bu konuyu seninle konuşmam gerektiğinden emin değilim."

"Lütfen," diye fısıldadı April. "Kafam çok karışık. Sevgili miydik? Çıktık mı? Neden ondan bu kadar etkilendiğimi anlamıyorum ama o bana kız kardeşiymişim gibi davranıyor. Belli ki çok korumacı ve benim için endişeleniyor ama mesafesini koruyor. Onu üzecek bir şey mi yaptım? Ona karşı bir sürtük gibi mi davrandım?"

"Hayır!" June öyle bir haykırdı ki, April anında kendini daha iyi hissetti. "Siz çıkmadınız ve o da sizi *kesinlikle* kız kardeşi olarak görmüyor," dedi. "İkinizin arasında işler biraz karışık. Söyleyeceklerim bu kadar. İyileşmeni engelleyecek hiçbir şey yapmak ya da söylemek istemiyorum. Ayrıca," sesi biraz alçaldı, "aslında sen ve JJ hakkında pek bir şey *bilmiyorum*. İkiniz de neler olduğu konusunda çok ketumsunuz.

"Ama sana şunu söyleyeyim... JJ yaralandığını duyduğunda sana yeterince hızlı ulaşamadı."

April'ın kalbi bunu duyunca kabardı. Jack'le aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğu konusunda hâlâ kafası karışık ve hafızasının yokluğunda onu bir kez daha James'le kıyaslamaktan kendini alamadı.

Evliliklerinin bir noktasında, araba kullanırken arkadan çarpmıştı. O kadar da önemli bir şey değildi ama boynu tutulmuştu, bu yüzden güvende olmak için hastaneye gitmişti. Hastaneye giderken ambulanstayken James'i aramış ve ona neler olduğunu anlatmıştı. James'in ilk sorduğu soru arabalarının ne kadar hasar gördüğü olmuştu.

Sonra ona o gece geç saatlere kadar çalışacağını söylemiş ve eve taksiyle dönmesinin sorun olup olmayacağını sormuştu.

İki adamın kazalara verdikleri tepkiler arasındaki fark gece ve gündüz gibiydi. Belki de iki durum karşılaştırılmazdı çünkü kızın ne kadar kötü yaralandığı çok farklıydı ... ama Jack'in her iki senaryoda da aynı şekilde tepki vereceğini hissediyordu.

June onun kolunu sıktı, sonra şaşkın bir nefes aldı. "Ne oldu?

Neyin var?" April endişeyle sordu. "Yok bir şey, bebek işte.

Bugün çok sert vuruyor. İstersen hissediyor musun?" June onun yanıtını beklemeden ayağa kalktı ve April'in elini karnına götürdü.

"Erkek mi?"

"Oh . . . Hatırlamadığını unutmuşum. Öğrenmeyecektik ama Cal ultrasonda küçük pipisini görür görmez o kadar heyecanlandı ki onu susturmanın bir yolu yoktu." June kıkırdadı. "Onu on beş dakika boyunca azarladın ve daha doğmamış bir bebeğin penisıyla bu kadar gurur duymaması gerektiğini söyledin."

April gülümsedi, hatırlayamadığı için biraz üzgündü. Ancak June'un bu anıyı paylaşma konusunda garip hissetmemesinden dolayı mutluydu. Avucunun altında bir hareket hissetti ve kadına gülümsedi. "O güçlü biri."

"Evet," dedi diğer kadın gururla.

June'un hamile olduğu için ne kadar mutlu olduğu belliydi ve April'in onun harika bir anne olacağından hiç şüphesi yoktu.

Doktor odaya girmek için o anı seçmişti, yanında da onu her kontrol etmeye geldiğinde topuklarına yapışan iki stajyer vardı.

"Ben sizi sohbet etmeniz için yalnız bırakayım," dedi June. "Ben de JJ'i bulup James'in gittiğini haber vereyim," dedi April'a göz kırparak ve açık kapıya doğru yürümeye başladı.

Doktor, June'un yaşamsal belirtilerini kontrol ederken ve onu her görmeye geldiğinde sorduğu soruları sorarken tamamen iş başındaydı.

"Hafızan geri geliyor mu?"

"Pek değil," dedi April ona. "Yani, geçmişimde olan şeyler daha netleşiyor ama hâlâ kazayı ya da Newton'daki hayatımla ilgili hiçbir şeyi hatırlayamıyorum."

"Dün gece çektiirdiğin MR sonuçları umut verici. Beynindeki şişme durdu ve hatta biraz küçüldü. Zamanla Maine'deki hayatınıza dair hafızanızın büyük bir kısmını geri kazanacağınızdan eminim."

"Ne kadar zaman?" April kaşlarını çatarak sordu. Hayatını geri almak için sabırsızlanıyordu ve anıları olmadan bu gerçekleşemezdi.

"Bunu söylemek mümkün değil," dedi

doktor. April iç çekti.

"Sinir bozucu olduğunu biliyorum, ancak şu ana kadar çok hızlı bir şekilde iyileştin ve bu anıları sonsuza kadar kaybettiğini düşünmek için hiçbir nedenim yok. Sadece sabırlı ol. İşleri yavaştan al. Anıların yavaş yavaş, teker teker, parçalar halinde geri gelebilir ya da hepsi birden geri gelebilir. Bugün ağrın nasıl?"

"Beş civarında," dedi April ona. Jack yanında olsaydı muhtemelen başındaki zonklamayı küçümser ve üç civarı derdi, çünkü onun yüzündeki endişeyi görmek istemiyordu ama doktorla yalnız olduğu için daha dürüst davrandı.

Doktor sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Beyniniz iyileşirken biraz acı çekmeye devam edeceksiniz. Sakın denemeyin

Anılarınızı zorlayın, bu sadece ağrıyı daha da kötüleştirecektir. Dışarı çıktığınızda ve parlak ışıkta güneş gözlüğü takın ve bol bol uyumaya ve dengeli, besleyici yemekler yemeye devam edin. Seni bu öğleden sonra taburcu edeceğim.

. . en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca sizinle kalabilecek, sana göz kulak olacak biri olduğu sürece."

April gülümsedi. Bu hastane odasından çıkmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama sonra gerçekler yüzüne çarptı. Yaşam koşullarının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendi evi var mıydı? Bir apartman dairesi? Doktorun istediğı gibi kadın arkadaşlarından herhangi birinin onunla kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Hatta bir misafir odası ya da birinin uyuyabileceğı bir yer olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikri yoktu...

"Benimle kalacak," diye araya girdi derin bir ses kapı aralığından.

□ *e Lumberjack'i* hemen edinin!

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2015 A&C Fotoğrafçılık

Susan Stoker, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'in en çok satan yazarlarından biri olup Badge of Honor (Şeref Rozeti) adlı bir serisi bulunmaktadır: Teksas Kahramanları, SEAL of Protection ve Delta Force Heroes. Emekli bir ABD Ordusu astsubayıyla evli olan Stoker, Missouri ve Kaliforniya'dan Colorado ve Teksas'a kadar ülkenin dört bir yanında yaşamıştır ve şu anda Tennessee'nin büyük gökyüzünün altında yaşamaktadır. Sonsuza dek mutluluğa inanan Stoker, romantizmin aşka dönüştüğü romanlar yazmaktan hoşlanıyor. Yazar ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.stokeraces.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir veya www.facebook.com/authorsusanstoker adresindeki Facebook sayfasında bulabilirsiniz.

Susan ile Çevrimiçi Bağlantı Kurun

SUSAN'IN FACEBOOK PROFİLİ VE SAYFASI

www.facebook.com/authorsstoker

www.facebook.com/authorsusanstoker

SUSAN'I TWITTER'DA TAKİP EDİN

www.twitter.com/susan_stoker

SUSAN'IN KİTAPLARINI GOODREADS'TE BUL

www.goodreads.com/susanstoker

E-POSTA

susan@stokeraces.com

WEB SİTESİ

www.stokeraces.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

